

ΑΤΡΑΝΤΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΓΕΩΡΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΚΔΑΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚ ΔΥΟΝΙ ΠΑΡΕΧΕΤΕΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΙΔΡΥΤΗΣ
Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Γραφεία:
Εδρίπιδου 8 (Μέγαρον Γαργάρη, Κεν-
τρικόν Πρακτορείον 'Εφημερίδων). 'Εμμά-
σματα, έπιταγαί κτλ. έπ' όνόματι του Ι.
διοκλήτου.

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ:
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Εσωτερικού: 'Ετησία Δραχ..... 200
'Εξαμηνος Δραχ..... 110
Εξωτερικού: 'Ετησία Δολλάρια..... /
'Αγγλίας Σελίνια..... 30

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 42

ΑΘΗΝΑΙ 11 'Ιανουαρίου 1936

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 4

Επιδημία γάμων

Τόν τελευταίο μήνα του 1935, έγιναν χιλιάδες γάμοι σε όλη την Ελλάδα. Οι λειτουργοί του υψίστου δεν επρόφθαιναν ν' ανταποκρίνονται στάς αιτήσεις των ενδιαφερομένων, πρὸς τέλεσιν του μυστηρίου πού ένώνει δύο ανθρώπους, μέχρι της στιγμής πού θά ζητήσουν τὸ διαζύγιον.

Τί συνέβαινε,

Πολλοί διηρωτώντο πῶς καί γιατί αὐτή ἡ ἐξαφνική μανία τοῦ γάμου, πού εἶχε καταλάβει τοὺς Ἕλληνας. Ἐπρόκειτο ἀρά γε περί επιδημίας;

Τὸ μυστήριον ὅμως τοῦ... μυστηρίου τοῦ γάμου ἐξηγήθη ἀπὸ τοὺς γνωρίζον-
τας τὰ πράγματα. Ὅσοι εἶχαν πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ χορέψουν τὸ χορὸ τοῦ Ἡ-
σαΐα, ἐπέσπευσαν τὴν πραγματοποίησιν
τῆς ἀποφάσεώς των γιατί τὸ 1936 εἶνε ἔ-
τος δίσεκτον καὶ —ὅπως λένε οἱ εἰδικοί—
οἱ γάμοι πού γίνονται σὲ ἔτος δίσεκτον
δὲν ἔχουν καλὸ τέλος.

—Ἀκριβῶς ὅπως καὶ οἱ γάμοι πού γί-
νονται καὶ τὰ μὴ δίσεκτα ἔτη, εἶπε κά-
ποιος κακεντρεχής.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ γεγονός αὐτὸ εἶχε
καλὴν οἰκονομικὴν ἀπόδοσιν εἰς τὰ θυ-
λάκια τῶν λειτουργῶν τοῦ υψίστου.

—Θά γεμίσατε λεφτὰ μ' αὐτοὺς τοὺς
γάμους πού έγιναν! εἶπαν σὲ κάποιον ἱε-
ρέα.

—Ναί, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ἀλλὰ γιὰ
σκεφθῆτε κι' ἕνα χρόνο ὁλόκληρο πού
δὲν θά πιάσης δεκάρα!

Κι' ἔτσι θά ἐπέρχεται τὸ ἰσοζύγιον.

Η «σπουδαία ἄρρωστη»

Μέσα στὸν ηλεκτρικὸ σιδηρόδρομο συ-
ζητοῦν ταραγμένα δύο δεσποινίδες.

—Πῶς πάει, καλύτερα;

—Δυστυχῶς ὄχι. Οἱ γιατροὶ εἶπαν πῶς
ἔχει προσδληθῇ τὸ στήθος της.

—Καὶ πού τὴν πήγαν τώρα;

—Στὴν θύλα «Νικοέππιγκ».

—Μπα;

—Ναί. Οἱ γιατροὶ τῆς ἀπηγόρευσαν νὰ
δέχεται ἐπισκέψεις καὶ νὰ συζητῇ.

—Τὴν κακομοῖρα. Φαίνεται πῶς θάνα
δευτάτης μορφῆς ἡ φλόγωσις τοῦ στή-
θους.

—Ναί. Τὸ γράφουν ὅλες οἱ ἀποψινὲς
ἐφημερίδες...

Ἐνας κύριος πού παρακολουθοῦσε τὴν
συζήτησι, φλεγόμενος ἀπὸ τὴν περιέργεια
νὰ μάθῃ ποιά ἦταν αὐτὴ ἡ «σπουδαία»
ἄρρωστη γιὰ τὴν ὁποία μιλοῦσαν καὶ οἱ
ἐφημερίδες, ἔρριξε μιὰ ματιά στὴν ἀνοι-
χτὴ σελίδα τοῦ ἀπογευματινοῦ φύλλου
πού κρατοῦσε στὰ χέρια της ἡ μιὰ δε-
σποινίς. Καὶ διάβασε κάτι χτυπητοὺς, μέ-
γεφαλαῖα γράμματα, τίτλους: «Ἡ Γκρέτ-
τα Γκάρμπο ἀσθενεῖ βαρέως. Δὲν θά ἐ-
πανέλθῃ εἰς τὸ Χόλλυγουντ. Ἡ ἀφορμὴ
τῆς ἀσθενείας της...».

Στὸ μεταξύ ἡ συζήτησις γιὰ τὴν «κα-
κομοῖρα ἄρρωστη» συνεχίστηκε ὡς τὸ
Μοσχάτο, ὅπου καὶ κατέβηκαν οἱ δύο δε-
σποινίδες. Καὶ πολὺ πιθανὸν νὰ συνεχί-
στηκε καὶ στὸν δρόμο...

Οἱ συνεργασίες αὐτοῦ τοῦ φύλλου

Στὸ φύλλο αὐτὸ τῆς «Ἀτλαντίδος»
γράφουν, κατὰ σειρὰν σελίδων, οἱ ἑξῆς:

ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ ΠΑΝ.
ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.
ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ Ν. (ΛΑΥΡΑΣ)
ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ Μ.
Ι ΛΑΜΑΣ ΚΩΣΤΗΣ
Γ. ΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡ.
ΜΙ ΟΓΡΗΣ ΔΗΜ.
ΝΙΡΒΑΝΑΣ ΠΑΥΛΟΣ
ΠΥΡΡΑΣΟΣ ΧΡ.
ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡ.
ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ ΤΙΜΟΣ
ΑΣΗΜΑΚΗΣ Γ.
ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ Μ.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ ΘΑ ΑΡ-
ΧΙΣΗ Η ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ:

ΤΗΣ Β' ΠΡΑΞΕΩΣ

ΤΟΥ «ΑΡΧΟΝΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»
ΤΟΥ Κ. ΤΙΜΟΥ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗ

Οἱ σταυροί

Μεγάλῃ συγκίνησις μεταξύ τῶν ὑποψη-
φίων βουλευτῶν. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ συστή-
ματος τοῦ σταυροῦ, ὑπὲρ τοῦ προτιμωμέ-
νου ὑποψηφίου, θέτει εἰς κίνησιν τοὺς
βουλευτάς, οἱ ὅποιοι θά κατέλθουν εἰς
νέαν σταυροφορίαν, ἐκλιπαροῦντες τοὺς
ψηφοφόρους των:

—Ἐνα σταυρὸ καὶ γιὰ μένα, κύριος!
—Ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἀνεξαρτήτως θρη-
σκεύματος, θά ἐκτελέσουν τὸ καθήκον
τοὺς ἀπέναντι τῶν πολιτικῶν τῆς χώρας.
Καὶ θά εἶνε ἡ μόνη περίπτωση, ὅπου καὶ
οἱ Ἰσραηλίται ἀκόμη ἀναγκαστικῶς θά
ποιήσουν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ... ἐπὶ
τῶν ψηφοδελτίων!

Ὁ «Ταρτούφος»

Μὲ ἐξαιρετικὴν, πράγματι, ἐπιτυχίαν
παίζεται ἀπὸ ἀρκετῶν ἡμερῶν εἰς τὸ νέον
θέατρον «Ἀργυροπούλου» ἡ ἀθάνατος
κοινωνικὴ σάτυρα τοῦ Μολιέρου «Ὁ
Ταρτούφος» κατ' ἐπιτυχεστάτην μετάφρα-
σιν τοῦ γνωστοῦ λογοτέχνου κ. Γ. Σημι-
ριώτη. Ὁ κ. Βασίλης Ἀργυρόπουλος εἰς
τὸν ρόλον τοῦ Ταρτούφου σημειώνει μίαν
νέαν δημιουργίαν, δημιουργίαν πραγμα-
τικῶς καταπληκτικὴν. Ποτὲ ἄλλοτε ἀπὸ
τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς δὲν παρακολουθῇ-
σαμεν ἕνα Ταρτούφον τόσο ἀφογόν καὶ
τόσο ἀριστοτεχνικόν. Ἐπίσης καὶ ἡ κ.
Γιώτα Λάσκαρη - Ἀργυροπούλου διακρί-
νεται γιὰ τὸ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἄρτιο
παίξιμό της, καθὼς καὶ οἱ κ.κ. Χέλμης
καὶ Παντόπουλος.

Τὸ πολυπληθὲς κοινὸν πού γεμίζει κά-
θε θράδυ τὸ θέατρον «Ἀργυροπούλου»
εἶνε μίᾳ ἀπόδειξις τοῦ ὅτι ὁ κόσμος δὲν
ἐπαύσε νὰ ἐκτιμᾷ καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς
ῥωαίας καὶ ἀξιεπαίνους προσπάθειάς,

ΔΙΔΑΚΤΩ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΙ ΔΙΔΑΚΤΗΡΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Παγερόν!

Στὴν στάσι τοῦ τράμ περιμένει κόσμος
πολύς. Περνοῦν διαδοχικὰ ἕνα, δύο, τρία
τράμ γιομάτα, χωρὶς νὰ σταματήσουν.
Ἡ ὑπομονὴ τοῦ ἀναμένοντος κόσμου ἔχει
ἐξαντληθῇ πιά. Τέλος φτάνει ἕνα τέταρ-
το, ὑπερπλήρες κι' αὐτό. Ὅλοι σπεύδουν
νὰ τὸ πλησιάσουν. Ἀλλὰ ἀντιπαρέρχεται
κι' αὐτὸ μὲ ἱταμόν καὶ ἀγέρωχον ὕψος.
Τότε κάποιοι χάνοντας τὴν ὑπομονὴ τοῦ
διαμαρτύρεται ὑψηλοφώνως:

—Τέλος πάντων, ἀφοῦ βλέπει τόσον κό-
σμο ὁ ὁδηγὸς γιατί τραβάει;...

Καὶ κάποιοι ἐπεμβαίνοντας:

—Ἀπλούστατα, ἐπειδὴ ὁδηγεῖ τ ρ α (υ) -
θ ά ύ!...

Ὅσοι εἶχαν παλτά, σήκωσαν τοὺς για-
κάδες των. Οἱ ἄλλοι προτίμησαν νὰ πά-
ρουν τὸ τράμ ἀπ' τὴν παροπλάνω στάσι...

Τὸ Μουσικὸν θέατρον

Εἰς τοὺς θεατροφίλους ἀναγνώστας
τῶν Ἀθηνῶν, συνιστῶμε δύο ἐξαιρετικὰ
νέα μουσικὰ ἔργα: Τὸ «Ταξειδί στὸ Ἄλ-
γέρι» (Μουσικὴ Χρ. Κ. Χαυροπούλου, κεί-
μενον Βασιλειάδη - Σακελλαρίου), τὸ ὁ-
ποῖον ἀνεβιβάσθη ὑπὸ τοῦ θιάσου Π. Κυ-
ριακοῦ εἰς τὴν «Ἀλάμπρα» καὶ τὴν «Σι-
γανοπαπαδίτσα» (Μουσικὴ Γ. Κυπαρίσ-
ση), ἡ ὁποία παίζεται ἀπὸ τῆς παρελθού-
σης Πέμπτης στὸ «Ἰντεράλ» ἀπὸ τὸ ἐκλε-
κτὸν συγκρότημα «Μαυρέας - Αὐλωνίτης -
Ἰατρίδης - Λαζαρίδου» μὲ ἐμφάνισιν τῆς
χαριτωμένης μας πρωταγωνιστρίας κ.
Μαρίκας Κρεββατᾶ καὶ τοῦ μοναδικοῦ
μας τενόρου κ. Τέλλη Οἰκονομοπούλου.

Τὸ λάθος

Στὸ προηγούμενον φύλλο τῆς «Ἀτλαν-
τίδος» καὶ συγκεκριμένως στὴ σελίδα
τοῦ κινηματογράφου ἔγινε ἕνα σοβαρὸ
τεχνικὸ λάθος, πού εἶχε ὡς ἐπακόλουθον
τὸ νὰ ἐμφανισθῇ ἡ σελὶς κεχωρισμένη,
κατὰ τρόπον ἐντελῶς τραγικόν. Χωρὶς νὰ
θελήσωμε νὰ δικαιολογηθῶμε, ζητοῦμε
συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας,
ὑποχόμενοι ὅτι εἰς τὸ μέλλον δὲν θά πα-
ρουσιασθοῦν παρόμοιαι... τραγικότητες.

Ὡραι γραφεῖου

Εἰδοποιούμεν τοὺς ἀναγνώστας μας καὶ
γενικῶς ὅσους θέλουν νὰ ἐπικοινωνοῦν
μὲ τὴν Διεύθυνσιν, Σύνταξιν καὶ Διαχει-
ρῆσιν τοῦ περιοδικοῦ, ὅτι ἡ ἐπικοινωνία
αὐτὴ θά γίνεται ὡς ἑξῆς: καθ' ἑκάστην
11 π.μ.—1 μ.μ. καὶ 5—7 μ.μ.

Ἰδιαιτέρως συνιστῶμε νὰ προσέξουν
τὴν εἰδοποίησιν αὐτὴν οἱ παραδίδοντες
τόμους ἢ ἀγοράζοντες τεύχη ἀπὸ τὰ γρα-
φεῖα καὶ γενικῶς ὅσοι ἔχουν οἰκονομι-
κῆς φύσεως συναλλαγὰς μὲ τὸ περιοδι-
κόν. Εἰς ἄλλας ῥας πλὴν τῶν ἀνωτέρω
δὲν θά εἶνε δυνατὴ ἡ ἐξυπηρέτησις τῶν
ἀναγνώστων μας.

Ἡ ἱστορία τῆς ἀπιστίας

(Τελευταία κυκλοφόρησε στὸ Παρίσι ἕνα νέο βιβλίο, μέσα στὸ ὁποῖο γίνεται λόγος ἐν ἐκτάσει γιὰ τὴν συζυγικὴ ἀπιστία διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ γιὰ τὴς τιμωρίες ποὺ ἐπέβαλλον τοὺς ἀπιστοῦντας. Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποσπῶμε τὰ πρὶν ἐνδιαφέροντα σημεῖα).

Οἱ ἡμίμαγροι τῆς νήσου Σουμάτρας ἐπέβαλλαν στὶς ἀπίστους συζύγους τῶν τῆν ἐξῆς πρωτοτυπώτατη ποινή: Τὴν ἐδε-
ναν σ' ἕνα δέντρο καὶ πλάι τῶν ἀριναν
ἕνα ξυράφι. Ἡ κατάδικος, ποὺ εἶχε ὡς-
τόσο ἐλεύθερα τὰ χέρια τῆς θρισκόταν
στὸ παρακάτω φριχτὸ δίλημμα: Ἡ ἐ-
πρεπε νὰ αυτοχειριασθῇ ἢ νὰ μείνῃ δεμ-
νὴ στὸ δέντρο ὡς ὅπου νὰ τὴν κατασπα-
ράξουν τὰ ἀγρία θηρία.

Σὲ πολλὰς ἀφρικανικὰς φυλὰς, ἡ ἀπι-
στος φυλακίζετο μέσα σ' ἕνα στενὰχωρο
κελλί, ὅπου καὶ τὴν ἀφιναν νὰ πεθάνῃ ἀ-
πὸ ἀστία!

Οἱ Ἀθησσοὶ ἀντιθέτως, οἱ Μογγόλοι
καθὼς καὶ οἱ Ἑσκιμῶι, ἔχουν πρὶν συγ-
χρονισμένες ιδέες σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα
αὐτὸ. Οἱ ποινὲς πρὶν ἐπιβάλλουν στὶς ἀ-
πιστες γυναῖκες τους, εἶνε πολὺ ἐλαφρό-
τερες, γιατί θεωροῦν τὴν συζυγικὴ ἀπι-
στία σάν κάτι τὸ μοιραῖο!

Ἀλλὰ κ' αὐτὸς ὁ Μωάμεθ δὲν δείχνει
ταὶ πολὺ σκληρὸς στὶς ἀπίστες γυναῖκες.
Ἡ μοναδικὴ τιμωρία ποὺ τοὺς ἐπιβάλλει
εἶνε ἕκαστὸ ραβδισμοὶ ποὺ δίνονται δημο-
σίᾳ. Γιὰ νὰ καταδικασθῇ ὡς μιά γυναῖκα
στὴν ποινὴ αὐτή, ἐπρεπε νὰ συλληφθῇ δη-
μοσίᾳ.

Μιά ἄλλη φυλὴ τῆς Ἀφρικῆς, οἱ Κά-
βυλοι, καταδικάζουν τὴν γυναῖκα κ' ἕνα
φύλιν μόνον ἂν δώσῃ σ' ἕναν ξένο. Καὶ τὴν
καταδικάζουν στὴν ἐσχάτη τῶν ποινῶν.
Στὴν ἴδια τιμωρία καταδικάζεται καὶ τὸ
παιδί τῆς ἂν τυχὸν θεωρηθῇ ὅτι προέρχε-
ται ἀπὸ ἀμαρτία! Ἐνῶ ὅμως ἡ ἐνοχὴ σύ-
ζυγος τιμωρεῖται τόσο αὐστηρά, ὁ συνέ-
νοχος τῆς δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο.
Μπορεῖ θαυμάσια νὰ γλυτώσῃ κάθε τιμω-
ρία, ἀρκεῖ νὰ πληρώσῃ μιά μικρὴν ἀποζη-
μίωσι στὸν προδοθέντα σύζυγο!

Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Νέας Καληδονίας
Κονάκ, ὅταν συλλαβῶν ἕναν ἐγγαμο-
ν' ἀπατᾷ ἕναν ἄλλο, τοῦ ἐπιβάλλουν τὸν
Μωσαϊκὸ νόμο: «Ὁ δόντα ἀντὶ δόντος...».
Ἀναγκάζουν δηλαδὴ τὸν σύζυγο ποὺ ἀ-
πατήθηκε νὰ... συνάψῃ σχέσεις μὲ τὴν σύ-
ζυγο τοῦ συζύγου ποὺ κηλιδώσε τὴν τι-
μὴν του! Ὅσο γιὰ τὴν σύζυγο τοῦ τιμω-
ρουμένου φταίχτη, αὐτῆς δὲ τῆς ζητοῦν
φυσικὰ τὴν γνώμη τῆς.

Στὴν ἀρχαία Ρώμῃ οἱ συζυγικὲς προ-
δοσίαι ἦσαν τόσο συχνὲς ὥστε οἱ νομοθέ-
τες ἀναγκάσθηκαν νὰ θεσπίσουν νόμο,
διὰ τοῦ ὁποῦ ἐκτός τοῦ ὅτι ἐπέβαλλαν
τὴν αὐστηρότερες ποινὲς τοὺς παραβά-
τες, ὠρίζαν συγχρόνως ὅτι καθένας εἶχε
τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς καταγγέλλῃ.

Ὁ νόμος αὐτὸς ὅμως ἔδωσε ἀφορμὴ
σὲ πολλοὺς ἐκβιασμούς... Ἡ τιμὴ κάθε
οἰκογενείας θρισκόταν πρὶν τὴν διάθεσι
τοῦ πρώτου τυχόντος ἐκβιαστοῦ. Κ' ἔτσι
ὁ νόμος συχνά-συχὰ καταργήθηκε καὶ τὸ
δικαίωμα τῆς καταγγελίας ἀφέθηκε μόνον
στὸν ἀρχηγὸ τῆς οἰκογενείας.

Ὁ δίκαιος Ἀντωνίνος ἦταν πολὺ αὐ-
στηρὸς στοὺς ἀπιστοῦντας συζύγους. Προ-
τοῦ ὅμως τιμωρῆση καμμιὰν ἀπιστοῦσαν
σύζυγο, ἐνοοῦσε νὰ πεισθῇ ἂν ὁ ἀπατη-
θεὶς σύζυγος ἦτανε διαγωγῆς καλῆς.

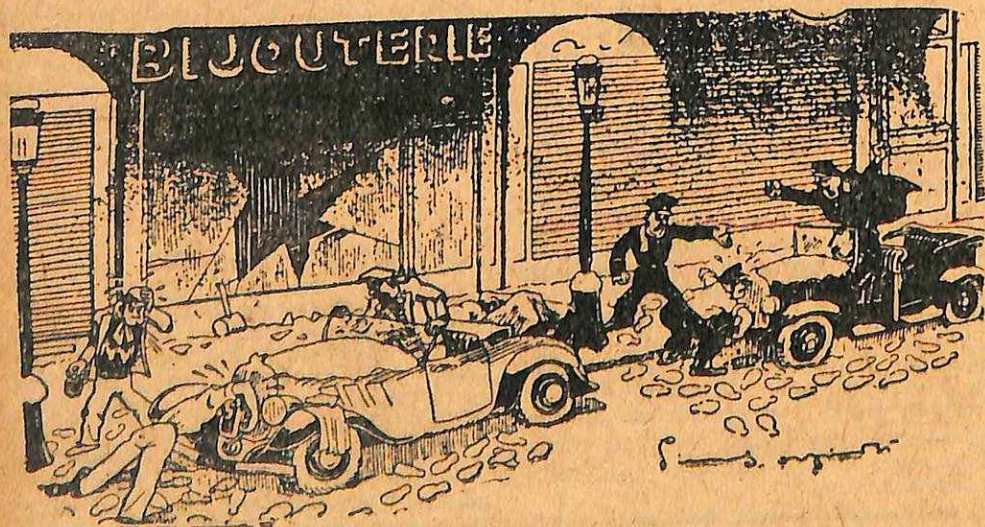
Αὐστηρότατος στὸ κεφάλαιο αὐτὸ ὁ
πῆρξεν ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου
Κωνσταντίνος, ὁ ὁποῖος ἐπέβαλλε τὴν
ποινὴ τοῦ θανάτου τόσο στὴν ἀπιστο-
σύζυγο ὅσο καὶ στοὺς συνενόχους τῆς.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Ἰουστινι-
ανὸς ἦταν περισσότερο φιλάνθρωπος ἀπὸ
τοὺς προκατόχους του, γιατί τιμωροῦσε
τὴν ἀπίστη μὲ τὴν τιμωρία τοῦ νὰ κλει-
στοῦν σ' ἕνα μοναστήρι, ἀπ' τὸ ὁποῖο ὁ
μόνος ποὺ εἶχε δικαίωμα νὰ τὴν θγάλλῃ
ἦταν ὁ ἀντρας τῆς... Ἐὰν ὅμως ὁ ἀντρας
τῆς δὲν τὴν συγχωροῦσε, τότε ἦταν ἀ-
ναγκασμένη νὰ ζήσῃ τὸν ὑπόλοιπο βί-
ον τῆς σάν καλόγρυπα.

Ὁ νόμος αὐτὸς ἴσχυε καὶ στὴν Γαλλία
ὡς τὴν ἐπανάστασι. Μετὰ τὴν ἔκρηξι ὅ-
μως τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, μετὰ
τῶν διαφόρων ἄλλων ἐλευθεριῶν ποὺ δό-
θηκαν, ἦταν καὶ αὐτή...

Ὁ Αὐτοκράτωρ Λέων ὑπῆρξε, ἂν ὅχι
πρὶν φιλάνθρωπος ἀπὸ τὸν Ἰουστινιανόν,
πάντως ὅμως πρὶν πρωτότυπος! Κατήγγυ-
σε μὲν τὴν θανατικὴν ποινὴ, διέταξε ὅμως
νὰ κόβουν τὴν... μύτη τῶν ἀπίστων γυ-
ναικῶν!

ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΟΙ ΚΟΙ ΕΙΝΕ ΕΞΥΠΝΟΙ

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν αστυνομικῶν ποικυνηγοῦν τῇ συμμο-
ριατῶν γκάγκστερς: Φτιάχτε γρήγορα τὸ αὐτοκίνητο, γιατί ἂν μᾶς προ-
λάβουν οἱ γκάγκστερς θὰ μᾶς φύγουν!

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ...

Ιστορικὰ ἀνέκδοτα

ΠΩΣ ΤΑ ΠΡΟΦΥΛΑΣΣΕ

Ὁ Λουδοβίκος ἔκτος δὲν φοροῦσε ποτὲ
τοὺ γάντια καὶ μὲ τὸ πρὶν δυνάτῃ ἀκόμη
κρύο. Δυὸ χωρικοὶ ποὺ τὸν συνάντησαν
στὸ δρόμο μιά μέρα χειμωνιάτικη, ποὺ
ἔκαμνε ἐξαιρετικὸ κρύο, χωρὶς γάντια, ἐ-
ξεπλάγησαν.

Ὁ ἕνας τότε ρώτησε τὸν ἄλλον:
— Πῶς δὲν προφυλάει τὰ χέρια του ὁ
βασιλεὺς μας ἀπὸ τὸ κρύο;
Ὁ ἄλλος ἐσπευσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ:
— Τὰ προφυλάει καὶ τὰ παραπροφυλάει
μάλιστα ἀφοῦ ξέρεῖ πῶς τάχει πάντα στὶς
τσέπες μας.

ΤΙ ΘΑ ΠΗ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Ἡ παραμάννα τοῦ περιφήμου ντ' Ἀλ-
μπέρ, μάρτυς τῆς δραστηριότητος, τῆς
μελέτης καὶ τῆς ἀδιαφορίας του γιὰ τὰ
ὕψηλά πρόσωπα ποὺ ἐρχόντοσαν νὰ τὸν
ἐπισκεφθῶν καὶ τὰ ὅποια θὰ μποροῦσαν
νὰ τοῦ φανοῦν χρήσιμα σὲ κάθε περίστασι,
τοῦπε μιά μέρα μὲ ὕφος πονετικόν:

— Δὲν θὰ γίνεται τίποτε ἄλλο ἀπὸ φι-
λόσοφος.

— Καὶ τί θὰ πῇ φιλόσοφος; τὴν ρώτη-
σε ὁ ντ' Ἀλμπέρ.

— Νά, ἕνας τρελλὸς ποὺ τυραννιέται σ'
ὅλην τὴν ζωὴν μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ
μιλήσῃ γι' αὐτὸν ὁ κόσμος μετὰ θάνα-
τον.

ΕΚΑΜΕ ΘΟΡΥΒΟ!

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ διάσημος Ρενάν ἐξέ-
δωκε τὴν βιογραφία τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἔ-
καμε τόσο θόρυβο, ζήτησε νὰ νοικιάσῃ
ἕνα διαμέρισμα. Ὑστερὰ ἀπὸ πολλὰς πε-
ριπλανήσεις βρῆκε ἕνα καλὸ σπιτάκι ποὺ
τοῦ δὲν νοίκιασαν ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ εἶνε
ἡσυχος νοικάρης. Ὁ Ρενάν ἔδωσε τὴν ὁ-
πόσχεσί του γι' αὐτὸ καὶ συμφωνήθηκε
τὴν ἐπομένη νὰ μεταφέρῃ τὰ ἐπιπλὰ του
πράγματι, ὡρὶς τὴν ἐπομένη
ὁ Ρενάν ἔφερε τὰ πράγματά του.

Μόλις ὅμως μπῆκε μέσα ὁ ἰδιοκτήτης,
ἕνας ἀπλοϊκὸς ἄνθρωπος ποὺ προσπαθοῦ-
σε νὰ πάρῃ πληροφορίες γιὰ τὸν Ρενάν,
τὸν σταμάτησε καὶ τοῦπε:

— Δυστυχῶς κύριε, ἔμαθα πῶς εἰσθε ἄν-
θρωπος ποὺ κάμετε πολὺ θόρυβο κ' ἐ-
γὼ σὰς εἶπα ὅτι σὲ ἀνθρώπους πολὺ θο-
ρυβώδεις δὲν νοικιάζω τὰ διαμερίσματά
μου.

Ἔτσι ὁ Ρενάν ἀναγκάστηκε νὰ πάρῃ
τὰ μπογαλάκια του καὶ νὰ φύγῃ.

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ

Ὁ περιφήμος γιὰ τὰ μεγάλα του λό-
για Γασκῶνος ἀρχοντας τοῦ Μουσταναίικ,
διηγούμενος κάποτε σ' ἕναν φίλο του τίς...
γενναῖες τοῦ ἀνδραγαθίης στὴ μάχη τοῦ
Ρομιλιέ, τοῦπε μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὸ ἐ-
ξῆς:

— Μιά μέρα καταδίωξα ἕναν Ἰσπανὸ
καὶ τὸν σκότωσα! τράβηξα τὸ σπαθί μου
καὶ μὲ μιάς τοῦκοψα τὰ χέρια καὶ τὰ
πόδια!

— Ὡ! ἔκανε ὁ φίλος του μὲ δυσπιστία.
Καὶ μετὰ δὲν τοῦκοβες τὸ κεφάλι;

— Γιατί κάποιος ἄλλος τοῦ τᾶχε κόψει
πρὶν ἀπὸ μένα, ἀποκρίθηκε μὲ ἀφέλεια ὁ
μεγαλόσχημος Γασκῶνος!...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ἑβραϊκὲς ἱστορίες

Κάποτε ὁ Χαχαμίκος εἶχε ἀνοίξει ἕ-
κουτοσυγραφικὴ χρηματιστηριακὴ
ἐν δὴ ὑπαλλήλους ποὺ δουλεύανε νύ-
κτερα καὶ κουτσά-στραβά τὸ ψωμί
ναίαν.

Μιά μέρα μπῆκε κάποιος πελάτης στὸ
καφενεῖο.
— Κύριε Χαχαμικό, αὐτὴ τὴ στιγμὴ
ἐκείνη, τοῦπε, γιὰ τὴν Κόρινθο μὲ τὸ αὐ-
τοκίνητο. Ἐπειδὴ εἶμαστε ἄνθρωποι καὶ
ἐν ἑρῶ τί μπορεῖ νὰ μοῦ συμβῇ σὰς
παραδίω τις πενήντα χιλιάδες ποὺ ἔχω
ἐν ἑρῶ μου μὲ τὴν παράκλησι νὰ μοῦ τις
ἀλλάξῃς ὡς ὅπου ἐπιστρέψω.

Ὁ Χαχαμίκος δέχθηκε εὐχαρίστως καὶ
τὸν πελάτη ἐξῆγε ἡσυχος.
Μετά τρεῖς βδομάδες ὁ πελάτης ἐπέ-
στρεψε νὰ πάρῃ τὰ χρήματά του.
Μοῦ δίνεις τὰ λεπτὰ ἐκεῖνα σὲ πα-
ρακαλῶ, τοῦ λέει.

— Ποῖα λεπτὰ; ρωτᾷ ὁ Χαχαμίκος προ-
σκαίμενος τὸν ἀδιάφορο.

— Εἰκόνες τῆς πενήντα χιλιάδες.

— Ποιὲς πενήντα χιλιάδες;

— Πῶς σ' ἀρέσει ν' ἀστεϊεύσαι, Χαχα-
μικό, τοῦ λέει.

— Μὰ ξεγῆσσο, βρὲ ἀδελφέ, δὲν ἔχω
ἐν τῷ τῷ μου μὴλᾶς.

— Ἐλα καὶ μένε. Ἀσ' τ' ἀστεῖα. Τὶς
ἐκείνες χιλιάδες ποὺ σ' ἄφησα πρὶν τρεῖς
βδομάδες ἐδῶ νὰ μοῦ τις φυλάξῃς.

— Λάθος κάνεις φίλε μου. Κάπου ἄλ-
λῳ θὰ τις ἄφησες.

— Ὁχὼ, ζόρικος μοῦγινες μὰ τὴν ἀ-
σέβειά σου. Δώσε μου σύντομα τὰ λεπτὰ ποὺ
ἐκείνη.

— ἔχεις καμμιὰ ἀπόδειξι.

— Ὁχι γιατί σοῦ εἶχα ἐμπιστοσύνη.

— Λάθος τεράστιο νάχῃς ἐμπιστοσύνη,
μου.

— ἔχω ὅμως μάρτυρες.

— Ποιους;

— Τὸν δύο ὑπαλλήλους σου ποὺ ἦσαν
ἐκείνη τὴν παραδοσί τῶν χρημάτων.

— Νά τοὺς καλέσουμε ἀμέσως. Μωῖς!

— Οὐ Γκερόν! ἔλατε ἐδῶ.

— Στάς διαταγὰς σας, κύριε Χαχαμί-
κό, ἀπαντᾷ ὁ πρῶτος.

— Εἶδες ποτέ τὸν κύριο ἀπὸ δῶ νὰ μοῦ
παραδίῃ πενήντα χιλιάδες;

— Ὁχι.

— Βρὲ ψεύταρε, φωνάζει ὁ πελάτης. Δὲν
ἐν ἑρῶ μπροστά;

— Λάθος κύριε, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ
ἀλλάξῃς τὴν ἐκφράσει σας.

— Ἐλα δῶ κ' ἐσὺ Γκερόν. Εἶδες ἐσὺ
κύριε νὰ μοῦ παραδίῃ λεπτὰ;

— Ποτέ.

— Πότε λοιπὸν κύριε, οἱ μάρτυρές σας
διαφεύδουν.

— Εἶνε ἀρχαῖοι ὡς καὶ σένα! φω-
τισμένους ὁ πελάτης. Εἶσθε κα-
ταστὰς καὶ λαποδύτες καὶ γι' αὐτὸ
ἐν ἑρῶ τώρα κίλλας νὰ σὰς καταγγέλω.

— Ἐλα δῶ βρὲ ἀδελφέ, μὴν κάνῃς ἔτσι.
Πῶς νὰ μὴν κάνω ἀφοῦ μοῦ κλέβετε
κατὰ μου.

— Λάθος κάνεις. Κάνεις δὲν σὲ κλέβει
ἀπλάδι.

— Τὰ λεπτὰ σου εἶνε λεπτὰ σου. Θὰ σοῦ
ἐπιστρέψω ἀμέσως.

— Ὁ Χαχαμίκος βγάζει καὶ τοῦ τὰ πα-
ράει.

— Καλὰ βρὲ ἀδελφέ, ἀλλὰ γιατί
τόσην ὥρα αὐτὸ τὸ ἀνόητο ἄ-

— Ἦθελα νὰ δοκιμάσω τοὺς ὑπαλλή-
λους! ἀπαντᾷ ὁ Χαχαμίκος. Ἐδῶ
ἐπείχεσαν καὶ οἱ δύο τίμοι ὑπά-

Ἀνταλλαγὴ... εἰδικότητων!

— Πῶς! ἐφώνασε ὁ Πῶλ μπαίνοντας μέ-
σα, ἀκόμα τὸ πρόγευμα δὲν εἶνε ἔτοιμο...
Στὶς δώδεκα καὶ μισή!... Αὐτὸ εἶνε ἀ-
παράδεκτο.

— Ἀκου, φίλε μου, εἶπε σιγὰ ἡ Ζακελίν,
ἡ πλύστρα ἦρθε ἀργά, καὶ ἐπειδὴ εἶχε
χάσει κάτι, ἀργήσαμε λίγο!...

— Ἀπαράδεκτο! ἐπανελάθε ὁ σύζυγος
καὶ ἐξαπλώθηκε στὴν πολυθρόνα του. Ρω-
τῶ τὸν ἑαυτὸ μου τί διάβολο κάνετε ὅλη
τὴν ἡμέρα ἐσὺ καὶ ἡ ὑπρέτρια.

— Ξέρεις πῶς ἡ Λεονί εἶνε ἔτοιμη νὰ
φύγῃ, καὶ τότε δὲν θὰ βροῦμε καμμιὰ.

— Ἀφσέ τα αὐτὰ! Περνᾷς τίς ἡμέρες
σου χωρὶς νὰ κάνῃς τίποτα!

Αὐτὴ ἡ κατηγορία ἦταν τόσο ἀδικη,
ὥστε ἡ Ζακελίν δὲν ἀνέθε:

Ἔτσι νομίζεις; Δὲν ἔχω νὰ κάνω τί-
ποτα! Στάσου λοιπὸν, κάθησε ἐσὺ στὴ
θέσι μου ἀδριο, νὰ δῆς...

— Καὶ σὺ θὰ πᾶς στὸ ἐργοστάσιο...

— Βεβαίως!... Θὰ δῆς, πῶς τοῦλάχιστον
γκάφες δὲν θὰ κάνω.

Ὁ Πῶλ ἄρχισε νὰ γελάῃ ὅταν ἔμεινε
μόνος του: πῶς θὰ τὰ κατάφερνε τάχα
στὸ ἐργοστάσιο ἡ Ζακελίν; Εὐτυχῶς ποὺ
ὑπῆρξε ὁ Λασενάλ καὶ δὲν θὰ τὴν ἔφινε
νὰ κάνῃ πολλὰς κουταράδες. Ἡ φωνὴ
τῆς Λεονί τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τοὺς στοχα-
σμούς του:

— Τί θὰ κάνωμε τώρα, κύριε;

— Ξέρω καὶ ἐγὼ τί θὰ κάνῃς! Τί μὲ
νοιάζει ἐμένα!... Νά, σήκωσε τὸ τρα-
πέζι!...

Ἀλλὰ ἡ Λεονί δὲν ἐσταμάτησε ἐδῶ. Ἀ-
φοῦ ἐσήκωσε τὸ τραπέζι μὲ μιά φόρα μαι-
νάδος, ἐγύρισε πίσω καὶ ἐζήτησε τὰ ρού-
χα γιὰ πλύσιμο, τὸν κατάλογο τῶν ψω-
νῶν, τὸ βραδυνὸ φαγητό...

Ἦσυχια, ἡσυχία! ἐφώνασε ὁ Πῶλ,
ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ αἰσθάνεται τὸν ἑαυ-
τό του ὅχι καὶ τόσο ἱκανὸ καὶ ἀγανακτοῦ-
σε γι' αὐτό.

— Ὁ κύριος θέλει τὴν ἡσυχία του; Σὰς
τὴν δίνω καὶ ἀμέσως μάλιστα!

Ἔτσι ὁ Πῶλ ἔμεινε χωρὶς ὑπρέτρια.
Μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρῇ μιά ἄλλη ἐβγήκε,
ἐπῆρε ἕνα ταξί, ἔτρεξε στὰ μεσιτικά γρα-
φεῖα, ὅλα ματαίως ὅμως. Ἐγύρισε σπί-
τι του ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα, ἀποφασισμέ-
νος νὰ ἐξεμπλέξῃ μόνος του.

Μὲ τὸν ἡλεκτρικὸν ἀπορροφητήρα στὸ
χέρι, ἄρχισε νὰ μαζεύῃ τὰ ψίχουλα ἀπὸ
τὸ χαλί τῆς τραπεζαρίας. Αἰφνιδίως ἐκτό-
πησε τὸ κουδούνι. Ἦταν ὁ καρδουιάρης.
Ὁ Πῶλ κατέβηκε, τοῦ ἀνοίξε τὸ ὑπό-
γειο, τοῦ ἀναψε φῶς, παρέλασε τὰ κάρ-
θουνα, τοῦ ἔδωσε ἕνα πουρμπουάρ φυσι-
κὰ ἀνεπαρκές, ἔφαγε τὸ σχετικὸ βρῖσι-
μο... καὶ ξαναἔβηκε στὸ διαμέρισμά του,
ὅπου ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἀπορροφητήρ ἐδού-
λευε. Φυσικὰ δὲν ὑπῆρχαν πιά ψίχουλα,
ἀλλὰ στὸ μέρος ὅπου εἶχε μείνει ἡ μη-
χανή, δὲν ὑπῆρχε πιά οὔτε χαλί.

Ἀλλὰ τὸ καλύτερο, ἡ μάλλον τὸ χει-
ρότερο, ἦρθε ὅταν ὁ Πῶλ εὐρέθηκε στὴν
ἀνάγκη νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ βραδυνὸ φαγητό.
Ν' ἀρχίσῃ νὰ μαγειρεύῃ ἐξ ἀρχῆς, ἦταν
μιά ἀπελπισμένη ἐπιχείρησις. Ἐπρότιμους
νὰ κατέβῃ στὸ ἀντικρινὸ μαγαζὶ καὶ ν'
ἀγοράσῃ ἕνα πουλί, χόρτα, γλυκὸ, ὅλα
ἤδη ἔτοιμα. Ἐγύρισε νὰ τὰ ζεστάνῃ.

— Ἰδού, εἶπε μέσα του, δὲν εἶνε καὶ τό-
σο δύσκολο νὰ μαγειρεύῃ κανεῖς! Μὲ τὴν
διαφορά ὅτι τὸ φαγὶ στοιχίζει 60 φράγ-
κα!

Τὸ στρώσιμο τοῦ τραπεζιοῦ ὑπῆρξε ἄλ-
λη μιά τραγωδία. Πέντε πιάτα ἔσπασαν,
μιά κρουσάλλην σαλατιέρα ἔρραγισε, ἔ-
νω ἐν τῷ μεταξύ τὸ πουλί ἐκάηκε καὶ τὰ
χόρτα ἔπιασαν.

— Ἀμ, δὲν μὲ ξαναπιάνει ἐμένα νὰ τὴν
ἀντικαταστήσω, εἶπε μέσα του ὁ Πῶλ.
Μὲ τὴν διαφορά, ὅτι καὶ ἐκεῖνη θὰ καλο-
πέρασῃ! Εἴχαμε κάτι λογαριασμούς νὰ
κάνωμε σήμερα, καὶ θὰ εἶδε καὶ αὐτὴ
τί γλέντι ποὺ εἶνε...

Ἀλλ' ἡ Ζακελίν, ἐγύρισε στὶς ἑπτὰ, πε-
ταχτὴ καὶ παρφομαρισμένη καὶ διόλου
κουρασμένη. Ὅταν ὠσφράνθῃ τὸ καμμέ-
νο τὸ μάτι τῆς ἔβλεψε ἀμέσως αὐστηρό.

— Εἶδες τί ὠραία διασκέδασες! εἶπε κο-
ροιδευτικά.

— Καὶ σὺ, τί ἔκανες;

— Ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἔκανες καὶ σὺ, ποὺ ἔ-
κανες πρὶν μιάς ἐβδομάδος καὶ θὰ κάνῃς
σὲ μιά ἐβδομάδα ἀπὸ σήμερα...

— Ἐπῆγες στὸ ἐργοστάσιο;

— Ὁχι δᾶ, εἶνε Σαββατόβραδο! Ἐπῆ-<

Η ΖΩΗ ΕΙΝΕ Η ΖΩΗ

ΤΩ Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΚΑ

Ξίμο, όλο πάθος, που έδινε ψυχή στο κομμάτι.

Ανέθηκε άπάνω κι' έσπρωξε την πόρτα του δωματίου απ' όπου ξεχύνονταν οι νότες. Ένας νέος, με όχτρο συμπαθητικό πρόσωπο και πλούσια μαλλιά ήταν εκείνος που έπαιζε. Τόν θυμήθηκε. Ήταν ο μόνος που δεν τόν είχε αντίληψη να την φλερτάρη. Πλησίασε. Εκείνος, άφωσιωμένος στο κομμάτι, δεν την έπρόσεξε. Μόνο όταν τελείωσε, ένα ένθουσιαστικό χειροκρότημα τόν έκανε να γυρίση και να την δει.

Μπράβο! είπε η Λέλα. Μου επιτρέπεται να σάς ευχαριστήσω και να σάς συγχαρώ;

Γιατί;
—Νά σάς ευχαριστήσω γιατί το κομμάτι που παίζετε είναι η συμπάθειά μου και να σάς συγχαρώ γιατί το παίζετε τόσο τέλεια... Τ' όνομά σας;

—Νίκος Α.
—Λέλα Π.

Εσφίξε το λεπτό χέρι που του επρότεινε.

—Αν σάς παρακαλούσα να τó ξαναπαίζετε;

—Αν αυτό σάς ευχαριστή...

Ο Νίκος άρχισε να παίζει πάλι το ίδιο κομμάτι. Κι' ενώ οι παθητικές νότες του μοτίβου σκορπίζονταν μέσα στο δωμάτιο, η Λέλα με τὰ μάτια μισόκλειστα, μεθοδώς με τη μουσική. Όταν ο Νίκος τελείωσε κι' έγύρισε, την είδε δακρυσμένη. Πήγε κοντά της, της έπιασε το χέρι.

—Τί έχετε; τη ρώτησε... Κλαίτε; Μά γιατί;... Καταλαβαίνω... Φαίνεται πως από τó κομμάτι αυτό έχετε ανάμνησεις.

—Ω! πιστέψτε με, όχι...

—Μά τότε...

—Δέν σάς είπα; Με συγκινεί τόσο αυτό τó κομμάτι... Και τó παίζετε τόσο τέλεια...

Από τη στιγμή αυτή ο Νίκος ήταν έρωτευμένος με τη Λέλα. Εθελόπονταν συνεχώς μέσα στο 'Ωδειο, συζητούσαν πολλές ώρες κι' έτσι είχαν φτάσει σ' ένα τέτοιο σημείο προσεγγίσεως, που δεν έλειπε παρά η πρότασις για τó πρώτο ραντεβού. Κι' επειδή εκείνος φαινόταν διστακτικός, τόν βοήθησε εκείνη, με τόν πιο άπλο τρόπο, κάποιο απόγευμα.

—Τί ώραία λιακάδα, είπε, κυττάζοντας έξω από τó παράθυρο...

—Είπε η άνοιξις που φτάνει.

—Έχω τόση επιθυμία για ένα ρομαντικό περιπάτο απόψε.

—Θά θέλατε να σάς συνοδεύσω; Έκτός αν σάς άρέσουν οι μοναχικοί περιπάτοι.

—Ω! όχι... Περιπάτο χωρίς νάχω έναν άλλον μαζί μου να μιλήσω;

—Έφυγαν μαζί από τó 'Ωδειο. Λίγη ώρα άργότερα τó λεωφορείο τούς κατέβαζε στα Πατήσια. Εκάθισαν κάπου, σ' ένα ήσυχο κι' ασύχνηστο μέρος. Μίλησαν για τόν έαυτό τούς εκείνο τó απόγευμα. Για τη ζωή και για τὰ όνειρά τούς...

—Η μουσική είναι τó πάθος μου, είπε ο Νίκος. Τ' όνειρό μου είναι να γίνω ένας μεγάλος πιανίστας. Κάθε φ'ρά που έρχονται οι ένοιο καλλιτέχνες να να δώσουν συναυλία, δέν χάνω την ευκαιρία. Πάντα θά με δήτη σε μιάν άκρη να τούς άκούω και να σκέπτομαι πότε θά φτάσω τη δόξα τούς. Βιάζομαι τόσο πολύ...

—Πόσα χρόνια θέλετε ακόμα να τελειώσετε τó πιάνο;

—Ακόμα τρία χρόνια... Είμαι βέβαιος ότι έπειτα από τρία χρόνια ο κόσμος θά μιλά για μένα. Κι' εσείς; Άγαπάτε τη μουσική;

—Μά φυσικά την άγαπώ. Εκείνη όμως δέν φαίνεται ναχη και τόση έλλειψη από την άγάπη μου. Για να σάς εξομολογηθώ την άλήθεια, εκείνο που ζητώ στη μουσική είναι μιά διασκέδασις της πλήξεως...

—Ένα τέτοιο γλυκό απόγευμα δέν μπορούσαν να μιλήσουν και για έρωτα.

—Ω! ψιθύρισε σε μιά στιγμή η Λέλα. Μιά μεγάλη άγάπη πόσο θά γέμιζε τη ζωή μου. Μιά άγάπη μ' έναν άνθρωπο να νοιώθω από τέχνη... που να μ' άγαπάη άληθινά, παράφορα...

—Ήταν αυτό που ζητούσε κι' ο Νίκος. Κι' όταν είχε άρχισει να νυχτώνει, χείλη τούς ένώθηκαν άσυναίσθητα...

—Όταν έγύρισαν, είχαν δώσει τούς πρώτους έρκους για μιά αιώνια άγάπη.

—Από τó απόγευμα εκείνο μιά καινούρια ζωή είχε άρχισει για τó Νίκο. Ήταν ψυχή του, γεμάτη άθεράπευτο ρομαντισμό, είχε βρει σ' αυτό τόν έρωτα κάτι που την μεθοδύσε...

—Επιγαίνουν κι' οι δυο μακρινούς περιπάτους κι' άφιναν τις καρδιές τούς να μιλούν για ό,τι δέν μπορούσαν να πουν τὰ χείλη...

Φυσικά αυτό τó ζευγάρι είχε γίνει τó σχολίο, μέσα στο 'Ωδειο. Οι τεύνοροι έρχονταν πάνε να θυάουν τις άγριες καρδιές γιατί δέν υπήρχε λόγος πιά και οι Δόν Ζουάν κεραυνοβόλουσαν με θλέμμα τα μίσους τόν ευτυχισμένο συμμαθητή τους, που ίσως δέν τόν είχαν υπολογίσει για σοβαρό αντίπαλο.

Στὰ ραντεβού τούς, ο Νίκος δέν έπαυε να μιλή συχνά για τ' όνειρό του να γίνω μεγάλος καλλιτέχνης. Βιάζονταν τόσο πολύ, και όχι μόνο για τόν έαυτό του, αλλά και για την άγαπημένη του. μελετούσε περισσότερο. Κι' οι καθηγητές του παρακολουθούσαν με ίκανοποίηση τόν τόσο ευτυχισμένο...

—Έπιστρεψε αυτή την άγάπη για πάντα. Κάθε μέρα τόν περνούσε ένωμένος με τήν άγαπή με περισσότερη δύναμη τή Λέλα που έγενε στην άγκαλιά του και τόν θύριζε διαρκώς:

—Θά μ' άγαπάς πάντα;

—Ναί, άγαπημένη μου... Πάντα.

—Θά σε ξεχάσω ποτέ...

Φανταζόταν πως κι' εκείνη δέν θά τόν ξεχνούσε ποτέ.

Μά κάποιο θράδυ — ήταν φθινόπωρο πιά — η Λέλα με τó πιο άφελές ύφος τούς κόσμου, τού είπε:

—Νίκο, πρέπει να χωρίσουμε!

—Εκείνος τó πήρε γι' άστείο.

—Όχι, σου μιλά σοβαρά. Φαντάσου! Δέκα μήνες άγαπώμαστε. Σχέσηδόν είχαμε χρόνια. Δέν νομίζεις ότι κράτησε πολύ άγάπη μας;

—Λέλα, πές μου πως όλ' αυτά είναι ψέματα.

—Όχι, Νίκο είναι άλήθεια... Κάθε πού διαρκεί πολύν καιρό ξεφτίζει. Γίνεται μιά συνήθεια πιά. Άρχίζει να θαρύεται...

—Πόσα χρόνια θέλετε ακόμα να τελειώσετε τó πιάνο;

—Ακόμα τρία χρόνια... Είμαι βέβαιος ότι έπειτα από τρία χρόνια ο κόσμος θά μιλά για μένα. Κι' εσείς; Άγαπάτε τη μουσική;

—Μά φυσικά την άγαπώ. Εκείνη όμως δέν φαίνεται ναχη και τόση έλλειψη από την άγάπη μου. Για να σάς εξομολογηθώ την άλήθεια, εκείνο που ζητώ στη μουσική είναι μιά διασκέδασις της πλήξεως...

—Ένα τέτοιο γλυκό απόγευμα δέν μπορούσαν να μιλήσουν και για έρωτα.

—Ω! ψιθύρισε σε μιά στιγμή η Λέλα. Μιά μεγάλη άγάπη πόσο θά γέμιζε τη ζωή μου. Μιά άγάπη μ' έναν άνθρωπο να νοιώθω από τέχνη... που να μ' άγαπάη άληθινά, παράφορα...

—Ήταν αυτό που ζητούσε κι' ο Νίκος. Κι' όταν είχε άρχισει να νυχτώνει, χείλη τούς ένώθηκαν άσυναίσθητα...

—Όταν έγύρισαν, είχαν δώσει τούς πρώτους έρκους για μιά αιώνια άγάπη.

—Από τó απόγευμα εκείνο μιά καινούρια ζωή είχε άρχισει για τó Νίκο. Ήταν ψυχή του, γεμάτη άθεράπευτο ρομαντισμό, είχε βρει σ' αυτό τόν έρωτα κάτι που την μεθοδύσε...

—Επιγαίνουν κι' οι δυο μακρινούς περιπάτους κι' άφιναν τις καρδιές τούς να μιλούν για ό,τι δέν μπορούσαν να πουν τὰ χείλη...

Φυσικά αυτό τó ζευγάρι είχε γίνει τó σχολίο, μέσα στο 'Ωδειο. Οι τεύνοροι έρχονταν πάνε να θυάουν τις άγριες καρδιές γιατί δέν υπήρχε λόγος πιά και οι Δόν Ζουάν κεραυνοβόλουσαν με θλέμμα τα μίσους τόν ευτυχισμένο συμμαθητή τους, που ίσως δέν τόν είχαν υπολογίσει για σοβαρό αντίπαλο.

Στὰ ραντεβού τούς, ο Νίκος δέν έπαυε να μιλή συχνά για τ' όνειρό του να γίνω μεγάλος καλλιτέχνης. Βιάζονταν τόσο πολύ, και όχι μόνο για τόν έαυτό του, αλλά και για την άγαπημένη του. μελετούσε περισσότερο. Κι' οι καθηγητές του παρακολουθούσαν με ίκανοποίηση τόν τόσο ευτυχισμένο...

—Έπιστρεψε αυτή την άγάπη για πάντα. Κάθε μέρα τόν περνούσε ένωμένος με τήν άγαπή με περισσότερη δύναμη τή Λέλα που έγενε στην άγκαλιά του και τόν θύριζε διαρκώς:

—Θά μ' άγαπάς πάντα;

—Ναί, άγαπημένη μου... Πάντα.

—Θά σε ξεχάσω ποτέ...

Φανταζόταν πως κι' εκείνη δέν θά τόν ξεχνούσε ποτέ.

Μά κάποιο θράδυ — ήταν φθινόπωρο πιά — η Λέλα με τó πιο άφελές ύφος τούς κόσμου, τού είπε:

—Νίκο, πρέπει να χωρίσουμε!

—Εκείνος τó πήρε γι' άστείο.

—Όχι, σου μιλά σοβαρά. Φαντάσου! Δέκα μήνες άγαπώμαστε. Σχέσηδόν είχαμε χρόνια. Δέν νομίζεις ότι κράτησε πολύ άγάπη μας;

—Λέλα, πές μου πως όλ' αυτά είναι ψέματα.

—Όχι, Νίκο είναι άλήθεια... Κάθε πού διαρκεί πολύν καιρό ξεφτίζει. Γίνεται μιά συνήθεια πιά. Άρχίζει να θαρύεται...

—Πόσα χρόνια θέλετε ακόμα να τελειώσετε τó πιάνο;

—Ακόμα τρία χρόνια... Είμαι βέβαιος ότι έπειτα από τρία χρόνια ο κόσμος θά μιλά για μένα. Κι' εσείς; Άγαπάτε τη μουσική;

—Μά φυσικά την άγαπώ. Εκείνη όμως δέν φαίνεται ναχη και τόση έλλειψη από την άγάπη μου. Για να σάς εξομολογηθώ την άλήθεια, εκείνο που ζητώ στη μουσική είναι μιά διασκέδασις της πλήξεως...

—Ένα τέτοιο γλυκό απόγευμα δέν μπορούσαν να μιλήσουν και για έρωτα.

—Ω! ψιθύρισε σε μιά στιγμή η Λέλα. Μιά μεγάλη άγάπη πόσο θά γέμιζε τη ζωή μου. Μιά άγάπη μ' έναν άνθρωπο να νοιώθω από τέχνη... που να μ' άγαπάη άληθινά, παράφορα...

—Ήταν αυτό που ζητούσε κι' ο Νίκος. Κι' όταν είχε άρχισει να νυχτώνει, χείλη τούς ένώθηκαν άσυναίσθητα...

—Όταν έγύρισαν, είχαν δώσει τούς πρώτους έρκους για μιά αιώνια άγάπη.

—Από τó απόγευμα εκείνο μιά καινούρια ζωή είχε άρχισει για τó Νίκο. Ήταν ψυχή του, γεμάτη άθεράπευτο ρομαντισμό, είχε βρει σ' αυτό τόν έρωτα κάτι που την μεθοδύσε...

—Επιγαίνουν κι' οι δυο μακρινούς περιπάτους κι' άφιναν τις καρδιές τούς να μιλούν για ό,τι δέν μπορούσαν να πουν τὰ χείλη...

Φυσικά αυτό τó ζευγάρι είχε γίνει τó σχολίο, μέσα στο 'Ωδειο. Οι τεύνοροι έρχονταν πάνε να θυάουν τις άγριες καρδιές γιατί δέν υπήρχε λόγος πιά και οι Δόν Ζουάν κεραυνοβόλουσαν με θλέμμα τα μίσους τόν ευτυχισμένο συμμαθητή τους, που ίσως δέν τόν είχαν υπολογίσει για σοβαρό αντίπαλο.

Στὰ ραντεβού τούς, ο Νίκος δέν έπαυε να μιλή συχνά για τ' όνειρό του να γίνω μεγάλος καλλιτέχνης. Βιάζονταν τόσο πολύ, και όχι μόνο για τόν έαυτό του, αλλά και για την άγαπημένη του. μελετούσε περισσότερο. Κι' οι καθηγητές του παρακολουθούσαν με ίκανοποίηση τόν τόσο ευτυχισμένο...

—Έπιστρεψε αυτή την άγάπη για πάντα. Κάθε μέρα τόν περνούσε ένωμένος με τήν άγαπή με περισσότερη δύναμη τή Λέλα που έγενε στην άγκαλιά του και τόν θύριζε διαρκώς:

—Θά μ' άγαπάς πάντα;

—Ναί, άγαπημένη μου... Πάντα.

—Θά σε ξεχάσω ποτέ...

Φανταζόταν πως κι' εκείνη δέν θά τόν ξεχνούσε ποτέ.

Μά κάποιο θράδυ — ήταν φθινόπωρο πιά — η Λέλα με τó πιο άφελές ύφος τούς κόσμου, τού είπε:

—Νίκο, πρέπει να χωρίσουμε!

—Εκείνος τó πήρε γι' άστείο.

—Όχι, σου μιλά σοβαρά. Φαντάσου! Δέκα μήνες άγαπώμαστε. Σχέσηδόν είχαμε χρόνια. Δέν νομίζεις ότι κράτησε πολύ άγάπη μας;

—Λέλα, πές μου πως όλ' αυτά είναι ψέματα.

—Όχι, Νίκο είναι άλήθεια... Κάθε πού διαρκεί πολύν καιρό ξεφτίζει. Γίνεται μιά συνήθεια πιά. Άρχίζει να θαρύεται...

—Πόσα χρόνια θέλετε ακόμα να τελειώσετε τó πιάνο;

—Ακόμα τρία χρόνια... Είμαι βέβαιος ότι έπειτα από τρία χρόνια ο κόσμος θά μιλά για μένα. Κι' εσείς; Άγαπάτε τη μουσική;

—Μά φυσικά την άγαπώ. Εκείνη όμως δέν φαίνεται ναχη και τόση έλλειψη από την άγάπη μου. Για να σάς εξομολογηθώ την άλήθεια, εκείνο που ζητώ στη μουσική είναι μιά διασκέδασις της πλήξεως...

—Ένα τέτοιο γλυκό απόγευμα δέν μπορούσαν να μιλήσουν και για έρωτα.

—Ω! ψιθύρισε σε μιά στιγμή η Λέλα. Μιά μεγάλη άγάπη πόσο θά γέμιζε τη ζωή μου. Μιά άγάπη μ' έναν άνθρωπο να νοιώθω από τέχνη... που να μ' άγαπάη άληθινά, παράφορα...

—Ήταν αυτό που ζητούσε κι' ο Νίκος. Κι' όταν είχε άρχισει να νυχτώνει, χείλη τούς ένώθηκαν άσυναίσθητα...

—Όταν έγύρισαν, είχαν δώσει τούς πρώτους έρκους για μιά αιώνια άγάπη.

—Από τó απόγευμα εκείνο μιά καινούρια ζωή είχε άρχισει για τó Νίκο. Ήταν ψυχή του, γεμάτη άθεράπευτο ρομαντισμό, είχε βρει σ' αυτό τόν έρωτα κάτι που την μεθοδύσε...

—Επιγαίνουν κι' οι δυο μακρινούς περιπάτους κι' άφιναν τις καρδιές τούς να μιλούν για ό,τι δέν μπορούσαν να πουν τὰ χείλη...

Φυσικά αυτό τó ζευγάρι είχε γίνει τó σχολίο, μέσα στο 'Ωδειο. Οι τεύνοροι έρχονταν πάνε να θυάουν τις άγριες καρδιές γιατί δέν υπήρχε λόγος πιά και οι Δόν Ζουάν κεραυνοβόλουσαν με θλέμμα τα μίσους τόν ευτυχισμένο συμμαθητή τους, που ίσως δέν τόν είχαν υπολογίσει για σοβαρό αντίπαλο.

Στὰ ραντεβού τούς, ο Νίκος δέν έπαυε να μιλή συχνά για τ' όνειρό του να γίνω μεγάλος καλλιτέχνης. Βιάζονταν τόσο πολύ, και όχι μόνο για τόν έαυτό του, αλλά και για την άγαπημένη του. μελετούσε περισσότερο. Κι' οι καθηγητές του παρακολουθούσαν με ίκανοποίηση τόν τόσο ευτυχισμένο...

—Έπιστρεψε αυτή την άγάπη για πάντα. Κάθε μέρα τόν περνούσε ένωμένος με τήν άγαπή με περισσότερη δύναμη τή Λέλα που έγενε στην άγκαλιά του και τόν θύριζε διαρκώς:

—Θά μ' άγαπάς πάντα;

—Ναί, άγαπημένη μου... Πάντα.

—Θά σε ξεχάσω ποτέ...

Φανταζόταν πως κι' εκείνη δέν θά τόν ξεχνούσε ποτέ.

Μά κάποιο θράδυ — ήταν φθινόπωρο πιά — η Λέλα με τó πιο άφελές ύφος τούς κόσμου, τού είπε:

—Νίκο, πρέπει να χωρίσουμε!

—Εκείνος τó πήρε γι' άστείο.

—Όχι, σου μιλά σοβαρά. Φαντάσου! Δέκα μήνες άγαπώμαστε. Σχέσηδόν είχαμε χρόνια. Δέν νομίζεις ότι κράτησε πολύ άγάπη μας;

—Λέλα, πές μου πως όλ' αυτά είναι ψέματα.

—Όχι, Νίκο είναι άλήθεια... Κάθε πού διαρκεί πολύν καιρό ξεφτίζει. Γίνεται μιά συνήθεια πιά. Άρχίζει να θαρύεται...

—Πόσα χρόνια θέλετε ακόμα να τελειώσετε τó πιάνο;

—Ακόμα τρία χρόνια... Είμαι βέβαιος ότι έπειτα από τρία χρόνια ο κόσμος θά μιλά για μένα. Κι' εσείς; Άγαπάτε τη μουσική;

—Μά φυσικά την άγαπώ. Εκείνη όμως δέν φαίνεται ναχη και τόση έλλειψη από την άγάπη μου. Για να σάς εξομολογηθώ την άλήθεια, εκείνο που ζητώ στη μουσική είναι μιά διασκέδασις της πλήξεως...

—Ένα τέτοιο γλυκό απόγευμα δέν μπορούσαν να μιλήσουν και για έρωτα.

—Ω! ψιθύρισε σε μιά στιγμή η Λέλα. Μιά μεγάλη άγάπη πόσο θά γέμιζε τη ζωή μου. Μιά άγάπη μ' έναν άνθρωπο να νοιώθω από τέχνη... που να μ' άγαπάη άληθινά, παράφορα...

—Ήταν αυτό που ζητούσε κι' ο Νίκος. Κι' όταν είχε άρχισει να νυχτώνει, χείλη τούς ένώθηκαν άσυναίσθητα...

—Όταν έγύρισαν, είχαν δώσει τούς πρώτους έρκους για μιά αιώνια άγάπη.

—Από τó απόγευμα εκείνο μιά καινούρια ζωή είχε άρχισει για τó Νίκο. Ήταν ψυχή του, γεμάτη άθεράπευτο ρομαντισμό, είχε βρει σ' αυτό τόν έρωτα κάτι που την μεθοδύσε...

—Επιγαίνουν κι' οι δυο μακρινούς περιπάτους κι' άφιναν τις καρδιές τούς να μιλούν για ό,τι δέν μπορούσαν να πουν τὰ χείλη...

Φυσικά αυτό τó ζευγάρι είχε γίνει τó σχολίο, μέσα στο 'Ωδειο. Οι τεύνοροι έρχονταν πάνε να θυάουν τις άγριες καρδιές γιατί δέν υπήρχε λόγος πιά και οι Δόν Ζουάν κεραυνοβόλουσαν με θλέμμα τα μίσους τόν ευτυχισμένο συμμαθητή τους, που ίσως δέν τόν είχαν υπολογίσει για σοβαρό αντίπαλο.

Στὰ ραντεβού τούς, ο Νίκος δέν έπαυε να μιλή συχνά για τ' όνειρό του να γίνω μεγάλος καλλιτέχνης. Βιάζονταν τόσο πολύ, και όχι μόνο για τόν έαυτό του, αλλά και για την άγαπημένη του. μελετούσε περισσότερο. Κι' οι καθηγητές του παρακολουθούσαν με ίκανοποίηση τόν τόσο ευτυχισμένο...

—Έπιστρεψε αυτή την άγάπη για πάντα. Κάθε μέρα τόν περνούσε ένωμένος με τήν άγαπή με περισσότερη δύναμη τή Λέλα που έγενε στην άγκαλιά του και τόν θύριζε διαρκώς:

—Θά μ' άγαπάς πάντα;

—Ναί, άγαπημένη μου... Πάντα.

—Θά σε ξεχάσω ποτέ...

Φανταζόταν πως κι' εκείνη δέν θά τόν ξεχνούσε ποτέ.

Μά κάποιο θράδυ — ήταν φθινόπωρο πιά — η Λέλα με τó πιο άφελές ύφος τούς κόσμου, τού είπε:

—Νίκο, πρέπει να χωρίσουμε!

—Εκείνος τó πήρε γι' άστείο.

—Όχι, σου μιλά σοβαρά. Φαντάσου! Δέκα μήνες άγαπώμαστε. Σχέσηδόν είχαμε χρόνια. Δέν νομίζεις ότι κράτησε πολύ άγάπη μας;

—Λέλα, πές μου πως όλ' αυτά είναι ψέματα.

—Όχι, Νίκο είναι άλήθεια... Κάθε πού διαρκεί πολύν καιρό ξεφτίζει. Γίνεται μιά συνήθεια πιά. Άρχίζει να θαρύεται...

—Πόσα χρόνια θέλετε ακόμα να τελειώσετε τó πιάνο;

—Ακόμα τρία χρόνια... Είμαι βέβαιος ότι έπειτα από τρία χρόνια ο κόσμος θά μιλά για μένα. Κι' εσείς; Άγαπάτε τη μουσική;

—Μά φυσικά την άγαπώ. Εκείνη όμως δέν φαίνεται ναχη και τόση έλλειψη από την άγάπη μου. Για να σάς εξομολογηθώ την άλήθεια, εκείνο που ζητώ στη μουσική είναι μιά διασκέδασις της πλήξεως...

—Ένα τέτοιο γλυκό απόγευμα δέν μπορούσαν να μιλήσουν και για έρωτα.

—Ω! ψιθύρισε σε μιά στιγμή η Λέλα. Μιά μεγάλη άγάπη πόσο θά γέμιζε τη ζωή μου. Μιά άγάπη μ' έναν άνθρωπο να νοιώθω από τέχνη... που να μ' άγαπάη άληθινά, παράφορα...

—Ήταν αυτό που ζητούσε κι' ο Νίκος. Κι' όταν είχε άρχισει να νυχτώνει, χείλη τούς ένώθηκαν άσυναίσθητα...

—Όταν έγύρισαν, είχαν δώσει τούς πρώτους έρκους για μιά αιώνια άγάπη.

—Από τó απόγευμα εκείνο μιά καινούρια ζωή είχε άρχισει για τó Νίκο. Ήταν ψυχή του, γεμάτη άθεράπευτο ρομαντισμό, είχε βρει σ' αυτό τόν έρωτα κάτι που την μεθοδύσε...

—Επιγαίνουν κι' οι δυο μακρινούς περιπάτους κι' άφιναν τις καρδιές τούς να μιλούν για ό,τι δέν μπορούσαν να πουν τὰ χείλη...

Φυσικά αυτό τó ζευγάρι είχε γίνει τó σχολίο, μέσα στο 'Ωδειο. Οι τεύνοροι έρχονταν πάνε να θυάουν τις άγριες καρδιές γιατί δέν υπήρχε λόγος πιά και οι Δόν Ζουάν κεραυνοβόλουσαν με θλέμμα τα μίσους τόν ευτυχισμένο συμμαθητή τους, που ίσως δέν τόν είχαν υπολογίσει για σοβαρό αντίπαλο.

Στὰ ραντεβού τούς, ο Νίκος δέν έπαυε να μιλή συχνά για τ' όνειρό του να γίνω μεγάλος καλλιτέχνης. Βιάζονταν τόσο πολύ, και όχι μόνο για τόν έαυτό του, αλλά και για την άγαπημένη του. μελετούσε περισσότερο. Κι' οι καθηγητές του παρακολουθούσαν με ίκανοποίηση τόν τόσο ευτυχισμένο...

—Έπιστρεψε αυτή την άγάπη για πάντα. Κάθε μέρα τόν περνούσε ένωμένος με τήν άγαπή με περισσότερη δύναμη τή Λέλα που έγενε στην άγκαλιά του και τόν θύριζε διαρκώς:

—Θά μ' άγαπάς πάντα;

—Ναί, άγαπημένη μου... Πάντα.

—Θά σε ξεχάσω ποτέ...

Φανταζόταν πως κι' εκείνη δέν θά τόν ξεχνούσε ποτέ.

Μά κάποιο θράδυ — ήταν φθινόπωρο πιά — η Λέλα με τó πιο άφελές ύφος τούς κόσμου, τού είπε:

—Νίκο, πρέπει να χωρίσουμε!

—

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ...

"Ελλειψς και... πληθώρα υποψηφίων. — Τά παράπονα του κ. Παπαναστασίου. — Άνισότης και άδικία. — «Βάλτε τους όλους για... μπουγιο!». — Ο κ. Καφαντάρης άπελπίζεται. — Πώς καταρτίζει τους συνδυασμούς του ο κ. Μεταξάς. — Ο κ. Τσαλδάρης και οι υποψήφιοι. — «Και γίνεται, και δεν γίνεται, αλλά πάντως... όχι τώρα!..».

—Θά πάρουμε άλλο, κ. Πρόεδρε, του παρατηρεί κάποιος έκ των παρισταμένων.

—Τί να πάρουμε, κατάλαβες, φίλτατε, αφού και ο Μερλόπουλος των Καλαμών εύρηκε τώρα καιρό για να πεθάνη!... Άκούς εκεί!... Δεν είναι πράγματα αυτά, κατάλαβες... Έπρεπε να μὴν διασπῇ έτσι...

Όσον άφορᾷ τὸν κ. Μυλωνᾶν τὸ πολιτικό του σαλόνι(;) ἦτο γεμάτο ἀπὸ ὑποψηφίους, οἱ ὁποῖοι ἐδήλωναν συμμετοχὴν εἰς τοὺς συνδυασμούς. Καὶ ὁ κ. Μυλωνᾶς τοὺς προσελάμβανε ὅλους, διότι δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ βγῇ κανεὶς. Οὕτε καὶ ὁ ἴδιος ὁ κ. Μυλωνᾶς ἐννοεῖται.

Περιπετειᾶς εἶχεν ὁ κ. Ι. Μεταξάς, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἐλευθεροφρόνων. Προχθὲς τὸ βράδυ—πρὶν ταξιδεύσῃ γιὰ τὴν Θεσσαλονικὴν—εἶχε σύσκεψιν με τοὺς φίλους του πού θὰ τοὺς περιελάμβανε στοὺς συνδυασμούς.

Πρὸ τῆς συζητήσεως αὐτῆς ὁ κ. Μεταξάς ἠθέλησε με λίγα λόγια νὰ ἐξηγήσῃ γιατί ἐπιβάλλεται συμφιλωτική προσπάθεια καὶ ἐγκατάλειψις τῆς ἀδιαλλαγῆς.

Εἰς τὰ λόγια ὅμως αὐτά, ὁ κ. Ι. Πολυχρονόπουλος—ὁ παλιὸς ἀστυνομικός—ὁ κ. Περωνῆς τῶν Καλαμών καὶ ἄλλοι ἐδήλωσαν ὅτι ἀποχωροῦν τοῦ κόμματος, ὅπως καὶ ἀπεχώρησαν.

Ἐκ τούτου διεδόθη ὅτι τὸν κ. Μεταξᾶν τὸν ἐγκατέλειψαν ὅλοι οἱ φίλοι του καὶ ὅτι ὁ σχηματισμὸς τῶν συνδυασμῶν καθίσταται ἀδύνατος. Αἱ πληροφορίες αὐταὶ ἐδημοσιεύθησαν καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας, αὐτὸ δὲ με ἠνάγκασε νὰ ζητήσω τηλεφωνικῶς πληροφορίας ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν κ. Μεταξᾶν.

—Όλα αὐτὰ εἶνε μυθεύματα, ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Θὰ κάνω συνδυασμούς εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα...

Τὸ μαρτύριο τῶν υποψηφίων ὑπῆρξεν

Τοῦ συνεργάτου μας

ὁ κ. Π. Τσαλδάρης. Τὴν φροντίδα τῶν ἐσχηγέων εἶχεν ὁ κ. Ντ. Τσαλδάρης, ὁ πρῶν ὑφυπουργός, ἀλλὰ τοὺς συνδυασμούς τοὺς καταρτίζεν τελικῶς ὁ ἀρχηγὸς τοῦ λαϊκοῦ κόμματος.

Ἡ αἰθούσα ἀναμονῆς τοῦ σπιτιοῦ του

—Νὰ δοῦμε πάλι, ἔρῃ ἀδερφέ...

ἦτο γεμάτη ἀπὸ νέους καὶ παλαιούς πολιτευτάς.

—Κύριε πρόεδρε, ἔλεγεν ἕνας παλιὸς πολιτευτὴς, σὰς παρουσιάξω τὸν κ. Β...

Ἐξαιρετικὸν μας φίλον...

—Χαίρω πολὺ.

—Εἶνε πιστὸς στρατιώτης τοῦ κόμμα...

Μιὰ πρωτότυπη ὑποεμικὴ...

Πῶς διασκεδάζουν... ἀφθόνως

Οἱ νέοι λόγιοι γλεντοῦν! Καὶ μαζί μ' αὐτοὺς καὶ πολλὸς κόσμος τῶν γλεντζέδων. Αὐτὸ τὸ ἀπέδειξε με τὸ παραπάνω, ἡ προχθεσινὴ ἐπιτυχὴς μπουέμικη Πρωτοχρονιάτικη βραδυὰ τοῦ λογοτεχνικοῦ ὁμίλου «Πίνδαρος» ποὺ δόθηκε στὸ «Βερτίτζ».

Λόγιοι, παλαιοὶ καὶ νέοι, δημοσιογράφοι, καλλιτέχνες καὶ γλεντζέδες περάσαμε μιὰ πολὺ εὐχάριστη νύχτα. Ἀς τὴν περιγράψουμε:

Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο με κυανόλεκες ταινίες στὸ χέρι, πού ὑπενθύνιζαν ὁ λῖγον τὸ Κόμμα τῶν... Κυανολεύκων τοῦ ἐπίσης ποιητοῦ κ. Ἀρμάν Δελαπατριδῆ, ὑπεδέχετο τὸν κόσμον με μεδιάματα καὶ ὑποκλίσεις. Μεταξὺ τῶν πρώτων κάνει τὴν ἐμφάνισίν του τὸ... μονόκλ τοῦ κ. Κ. Λαδοπούλου, ὁ ὁποῖος δὲν ἄφησε χέρι γυναικεῖο... ἀφίλητο. Ἀκολουθεῖ ἕτερον μονόκλ—τοῦ κ. Κοκόροβιτς—τὸ ὁποῖον... χειροκροτεῖται δαιμονιωδῶς, ἐνῶ τὸ κοινὸν τὸ χαιρετᾷ με μίαν φωνήν:

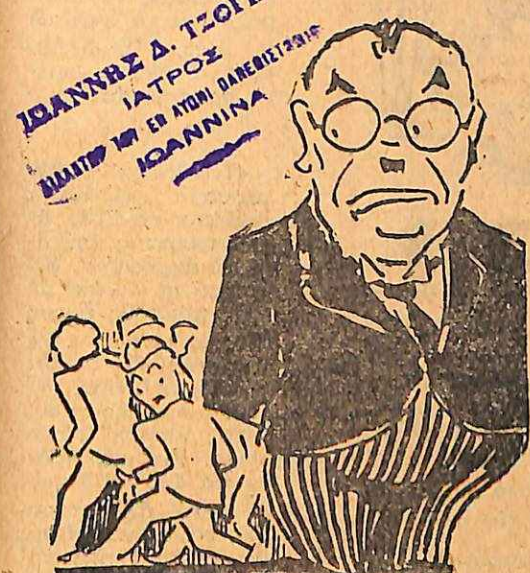
—Κο-κό-ρο-βι-τς!...

ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΩΝ

Τί ἐκπροσωπεῖ ὁ κ. Δεμερτζῆς καὶ ἡ Κυβέρνησίς του. — Ἐνα ὠραιότατο χαλαμποῦρι τοῦ κ. Πάπ. — Ὅπου διαφωνοῦν οἱ προσφυγοπατέρες Ἰασωνίδης καὶ Ἑμμανουηλίδης. — Ἐνα πρωτότυπο δῶρο γιὰ τὴν κατάκτησιν τῶν ἐκλογῶν. — Ἄνὰ τοὺς δώσωμε... κουρκουμπίνια, παστοურμᾶν καὶ ταοῦκ-κιοξοῦ. — Πῶς δὲ γινόνταν, ἐν τῇ κυριολεξίᾳ, τό... γάγωμα τῶν υποψηφίων!

κ. Δ. Ν. Χρονοπούλου

Τος.
—Πολὺ εὐχάριστον.
—Καὶ ἀκραιφνὴς ἰδεολόγος.
—Τὰ θερμὰ μου συγχαρητήρια.
—Ἀνθρωπὸς ἀναγνώστης μορφώσεως καὶ

...τὸν ἐγκατέλειψαν ὅλοι οἱ φίλοι του.

διανοητικότητος.

—Μπράβο, μπράβο!...

—Λοιπὸν, κ. Πρόεδρε, ἐπέμεναν ὁ συνιστῶν, τί θὰ λέγατε γιὰ νὰ τὸν συμπεριλάβωμε εἰς τὸν συνδυασμὸν...

Ἐδὼ δολόγηρος ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ «Παναγῆς» ἐκόπτετο:

—Ναί!.. Νὰ ἰδοῦμε.. ὅθὰ τὰ ξαναποῦμε..

...βραδυὰ στὸ «Βερτίτζ»

... οἱ διάφοροι νεοὶ «λόγιοι»

τὸν μεγάλον ποιητὴν κ. Πῶλ Βαλερύ πού ἔχει... κομίσει ὁ κ. Στάθης Θωμόπουλος. Ὁ κ. Κοκόροβιτς εὐτυχῆς πού γνωρίζει ἕναν ξένον... συνάδελφόν του, ζητᾷ συγγνώμην γιὰ τᾶλλα γαλλικά του ἀπὸ τὸν κ. Βαλερύ, ὁ ὁποῖος ἀποδεικνύεται στὸ τέλος ὅτι εἶνε θέρος ρωμῆς, ἀφοῦ ἄλλωστε λέγεται... Δ. Μερμετῆς! Ἀκολουθοῦν—στὸ πρόγραμμα—οἱ χαδάγιες τοῦ κ. Μακρῆ, καθὼς καὶ ἕνα νούμερο—οἱ Μενιδιάτες με τὴν διδα Μπιάνκα Δρόσου καὶ τοὺς κ.κ. Μούγιον καὶ Πύρπασον.

Τὸ «κλῶς» ὅμως τῆς βραδυᾶς ἦταν ὁ ἔμμετρος φιλολογικὸς Καζαμῆας πού ἔγραψεν κί ἐξετέλεσεν ὁ κ. Πύρπασος, διαρκῶς διακοπτόμενος ἀπ' τὰ γέλια καὶ τὰ χειροκροτήματα τῶν παρισταμένων.

Ἰδοὺ τὸ σχετικὸ τετράστιχο γιὰ τὸν ἠνωστὸ δημοσιογράφον κ. Ε. Θωμόπουλο: «Ὁ Εὐστάθιος Θωμόπουλος διακηρύττει ὅτι: Τὰ λόγια τὰ αἰώνια τῶν γυναικῶν τὰ πλάνα, δὲν ἔχουν τὴν εὐστάθειαν πούχουν τ' ἀεροπλάνα,

με τὰ ὁποῖα πέταξε καὶ με τὰ παραπάνω εὐρισκόμενος στὴ γῇ αὐτὸς κί' ἐκεῖνα... ἀπὸ πᾶν ὄριον...»

—Τί νὰ τὸν πάρουμε, κ. Πρόεδρε, πού μᾶς τὸν πῆραν.
—Μπα!... Ποιὸς;
—Ὁ Κονδύλης καὶ ὁ κόντες—ὁ κ. Θεοτόκης.
—!.....

Τέλος, εἰς τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων ἡ κίνησις ὑπῆρξε πολὺ ζωηρά, διότι καὶ ἐδῶ, ὅπως καὶ εἰς τὸ λαϊκόν, ὑπῆρχον πολλοὶ υποψήφιοι.

—Τί νὰ τοὺς κάνω ὅλους αὐτούς!... ἔλεγεν ὁ κ. Σοφούλης, ἀνάθων τὴν πύπτα του. Αὐτοὶ μποροῦν νὰ γεμίσουν ὅλα τὰ κοινοβούλια τῆς Εὐρώπης!...

Ἀλλὰ ὁ μεγαλύτερος σαματᾶς ἔγινε περὶ τοὺς πρόσφυγας υποψηφίους τῶν Φιλελευθέρων, τέσσαρας τὸν ἀριθμόν.

—Εγώ, ἔλεγεν ὁ υποψήφιος, καὶ ποιητῆς κ. Μιχ. Ἀργυρόπουλος, προτείνω νὰ υποσχεθῶμεν εἰς τὸν λαὸν οὐρανίαν εὐτυχίαν, δνεῖρα χρυσά, ἐλπίδες...

Ἀλλὰ, τὸν διέκοψεν ὁ πρῶν ὑπουργὸς κ. Ἑμμανουηλίδης, ὁ ἐπιλεγόμενος «Μανώλαρας»:

—Εγώ, τζάνουμ, ἔλεγα νὰ υποσχεθῶμεν νέαν ἀποζημίωσιν, νέας ἐμολογίας, νέαν κατοικίαν, νέα δάνεια... Τί ἔλεγετε, μπε!...

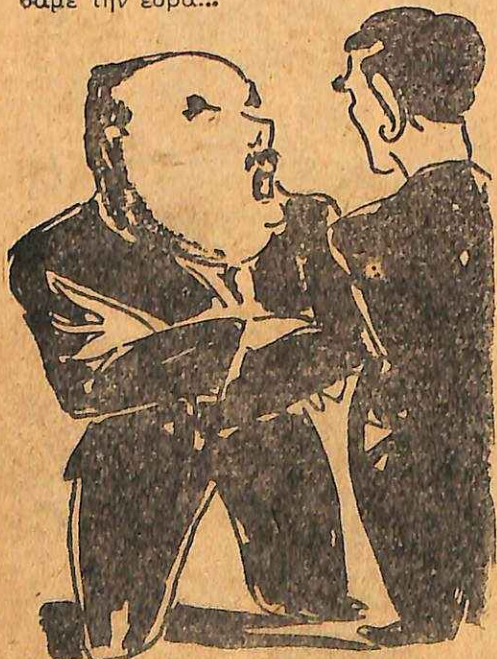
—Τίποτε, τίποτε, ἐθόθηεν ὁ κουλαρᾶς κ. Ἰασωνίδης... Νὰ υποσχεθῶμεν φαγητόν... Κουρκουμπίνια, ταοῦκ-κιοξοῦ, μουαλεμπί, ντονὲρ κειμπάπ, παστοურμᾶν, νὰ ἐδίνωμεν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν... Ὅλα νὰ τὰ ἐτρώγωμεν... Ἀμάν!...

Τὸ ζήτημα τελικῶς ἔληξε διὰ τῆς μεταθέσεως τοῦ κ. Ἰασωνίδη εἰς τὸν συνδυασμὸν Θεσσαλονικῆς. Ἡ μετάθεσις αὐτὴ ἔγινε διότι οἱ ἐδῶ υποψήφιοι ἐφοβήθησαν ὅτι τελικῶς ὁ κ. Ἰασωνίδης θὰ... τοὺς φάῃ!...

Δ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

—Νὰ τοὺς δώσωμεν κουρκουμπίνια καὶ παστοურμᾶν...

Τώρα ἔρῃκε νὰ πεθάνη κί' ἐκεῖνος ὁ Μερλόπουλος;

—Μη μεγαλοποιήσ τὰ προτερήματά σου ξὰ δώσης ὑποψίας ὅ- τι ἔχεις μικρότερα· οὔτε τὰ ἐλαττώματά σου: θὰ πιστεύουν ὅτι ἔχεις μεγαλύτε- ρα.

—Ὅταν ὁ δαίμων ἀποφασίσῃ νὰ σὲ σύ- ρῃ πρὸς τὴν κατα- στροφήν, δὲν σὲ ὤ- θει πρὸς αὐτήν, σὲ ἐλκύει.

—Ὅσον ἄσμος καὶ ἂν εἴσαι, φυλά- ζου καὶ ἀπὸ τὸ ἀ- πλούστερον βλέμμα σου· ἡμπορεῖ νὰ δι- μιουργήσῃς δλόκλη- ρον ἱστορίαν.

—Μὴν ἐμπιστεύε- σαι ποτὲ εἰς τὰ ἀν- θρώπινα μάτια· σπα- νίως ὁ ἄνθρωπος ἀν- τιλαμβάνεται ὅπως βλέπει· συνηθέστατα βλέπει ὅπως ἀντι- λαμβάνεται.

—Μὴ μετράς ποτὶ τὴν ἡθικὴν τοῦ ἄλ- λου μὲ τὸν ἰδικόν σου πῆχυν· Ὅσον περι- σσότεραν ἐμπιστοσύ- νην ἔχεις εἰς τὸ μέ- τρον σου τοῦτο, τό- σον καὶ ἐλλιπέστερον εἶναι.

—Ὅταν βλέπῃς ὅ- τι μὴ ἀλήθεια προ- καλεῖ ὄργην ἢ τρό- μον, πίστευε ὅτι τὸ ἥμισυ τοῦ προορι- σμοῦ τῆς ἔχει συντε- λεσθῇ.

—Ἐάν θέλῃς νὰ μετρήσῃς ἀκριβέστε- ρον τὰ δόντια τοῦ διαβόλου, κάμε τον νὰ γελάσῃ.

—Ἐάν ἡμπορῇς, εὐχαριστήσου μὲ τὴν ἰδέαν μίας ἀπολαύ- σεως. Εἶναι ἡ διακε- ρυτέρα ἀπόλαυσις.

—Κάθε δύσις τοῦ ἡλίου μᾶς ἀφίνει ἀ- πὸ μίαν ἀνάμνησι, καὶ κάθε ἀνατολή, μᾶς γεννᾷ ἀπὸ μίαν ἐλπίδα. Πόσας φορές ὁμῶς μεταξὺ τῆς ἐλ- πίδος καὶ τῆς ἀνα- μνήσεως δὲν ἔμεσο λάθῃσαν ἡμέρας χω- ρὶς ἥλιον.

—Τὸ ἥμισυ μίαν πλάστιγγα σιδηρᾶν ποὺ κυλίζει ἀκριβῶς κεφάλαια τυροῦ, ἀπὸ μίαν πλάστιγγα χρυ- σῆν ποὺ κυλίζει ἐλ- λιπῶς κεφάλαια ἀν- θρώπων.

—Ἐλπίζεις; χάνεις δύο φορές ὅταν χά- νῃς· δὲν ἐλπίζεις; κερδίζεις δύο φορές ὅταν κερδίζῃς.

—Θαύμαζε περισ- σότερον τὸ μεγαλεῖο μὴ τὴν ταπεινότητά ἀ- πὸ τὴν ταπεινότητά ἐνὸς μεγαλείου.

—Ἐάν ἐπιθυμῇς τὴν εἰρήνην, μὴ κτυ- πᾷς τὸ τύμπανον οὐ- τε δι' ἐορτήν.

Η ΘΕΙΑ ΜΑΡΩ

Πέντε ἔξη μέρες τὸ κερί καὶ τὸ καντήλι σου ἀναφτό. Μὰ πλιότερο ποῖος θὰ μορῇ; Πολὺ κί' αὐτό, πολὺ κί' αὐτό!

Γιὰ τὴν ψυχὴ σου κί' οἱ φτωχοὶ μοιράστηκαν τὰ περισσά; τῆς προίκας σου τὸ καμουχὶ καὶ τὸν παλῆό σου τὸ μποξά.

Καὶ θὰ σχωρᾶν θειὰ Μαρώ... —Νᾶνε τὸ χῶμα σου ἐλαφρό!

Κί' ἂν νύθῃ τάχα μαυροφόρα κί' ἡ ἑξαγονούλα σου ἡ Ἀννίω, κρυφτοῦν ἀπ' τὴ γριλλία τώρα τῆς γειτονιάς τὸ μορφονεῖο...

Σὲ λίγο θάβῃ καὶ στὸ δρόμο μὲ τὴν τριανταφυλλιά ποδιά. Δὲν ἔχει «πρέπει» κί' οὔτε νόμο. Ἔτσι τὸ θέλησε ἡ καρδιά!

Καὶ θὰ γυρνᾷ κυρὰ Μαρώ μὲ τὴν εὐκὴ σου στὸ χορὸ.

Γράμμα ἀπ' τὴ φυλακὴ

Μάννα, Δὲν ξέρω ἂν ζῇς, μ' ἀπὸ καιρὸ γράμμα σου μῆνες κατερῶ κί' ὅλο ρωτῶ ἂν ἔρχεσαι, κί' ὅλο ρω- (τῶ ποὺ νᾶσαι.

Κί' ὁμῶς δὲν θρίσκειται κανεὶς γιὰ νὰ μοῦ πῇ πὼς θὰ φαῖς... Μάννα... μήπως μὲ ξέχασες; Μήπως (δὲν μὲ λυπάσαι;

«Ὅλοι λαβαίνουν ταχτικά λεφτά, ταιγάρα καὶ γλυκά κί' ὁ Βάγγος ἀπ' τὴν μάννα του, κί' (ὁ Μήτσος ἀπ' τὸ γέρο. Μέσα στὰ μάτια σου με κυττοῦν, ποῦν' ἡ γρηὰ σου μὲ ρωτοῦν

κί' ἐγὼ ποῦ στέκω πλάι τους τί νὰ (τοὺς πῶ δὲν ξέρω.

Τὰ ὠραιότερα ποιήματα

ΣΟΦΙΕΣ

«Τὸ καλοκαίρι γίασεμὰ καὶ τὸ χειμῶνα γιούλιασ.

Ὁ στίχος μοῦ βου- ἰζει σὰ μέλισσα καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ταιριάσω μ' ἄλλον, ὅσα κί' ἂν ἔκαμα. Ἡ μοῖρα του ἦταν νὰ γεννηθῇ καὶ νὰ πεθάνῃ μόνος.

Διάβασα κάποιον βιβλίο καὶ πίστεψα πὼς εἶμαι σοφός. Διαβάξω τώρα πὺ πολλὰ —κί' ὅσο δια- βάξω, τόσο πὺ πο- λὺ καταλαβαίνω τὴν ἀσοφία μου. Ἄν τὸ εἶπε ἄλλος δὲν πει- ράζει νὰ τὸ ξαναπῶ κί' ἐγώ. Ἐγὼ δὲν κυνηγῶ τὴν λεγομέ- νη πρωτοτυπία.

«Τί ὥραία ἡ θά- λασσα!» ἔφωνιζε ἡ χοντρονοικοκυρά, ἀ- γναντεύοντάς τὴν ἀ- πὸ τὸ ἀκρογιάλι. Κί' ὕστερα σὲ λιγάκι μὲ τοὺς πρώτους ἤχους τῆς στρατιωτῆς κί' ἡς μπάντας: «Τί ὥραία ἡ μουσική!» Καὶ γε- λούσα ἀπὸ μέσα μου. Γιατί; Μπορεῖ νάχω ἄδικο. Μερικὰ πρά- γματα ὅσο κί' ἂν εἶ- ναι κοινὰ, ἄλλο τόσο εἶναι πάντα νέα. Κοι- νὰ καὶ τὰ ξεφωγητὰ γιὰ κείνα. Δύσκολο νὰ μυριστηῇ τὸ ρόδο καὶ νὰ μὴν ξεφωνί- σῃς ἀπὸ χαρά. Τὸ ἴ- διο ἂν εἴσαι ἄνθρω- πος. τὸ ἴδιο ἂν εἴσαι Σαϊζπῆρος.

Τὰ ἴδια γυρίζουν θειὰ Μαρώ στὸν κόσμο αὐτὸν τὸν πλανερὸ. Κί' ἀπ' τὴν ξερὴ τριανταφυλλιά, ποῦ στὸ μπαλκόνι σου ἀπομένει, πέφτουν τὰ ρόδα τὰ παλῆα μὰ νειὸ μπουμποῦκι ξαναθαίνει.

Γιὰ λίγες μέρες, θειὰ Μαρώ, θὰ μνημονεύῃ κί' ὁ παπᾶς κί' ὕστερα πιά, μὲ τὸν καιρὸ, θὰ ξεχαστῇς ἐκεῖ ποῦ πᾶς.

Καὶ θὰ σβυστῇ, κυρὰ Μαρώ καὶ τ' ὄνομά σου ἀπ' τὸ σταυρό.

N. PETIMEZAS (ΛΑΥΡΑΣ)

«Ὅμως ἔχω κάτι πολὺ θηλυκὸ μέσα μου. Καταλαβαίνω πὼς μοῦ ἔρχονται δάκρυα, πὼς δὲν μπορῶ νὰ τὰ κρατή- σω κί' ἐκεῖ ποῦ ἕνας ἄντρας θάδειχνε τὴν γροθιά του ἢ τὸ πο- λὺ-πολὺ μὴν κατα- φρόνησι. Ἄντρας μπορεῖ νὰ εἶναι κά- ποτε ὁ νοῦς. Μὰ εἶναι τοῦτο ἀρκετό, μὲ καρδιά γυναικεία;

«Ἄν εἴσαι ἄρρωστη θареiά δώσε κουράγιο σὴν καρδιά πρὶν ἔρθῃ ὁ Χάρος καὶ τὸ φῶς τοῦ (καντηλιοῦ σου σβύσῃ. Τάξε μπροστὰ σὴν Παναγιά ἄσπρες λαμπάδες καὶ κεριὰ νὰ βγῇ ὁ γιός σου καὶ νὰ ρθῇ τὰ (μάτια νὰ σοῦ κλείσῃ!

—Θέλεις νὰ κρίνῃς ἀσφαλέστερα τὴν ἐρ- γασίαν τοῦ ἄλλου; Ἐξέτασε πρῶτα ἐάν μπορῇς νὰ τὴν κάμῃς καὶ σὺ, καὶ κατόπιν ἐρώτα τὸν ἐαυτόν σου διατὶ δὲν τὴν ἐ- καμες.

ΠΟΙΗΣΙΣ...

ΤΟΥ Κ. ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐρχομεν πολ- λοὶ ἄνθρωποι ποῦ οὔτε ἔχουνε δια- βάσει ποτὲ τοὺς ποιήματα, κί' οὔτε διατεθειμένοι εἶναι νὰ διαβάσουν σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς τους. Τὸ «Δελινό» τοῦ πειράζει στὰ νεύ- ρα, ἡ «Ψαρόβαρ- κα» τοὺς καθιστᾷ ἐξάλλους ἀπὸ ἀ- γανάκτησι, καὶ ἡ «Ἀνατολή» τοὺς προκαλεῖ τὸν ἔμε- τον. Γιατί, ἀρά γε; Ποῖος νὰ τὸ

ἔξηρ... Πάντως εἶναι ἀληθέστατο: Πολλοί, πάρα πολλοί, οἱ περισσότεροι —καὶ θά- λε— εἶναι ἀσπονδοὶ ἐχθροὶ τῆς ποιήσεως. Κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀφθόνους αὐτοὺς μοῦ ἔλεγε:

—Τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου: Ὑπόθεσε ὅ- τι θρίσκομαι κλειδωμένος στὴν καμπίνα ἐνὸς θαπιοριῦ ποῦ κάνει τὴ διαδρομὴ Πειραιῶς - Πεκίνου μετ' ἐπιστροφῆς, καὶ μὲ μονάχη συντροφιά ἕνα περιδικό. Ὁ- πῶς καταλαβαίνεις, ἴσως διαβάσω καὶ σαράντα φορές τὸ κοσμοσωτήριον μανι- φέστο, ποῦ ἐμπεριέχεται στίς διαφημίσεις τοῦ Προμπονά, ἀλλὰ τὰ ποιήματα δὲν θὰ τὰ διαβάσω.

—Γιατί, ὅρε παιδί, αὐτὸ τὸ μῖσος;... τὸν ρωτῶ.

—Ἔτσι!... μοῦ λέει. —Μάλιστα! Δὲν σηκώνει κουβέντα τὸ πρᾶμα: Ἔτσι!... Ἔτσι προτιμοῦνε, ἔτσι θέλουνε, ἔτσι τοὺς γουστάρει τέλος πάν- των! Ἐχουνε δὲ καὶ πλήρη ἀγνοίαν τῆς ποιητικῆς κινήσεως:

—Σὰς ἀρέσει ὁ Παλαμάς; —Προτιμῶ τὸ κασσερί! —Τί ἦταν ὁ Βερλαῖν; —Φοῦρνάρης! —Καὶ ὁ Μυσέ; —Γυμνασιάρχης!

Θυμᾶμαι κάποιον, ὁ ὁποῖος τὴν ὥρα ποῦ μία δεσποινίς, σὲ κάποια φιλικὴ συ- κέντρῳσι, ἐπέσθηκε —τάχα!— καὶ σηκώ-θηκε ν' ἀπαγγεῖλῃ ἕνα ποίημα, σηκώθηκε κί' αὐτὸς καὶ εἶπε περιλύτως:

—Μὰ, ὅρε παιδιά!... Ἐδῶ ἦρθαμε γιὰ νὰ διασκεδάσουμε!... Ἐπίσης δὲν ξεχνᾷ κί' ἕναν ἄλλο, ὁ ὁποῖος ἀντὶ σημειωματαρίου ἐρησμο- ποιῶσε τὴν πλουσίαν εἰς λευκὰ περιώ- ρια καὶ σχήματος 16ου, ποιητικὴν συλ- λογὴν φίλου του Παρνασσίδεως.

Γιατί, λοιπόν, τόση περιφρόνησις; Ἄλ- λά, ὅπως εἶπαμε, ἐκεῖνοι δὲν παρσύρον- ται σ' ἐξηγήσεις: Ἔτσι... — Καὶ μὴν συ-

νεχίζῃς τὴ συζήτησι γιατί πολὺ μὲ στενο- χωρεῖς! — Ἀς ψάξουμε, λοιπόν, ἐμεῖς, οἱ ὀλιγώτεροι, νὰ θροῦμε τοὺς λόγους τῆς μυστηριώδους αὐτῆς ἔχθρας. Τί ἔχουν, λοιπόν, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐναντίον τῆς Μούσης; Γιατί δὲν τοὺς θέλγει ἡ ποιήσις; Γιατί, ἐδῶ ποῦ τὰ λέμε, δὲν εἶναι καί... γιὰ ἔτσι! Ἐνα ὥραιο ποίημα εἶναι ἀσφαλῶς κάτι. Ὁ «Τάφος» τοῦ Παλαμά, οἱ «Μοι- ραῖοι» τοῦ Βάρναλη, ὁ «Μπαταριάς» τοῦ Μαλακάση, τὸ «Ταξίδι» τοῦ Πορφύρα, ὁ «Χορὸς τῶν Ἰσκιῶν» τοῦ Χατζόπουλου, καὶ διάφορα ἄλλα ποιήματα πολλῶν ἄλ- λων, δικῶν μας καὶ ξένων, εἶναι ἀναμφι- θόλως ἀριστοῦχα πνευματικὰ δημιουργή- ματα. Ἄλλα γοητεύουν, ἄλλα μελαγχο- λοῦν, ἄλλα καταπλήσσουν, κί' ἄλλα συγ- κινοῦν βαθύτατα. Ὅλος ὁ διανοούμενος κόσμος τοὺς θγάζει τὸ καπέλλο, τὰ δια- βάζει, τὰ ξαναδιαβάζει, καὶ τὰ μαθαίνει καμμιὰ φορά ἀπ' ἔξω. Ἄλλὰ οἱ πεζοὶ οὔτε νὰ τὸ διαβάσουνε θέλουνε, οὔτε καὶ νὰ τ' ἀκούσουνε. Τὰ ἔχουνε ἑορκίσει μὲ τὸν ἀπῆγαν, ὅπως λέγεται.

—Μὰ δὲν ντρεπόσατε κοτζᾶμ μαντρά- χαλοῦ, μοῦλεγε ἕνας, νὰ διαβάσετε, ν' ἀ- παγγέλλετε, καὶ νὰ γράφετε ποιήματα; Ὑπάρχει κανένας ἀποχρῶν λόγος νὰ τε- τραγωνίζετε τὸν λόγον; Τί εἶδους χασο- μέρηδες εἰσαπτε σεις;... Πάρε μαχαίρι, σφάξε με καὶ ρίξε τὰ κομμάτια μου, μά- τια μου, καὶ ρίχτα μέσα στὸ γιαιλό... Ἐ, κί' ἔπειτα; Μωρὲ τί μᾶς λέει... Μᾶς ἔ- τρελλανε στὴ στενωχώρα. Μήπως φαντά- ζεται ὁ ἀφελὴς αὐτὸς ὅτι δίνουμε δεκάρα ἐμεῖς ἂν ἡ ἀκαρδὸς —πρὸς τὴν ὁποῖαν προφανῶς ἀπευθύνεται— πάρῃ μαχαίρι, τὸν σφάξῃ, καὶ ρίξῃ τὰ κομμάτια του — μάτια του!— καὶ τὰ ρίξῃ μέσα στὸ γιαι- λό; Δὲν πᾶτε νὰ κάνετε καμμιὰ δουλειά, χριστιανοὶ μου, νὰ δῆτε τί θὰ γίνετε;...

—Μὰ δὲν σὲ συγκινεῖ καθόλου;

—Μωρὲ ἄσε τὴν κουβέντα!

—Μὰ, γιατί;

—Μὰ γιατί νὰ μὲ συγκινῇ, ὅρε ἀδερφέ! Εἶναι γιὰ νὰ μὲ συγκινῇ; Τὸ μυθιστόρημα μάλιστα, τὸ διήγημα τὸ καταλαβαίνω, τὸ θέατρο ἀκόμα περισσότερο. Τέλος πάν- των, κάτι γίνεται, κάτι συμβαίνει... Ἀλ- λά τὸ ποίημα; Τί εἶδους τρέλλα εἶναι, σὲ παρακαλῶ, καὶ ποῖον πρακτικὸ σκοπὸ ἔ- ξυπνεῖ;

Ἐδῶ εἰμᾶστε: ὁ πρακτικὸς σκοπὸς! Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πρακτικὸς σκοπὸς στὴν ποίησι δὲν ὑπάρχει. Ἡ ποιήματα γράφεις ἢ θροῦδες μαεζεύεις, τὸ ἴδιο κά- νει. Ποῖος δίνει σημασία, τώρα, στίς ὀ- μοιοκαταλήξεις ποῦ ἐπιτυχάνει ὁ ἄχρ- οπράσινος ἐκείνος νεανίας, καὶ ποῖος ἀ- δειάζει νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὸν σπαραγμὸ τῆς ψυχῆς ποῦ αἰσθάνεται ὁ ἡμίρρακένδυ- τος ἐκείνος μεσήλιξ;... Γιὰ τὸν πολὺ τὸν κόσμο τὸ φεγγάρι δὲν εἶναι οὔτε ὁ ἔρα- στής τῆς νύχτας, οὔτε ἡ παρηγοριά κί' ἐλπίδα τοῦ νυκτοπλανεμένου, οὔτε ἀσπι- νὰ βροχή, ἀλλὰ, ἀπλούστατα, ὁ δροσφό- ρος τῆς γῆς, ἄστρον, μάλλον χρησιμὸν καὶ, ὡς γνωστὸν, ἄλλων χρησιμῶν, οὔτε τὸ κομψοτέχνημα τῆς δημιουργίας, οὔτε τὸ αἰώνιον ἐρωτηματικόν, ἀλλὰ —ὦ, πεζότης!— τὸ μοναδικὸν μὴχνημα διὰ τοῦ ὁποῖο ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀναπαραγ- γὴ τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους. Καὶ ἡ λίμνη δὲν εἶναι οὔτε τὸ καταφύγιο τῶν ἀπογοη- τευμένων, οὔτε ὁ ἐσπερινὸς περιπάτος τῆς ἀσθενικῆς ὑποκομῆσεως, οὔτε ὁ τόπος τῶν ἰδιατέρων συναντήσεων τοῦ ἐρωτο- παρμένου ἐκείνου ζευγαριοῦ, ἀλλὰ —ὦ, φρίκη!— εἶναι μὴ μολυσματικὴ ἐστία πρῶ- του μεγέθους, γεμάτη θατράχους, σκνί- πες καὶ κουνούπια!...

Ἄντε, λοιπόν, νὰ θροῖς ἄκρι. Ἄντε.

ἂν ἔχῃς θάρρος, καρδιά καὶ ἀντο- χή, νὰ πείσῃς τοὺς ξεροκεφάλους αὐ- τοὺς ὅτι τὰ πρά- γματα δὲν εἶναι ἔ-τσι ὥπως τὰ νομί- ζουν αὐτοί, ἀλλὰ ὅπως τὰ φαντά- ζονται οἱ ποιηταί. Ἄδικα λόγια καὶ χαμένος κόπος. Ἡ ποιήσις εἶναι τὸ μό- νο εἶδος ποῦ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ὁ- μήρου ἔναι μεγά- λη κρίσι. Καὶ κρί- σι, μάλιστα, ἀπελ- πιστική. Ἄν ρω- τήσετε σνετικῶς τοὺς ἐκδότας, θὰ πληροφορηθῇτε ὅτι, τὸ μόνο βιβλίο ποῦ δὲν ἀγοράζεται, εἶναι τὸ ποίημα. Οἱ ποιητικὲς συλλογὲς γιὰ τὰ δι- βλοπωλεῖα εἶναι ὅτι τὸ μαῦρο χαδιάρι γιὰ τὰ μακαλικά. Ποιηταὶ μεγάλης, με- γίστης ὀλκῆς, καὶ τρουμάζουν νὰ κατα- ναλώσουν λιγοστά, ἐντελῶς ἀσήμαντα, ἀντίτυπα τῶν συλλογῶν τους. Κί' ἂν ρω- τήσετε καὶ γιὰ τοὺς νέους, θὰ πληροφο- ρηθῇτε ὅτι, ἐνῶ τυπώνουν χίλια ἀντίτυ- πα, λαμβάνουν ὡς ἐπιστροφάς... χίλια ἐ- κατό! Τὸ περιεργότερον δὲ εἶναι ὅτι μο- λοντὶ κάθε ποιητῆς θεωρεῖ τὸν ἐαυτό του ὡς ἄνθρωπο ἀνώτερο, ἐν τούτοις δὲν φαίνεται νὰ πολυσυμπαθῇ τοὺς ὁμοίους του. Παράδειγμα: Προτείνετε σ' ἕνα πα- τέρα ποιητὴ νὰ δώσῃ τὸ χεῖρ τῆς κόρης τοῦ σ' ἕναν ἄλλο ποιητὴ. κί' ἂν δὲν σὰς ἀλλάξῃ τὴν πίστι στὸ ξύλο, νὰ μοῦ θγάλε- τε τὸ μάτι.

Ἄλλὰ τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ ποιητοῦ εἶναι ἡ ἐπιμονή, ἀδιαφόρως ἂν γι' αὐτοὺς παῦν νὰ ἰσχυρὸ τὸ ρητόν: «Ὁ ἐ- πιμένων νικᾷ». Καὶ γράφουν συνεχῶς, ἀ- διακόπως, καὶ δὲν τοὺς νοιάζει καθόλου γιὰ τὴν ἄδικη περιφρόνησι τοῦ κοινοῦ καὶ γιὰ τὴν τραγικὴ φτώχεια τους. Παθολο- γικὴ κατάστασις! Λένε οἱ πεζοὶ θνητοί. Ἄλλὰ ὅχι, δὲν ἔχουνε δικήν. Ἀς μὴν δια- βάσουν ποτὲ τοὺς ποιήματα, ἀλλὰ κί' ἂς μὴν συκοφαντοῦν τοὺς ποιητάς, γιατί ὁ- σφαλῶς οἱ ποιηταὶ εἶναι ἀξιοὶ περισσοτέ- ρας ἀγάπης. Ἰσως δὲ καὶ θαυμασμοῦ. Γιατί μποροῦν καὶ ξεχνοῦν τὴν ἀδυσώπη- τη πραγματικότητά καὶ ἐγκαταλείμει- νοι μέσα σὲ ψεύτικους κί' ἀνυπαρκτοὺς κόσμους, προσπαθοῦν νὰ θροῦνε καλω- σύνη καὶ ὁμορφιά ἐκεῖ ποῦ δ' ὑπάρχει...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΠΟΓΓΗ ΠΡΟΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ

(Δραματι-κωμικο-τραγική ιστορία επίκαιρος, έχουσα σχέσιν με τὰς ἐκλογὰς καὶ ἐπομένως με τὰς τύχας τῆς Ἑλλάδος.

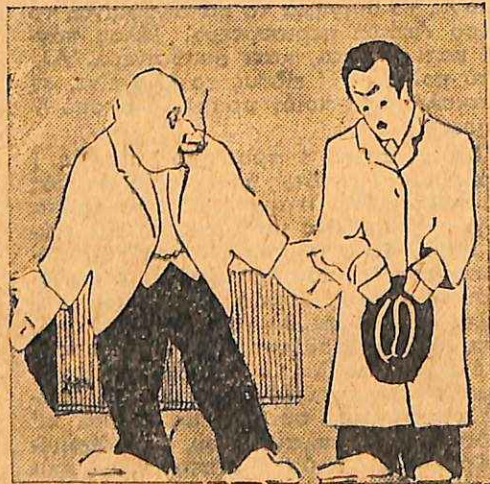
ρευσά τῆς μάθουν κοπανέλλια, δὲν ξεκίνησε καὶ πήγε στὴν Ἀθήνα κ' ἀφοῦ τὰ σπούδασε, γύρισε καὶ τῆς τάδεψε μονάχος του;

—Τί λές, μπράμπα; Ὁ Στάμος ἔμαθε νὰ πλέκη δαντέλλα με κοπανέλλια γιὰ νὰ τὰ δειξὴ στὴν κόρη τοῦ Βαλλαντάρη; —Ναί... Καὶ σὺν γίνηκε, ὕστερα ἀπὸ μῆνες, καλὰ τὸ κορίτσι, ὁ Βαλλαντάρης ἀρκίσθηκε πὺς ὅσο ζῇ ὁ Στάμος σ' ἄλλον δὲν θὰ ρίξῃ ψῆφο. Ἀκουσέ με. Ἀν θέλῃς νὰ θῇς θουλευτὴς πρέπει νὰ μῆς στὸν συνδυασμὸ τοῦ κύρ-Νικολάκη.

—Μὰ, θρὲ μπράμπα, ἐγὼ εἶμαι καὶ νοῦργιος ἄνδρας. Ἡ θέσι μου εἶνε σὲ ἀριστερὸ κόμμα — με τὸν Βενιζέλο, τὸν Μεταξά.

—Ἄφησε τὸν Βενιζέλο τώρα καὶ πήγαινε με τὸν Παναγιῇ. Σοῦ ξαναλέω. Ἐφ' ὅσον ὁ Στάμος ἔχει τὰ 800 κουκιά τοῦ Βαλλαντάρη, ἄλλος ἀπὸ τὸν συνδυασμὸ τοῦ δὲν θγαίνει στὴν ἐπαρχία μας. Τέλειωσε.

—Ὄστε... —Δὲν τὸν σταυρὸ σου, πήγαινε νὰ

—Δὲν μποροῦσα νὰ κάνω ἄλλοιως ἀγαπητὴ μου.

θρῆς τὸν κύρ-Νικολάκη καὶ παρακάλεσέ τον νὰ σὲ πάρῃ στὸν συνδυασμὸ. Μὴ φοβάσαι. Ἐδῶ εἴμαστε κ' ἐμεῖς...

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ὁ Ἰωάννης Δολαβέλλας, συμφωνοῦντος καὶ τοῦ μονίμου θουλευτοῦ τῆς ἐπαρχίας του Νικολάκη Στάμου, ἐδήλωσεν διὰ τῶν ἐφημερίδων εἰς τὸ Πανελλήνιον ὅτι θὰ κατέλθῃ εἰς τὰς προσεχεῖς ἐκλογὰς ὡς υποψήφιος θουλευτῆς τοῦ λαϊκοῦ κόμματος διὰ νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα...

Καὶ ἐρχόμεθα εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ

καταρτισμοῦ τῶν συνδυασμῶν. Κατὰ τὰς ἀγίας αὐτὰς ἡμέρας, ὅπως γνωρίζετε, ὁ λόκληρος ἡ Ἑλλάς εὐρίσκεται ἐν πυρετῷ... (Ὁ πυρετὸς αὐτὸς εἰς τοὺς κομματάρχας καὶ υποψηφίους φθάνει ἀντίοτε εἰς τοὺς παροξυσμοὺς τοῦ τυφοειδοῦς ἢ τοῦ τεταρταίου) Εἰς τοιαύτης λοιπὸν μορφῆς πυρετὸν ἔζων τὴν παραμονὴν τῶν Θεοφανείων καὶ οἱ τρεῖς μας ἥρωες — ὁ χρηστὸς καὶ εὐέλπης δηλαδὴ νέος Δολαβέλλας, ὁ μόνιμος θουλευτὴς Στάμος καὶ φυσικά, τὸ κλειδί τῆς ἐπαρχίας, ὁ κύριος Βαλλαντάρης με τὰ 800 κουκιά.

—Λοιπὸν, σύμφωνα; Αὔριο θ' ἀναγγελοῦμε;

—Τελειωμένη δουλειά. Ἀμα στὸ λέω ἐγὼ ὁ Βαλλαντάρης, κύριε Δολαβέλλα, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀνησυχῇς. Αὔριο θὰ ἀναγγελθῇ ἐπίσημως ὁ συνδυασμὸς καὶ τὰ συγχαρητήριά μου. Εἰσαι ἀπὸ τώρα θουλευτὴς.

Μετά τὰ συγκινητικὰ αὐτὰ λόγια, ὁ νέος ἀνὴρ, ὁ σπουδᾶσας Δίκαιον ἐν Ἀθῆναις καὶ ρητορικὴν εἰς τὰ καφενεῖα καὶ εἰρηνοδικεῖα τῆς ἐπαρχίας του, ἀποχαίρειται δι' ἀσπασμοῦ τοὺς συναγωνιστὰς του καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὸ ξενοδοχεῖον του. Ἡ ὥρα ἦτο ὥσει 10 ἑσπερινῇ, ὅταν κατὰ κόπον ἐρρίφθῃ εἰς τὴν κλινὴν του διὰ νὰ παραδοθῇ ἀμέσως εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως. Ἄλλὰ τρομερὸν ὄνειρον τὸν ὑπεκρέωσε κατὰ τὴν 2αν πρωτὴν νὰ πετάξῃ τὶς κουβέρτες καὶ νὰ σηκωθῇ ὀρθίος. Τοῦ ἑφάνη ὅτι εἶδε τὴν κόρην τοῦ Βαλλαντάρη νὰ ἐκπέμπῃ φωνὰς ἀσφαεῖς καὶ στεναγμοὺς ἀνέρθους. Τοῦ ἑφάνη ἀκόμα ὅτι πολλὰ οὐράνια φῶτα, καὶ ἐρημόθια πτηνὰ κατέβαινον εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς κωμοπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη καὶ ἀκόμα πὺς ἔκειτο ἐσφαγμένος, ὡς τρυφερόν ἀρνίον, εἰς τὰς ἀγκάλας παρθένου τινός, ἢ ὁποία ὠμοῖαζεν καταπληκτικὰ πάλιν με τὴν κόρην τοῦ Βαλλαντάρη.

Τότε, μαῦρα συναισθήματα ἄρρισαν νὰ συσκοτίζωσιν τὴν σκέψιν του. Καὶ ἐνδυσθεῖς ταχέως, ἐξῆλθε, παρὰ τὴν πύπτουσαν ραγδαίαν θροχὴν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς ρύμας τῶν Ἀθηνῶν — καταλαδοῖντε καλὰ πὺς οἱ ἥρωες τῆς παρουσίας ἱστορίας εἶχον μεταφερθῇ διὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν συνδυασμῶν εἰς τὴν πρωτεύουσάν — με τὸν ἀπώτερον ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ συναντήσῃ κάποιον φίλον του ἢ ἐν ἀναγκῇ μέλος τῆς ἑταιρείας τῶν Ψυχικῶν Ἑρευνῶν, διὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὸ ὄνειρον ποῦ εἶδε. Ὁ ὄνειροκρίτης εὐρέθη μετ' ὀλίγον ἐν τῷ προσώπῳ Φαληρισμοῦ Θεατρικοῦ Συγγραφέως, ὅστις ἔπινε, κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, θαρρὺν καὶ μέτριον εἰς

τὸ καφεῖνόν τῆς Ἀργολίδας. —Οἱμοί, τοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνος, μόλις ἤκουσε τὸ τρομακτικὸν τοῦ ὄνειρον. Προσωνίζομαι ὅτι θ' ἀδολεσκήσῃς.

—Τί λές, ἀδελφέ! Κουνήσου ἀπὸ τὴν θέσι σου!

—Ἐπαναλαμβάνω, θὰ δολοφονηθῇς. Τὸ ὄνειρόν σου περίπου εἶδε καὶ ὁ Κάισαρ πρὸ τοῦ θανάτου του. Ὁ Πλούταρχος ἱστορεῖ ὅτι κοιμώμενος ὁδὸς μετὰ τῆς Καλπουρνιας ἀντελήφθη ταύτην ἀναπέμπουσαν φωνὰς ἀσφαεῖς. Ἐφάνετο δὲ ὡς ἂν τὸν ἔκλεινε, ἔχουσα αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐσφαγμένης.

Ὁ Ἰωάννης Δολαβέλλας, κατόπιν τοῦ ὄνειρου, ἐγκατέλειψε τὴν Ἀργολίδα ἀλλοφρον καὶ ἔτρεξε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ποῦ εἶναι ὁ Στάμος. Ὁ θυρωρὸς ὅμως τοῦ ἔπινε πὺς ὁ κύριος θουλευτὴς τῆς ἐπαρχίας του ἐξῆλθε κατεσκευασμένος πρὸ ὀνόμου συνοδευόμενος ὑφ' ἐνός κυρίου. Τότε διηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν ποῦ ἐφιλοξεῖτο ὁ Βαλλαντάρης. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ, ὅλους τοὺς παρατεταμένους κωδωνομοῦς, οὐδεὶς ἐνεφανίσθη. Εἰς φρικτὴν αγωνίαν πλέον καὶ μὴ γνωρίζων ἀκριβῶς νὰ κάνῃ, διηύθυνε τὰ θημάτὰ του πρὸς τὸν Στάμπειον. Ἐρημιά ἐθαύλασσε παντοῦ καὶ ἡ θροχὴ ἔπιπτε. Τέλος, διὰ νὰ μὴ μαρτυρηθῶμεν, ἡ δὴ πρωτὴν τὸν εὔρε μόνον σὲ κάποιον παραλιακὸ καφενεῖον τοῦ Παλαίου Φαλήρου. Ἄλλ' αἰφνης ἠκούσθη χαρμῶσυνος ἢ φωνὴ τοῦ ἐφημεριτοπόλου:

—Πρωῖα! Ἀκρόπολις! Οἱ συνδυασμοὶ τοῦ λαϊκοῦ κόμματος.

Χίλια ἡλεκτρικὰ συστοιχία συνεκλύσαν τὸ νευρικὸν τοῦ συστήματος καὶ πλήρη χαρὰς ἔτρεξε ν' ἀγοράσῃ ὅλα τὰ ἔλαια γιὰ νὰ διαβάσῃ τ' ὄνομα τοῦ εἰς τὴν στήλας τῆς πολιτικῆς κινήσεως. Ἄλλ' οὐκ ἔβρισκον! Τὸ πετρωμένον διαφυγεῖν ἀδύνατον! Ἐίχεν ὁ τάλας σφαγιστὴν, ὅπως ἔβλεπεν εἰς τὸ ὄνειρόν του! Εἰς τὸν συνδυασμὸν τοῦ κυρίου Νικολάκη Στάμου ἀνέθετο ἄλλο ὄνομα ἀντὶ τοῦ ἰδικοῦ του...

Θὰ γυρεύετε τώρα λύσιν τοῦ αἰνίγματος καὶ ἐπιμύθιον. Δὲν εἶνε ἔτσι; Καὶ ἡ λύσις δίδεται ἀπὸ τὰ ἐξῆς ποῦ τοῦ ἔπινε τὸ ἴδιο θράδυ ὁ Στάμος με ψυχικὴ νύκτα:

—Δὲν μποροῦσα νὰ κάνω ἄλλοιως, ἀγαπητὴ μου Δολαβέλλα. Μόλις χωρισθὴν ἤλθε τηλεγράφημα πὺς ἡ κόρη τοῦ Βαλλαντάρη ξανατρελλάθηκε καὶ ἀποκρίθηκε τὴν τρέλλα τῆς, ἐπειδὴ σὲ πήρασαν στὸν συνδυασμὸ. Γι' αὐτὸ ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς τὸν Πρόεδρο καὶ τοῦ εἶπα νὰ σὲ ἀντικαταστήσῃ ὅπως-ὅπως...

Ὅσον γιὰ τὸ ἐπιμύθιον, παραδέχομαι ἐγὼ, φίλοι μου, παρ' ὅλη τὴν σπύλλα τῆς ἀντιπροσώπου, πὺς ἡ Ἑλλάς προῶν στὰ νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ. Ἐπεὶ μερικὰ πράγματα μονάχα μετὰφυσικῇ μποροῦν νὰ ἐξηγηθῶν!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΓΓΗΣ

Ανέκδοτα

ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

—Μάλιστα, σύντροφοι! Οἱ ἐργοδόται ἐξαπατοῦν με τὶς ὑποσχέσεις τους. Κηρύττουν ἀπεργία καὶ ἐκεῖνοι ποῦ πᾶνε νὰ δουλέψουν, θὰ εἶνε τεμπελό...

ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

—Ἐνας εὐπατρίδης, ὁ κόμης Βελλεργράβης, πρότερον κάποτε τὴν βασίλισσα τῆς Ἀυστρίας Ἀννα τὴν Αὐστριακὴν, τί θάκα- κάποιος τολμοῦσε νὰ τῆς πῇ πὺς ἀγαπᾷ!

—Θὰ πρόσταζα νὰ τὸν σκοτώσουν, ἀντί τῆς βασίλισσας.

—Αἱ! Μεγαλειότητά, εἶμαι σκοτωμένος! Ἐννοεῖται ὅτι ἐξῆσε καὶ παράζησε καὶ ἐπὶ τῆς ἰδιαίτερας εὐνοίας τῆς βασίλισσας.

Καταρχαί ἡλικίῳ

ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

ἔαφνα μία εὐγενική κυρία, διακόπτουσα τοὺς θλιβεροὺς στοχασμοὺς του.

—Τί νὰ σὰς εἰπῶ, κυρά μου; Τί μπορῶ νὰ εἰπῶ πλέον ἐγώ; Ἐγὼ ζῶ με τοὺς νεκρούς.

—Καὶ ὅμως εἶνε τόσοι ζωντανοὶ γύρω σας. Καὶ τόσες ὥραϊες κυρίες, ποῦ θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς νὰ σὰς ἀκούσουν.

—Ὁ γέρον ἔκαμεν ἕνα πικρὸν μειδίαμα. —Σὰς εὐχαριστῶ, κυρά μου! Καλωσύνη σας καὶ εὐγένειά σας. Ἀλλὰ τί ἡμπορεῖτε νὰ περιμένετε ἐσεῖς, νέοι ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν τελευταῖον γέροντα ὁ ὁποῖος ἀπέμεινε εἰς τὰς Ἀθήνας; Διότι, κυρά μου, εἶμαι ὁ τελευταῖος γέρον. Μάλιστα. Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ πόνος μου καὶ ἡ δυστυχία μου.

—Ὁ πόνος σας; —Ἀκριβὲς κυρά μου. Ματαίως ἀναζητῶ γύρω μου ἕναν ἄνθρωπον τῆς ἐποχῆς μου, ἕνα γέροντα ἐπὶ τέλους, διὰ νὰ ἀνταλλάξω μαζί του ὀλίγας λέξεις, νὰ με ἐνηνοῇ καὶ νὰ τὸν ἐνηνοῇ, νὰ περάσω τὴν ὥραν μου, κ' ἐγώ, ὅπως τὴν περνάτε ἐσεῖς οἱ νεώτεροι. Ἐχάθησαν οἱ γέροντες ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Δὲν ὑπάρχει πλέον γῆρας εἰς τὴν πόλιν!

—Ἄν δὲν ὠμίλουσε με τόσοι τραγικὸν τόνον ὁ σεβαστὸς κύριος θὰ ὑπέθετε κανεῖς, ὅτι αὐτοσχεδιάζει μίαν κακὴν εἰρωνείαν εἰς βάρος τῶν δημῶν του, οἱ ὁποῖοι ἐγέμιναν τὴν μικρὰν πλατεῖαν μετὰ νεανικὰ των ψαθάκια, τοὺς χρωματιστοὺς λαϊμοδέτας, τοὺς νεανικοὺς των τρόπους καὶ τὰ φλογερὰ βλέμματα, μετὰ ὁποῖα κατέτρωγον τὰ ὀλόγυρα δεσποινίδια. Ἀλλὰ τὰ μάτια τοῦ σεβαστοῦ κυρίου ἦσαν ὡρὰ καθὼς ὠμίλουσεν, ὡρὰ ἀπὸ μίαν βαθυτάτην νοσταλγίαν καὶ ἕνα ἀσθηματικὸν τρομακτικὸν ἀπομονώσεως.

—Εἶμαι ἕνας ἐρριζωμένος, κυρά μου. Εἶμαι ἕνας Ροδινῶν, ποῦ εὐρέθη, ἔαφνα ἐξδομηκόντος, εἰς τὴν ἐρημίαν. Εἶμαι ἕνας ἐξόριστος ποῦ ἀποθηνώσκω εἰς τὴν ἐξορίαν. Εὐρετέ μου σὰς παρακαλῶ ἕνα γέροντα, εὐρετέ μου ἕνα σύντροφον καὶ θὰ σὰς τὸν πληρώσω με τὴν ζωὴν μου. Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸν εὐρετε, Εἶμαι βέβαιος, ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸν εὐρετε. Τὸ εἶδος ἐξέλειπεν ὀριστικῶς.

Καὶ ὁ μελαγχολικὸς ἐρημίτης ἐβύθη καὶ πάλιν εἰς τοὺς μελαγχολικοὺς στοχασμοὺς, τοὺς ὁποῖους καμνία βέθλος φωνὴ δὲν ἤρχετο νὰ ταραξῇ. Ἐσπεύμεθα ὅλοι μερικὰ πράγματα. Ἐξάφνα μία παιδικίσια φωνὴ διέκοψε τὴν εὐλαβὴ σιγὴν τῆς συντροφίας.

—Μαμά! Μαμά! —Τί ν' εἶνε παῖδί μου; —Νὰ καθίσω μαζί σας; —Τί νὰ κάνῃς μαζί μας, παῖδί μου, ἔνα κοριτσάκι; Εἰς; Δὲν πᾶς με τὶς φιλενάδες σου νὰ παίξῃς;

—Ἡ μικρούλα ἔκαμεν ἕνα χαριτωμένον μορφασμὸν παραπόνου.

—Μὰ τί ἔνιναν ἐπὶ τέλους, ἡ Κική, ἡ Μαρικα, ἡ Πόπη, ἡ Ἐρστώ; Πῶς τὶς ἀφῆσε;

—Ἡ μικρούλα ἐπνεῖεν ἕνα λυγρὸν. —Παίζουμε πόκερ μέσα στὴ σάλα...

—Ὁ σεβαστὸς κύριος ἐπρόλαβε κάθε ἀλλή ἀπάντησιν.

—Ἀκούσε παιδάκι μου! εἶπε. Βλέπω πὺς κ' ἐσὺ εἴμινες μόνη σου σὰν κ' ἐμένα. Μαζί με τοὺς γέροντας ἐχάθησαν καὶ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸν κόσμον. Ἐλα νὰ παίξουμε μαζί!

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ (Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν)

ρα ἀπρηχαιώμενον ρυθμῷ, σκληρὸν καπέλλο, ὑπὸ θερμοκρασίαν φούρνου, μπα στοῦνι με κοκκαλινὴν λαθὴν, σοφορῶτης, με μίαν λέξιν, εἰς χρώματα, σχήματα, ἱστορικὴν παράστασιν. Διότι ἡ παράστασις τοῦ γέροντος ἦτο πράγματι μία παράστασις ἱστορικῇ. Κάτι τι ὡς ἐξωθωρῶσιν ἀμὲν μορφὴ παλαιὰς φωτογραφίας, ἀποσπασθεῖσα ἀπὸ παλαιὸν λεύκωμα, κινουμένη ὡς βρυκόλας ἐγκατασταθεῖς μετὰ ζωντανῶν ἀνθρώπων καὶ ὀμιλῶν, εἰς τόνον ἡχοῦς ἀναδιδομένη ἀπὸ βαθύτατον φρέαρ, τὴν γλῶσσαν ποῦ δὲν ἀκούεται πλέον, μίαν ἀπαιτασίαν καθαρεύουσας. Τίποτε τὸ σύγχρονον δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸν συμπαιθτικὸν αὐτὸν ἀναχρονισμόν. Καμμία χασμαθία εἰς τὸν ἀρχαῖον αὐτὸν ρυθμὸν τοῦ κυρίου Νικολάκη Στάμου ἀνέθετο ἄλλο ὄνομα ἀντὶ τοῦ ἰδικοῦ του...

Θὰ γυρεύετε τώρα λύσιν τοῦ αἰνίγματος καὶ ἐπιμύθιον. Δὲν εἶνε ἔτσι; Καὶ ἡ λύσις δίδεται ἀπὸ τὰ ἐξῆς ποῦ τοῦ ἔπινε τὸ ἴδιο θράδυ ὁ Στάμος με ψυχικὴ νύκτα:

—Δὲν μποροῦσα νὰ κάνω ἄλλοιως, ἀγαπητὴ μου Δολαβέλλα. Μόλις χωρισθὴν ἤλθε τηλεγράφημα πὺς ἡ κόρη τοῦ Βαλλαντάρη ξανατρελλάθηκε καὶ ἀποκρίθηκε τὴν τρέλλα τῆς, ἐπειδὴ σὲ πήρασαν στὸν συνδυασμὸ. Γι' αὐτὸ ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς τὸν Πρόεδρο καὶ τοῦ εἶπα νὰ σὲ ἀντικαταστήσῃ ὅπως-ὅπως...

Ὅσον γιὰ τὸ ἐπιμύθιον, παραδέχομαι ἐγὼ, φίλοι μου, παρ' ὅλη τὴν σπύλλα τῆς ἀντιπροσώπου, πὺς ἡ Ἑλλάς προῶν στὰ νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ. Ἐπεὶ μερικὰ πράγματα μονάχα μετὰφυσικῇ μποροῦν νὰ ἐξηγηθῶν!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΓΓΗΣ

Ανέκδοτα

ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

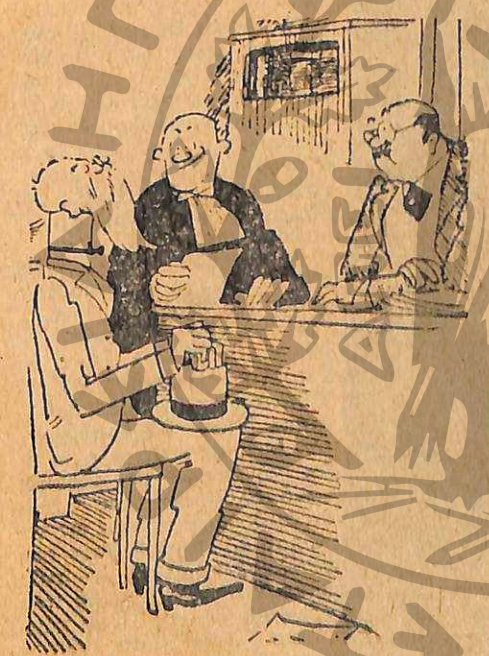
—Μάλιστα, σύντροφοι! Οἱ ἐργοδόται ἐξαπατοῦν με τὶς ὑποσχέσεις τους. Κηρύττουν ἀπεργία καὶ ἐκεῖνοι ποῦ πᾶνε νὰ δουλέψουν, θὰ εἶνε τεμπελό...

ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

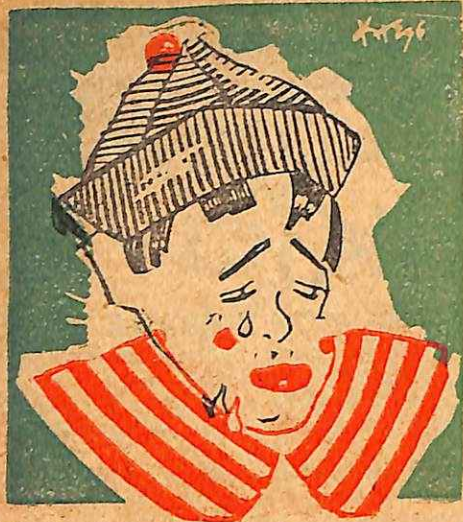
—Ἐνας εὐπατρίδης, ὁ κόμης Βελλεργράβης, πρότερον κάποτε τὴν βασίλισσα τῆς Ἀυστρίας Ἀννα τὴν Αὐστριακὴν, τί θάκα- κάποιος τολμοῦσε νὰ τῆς πῇ πὺς ἀγαπᾷ!

—Θὰ πρόσταζα νὰ τὸν σκοτώσουν, ἀντί τῆς βασίλισσας.

—Αἱ! Μεγαλειότητά, εἶμαι σκοτωμένος! Ἐννοεῖται ὅτι ἐξῆσε καὶ παράζησε καὶ ἐπὶ τῆς ἰδιαίτερας εὐνοίας τῆς βασίλισσας.

—Λοιπὸν, κόμμα, ἐφορῶ, ἄνω τελεία τὸν φονεύω, τελεία. Καταφθάνει ἡ ἀστυνομία. Ἄλλη παράγραφος...

ΟΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

Τὰ γλυκόλαλα ἀηδόνια...

Ἐκεῖνοι πὺ λανσάρουν...

νάκου καὶ μερικοὶ ἀκόμη γνωστοὶ καὶ... ἐξαιρετέοι ἀπὸ τῆς παρουσίας στήλης λό- γω χώρου.

Με τοὺς «λανσάρουντες», λοιπόν, τὸ ἀ- θηναϊκὸ τραγοῦδι θὰ ἀπασχοληθοῦν οἱ ἐπόμενες γραμμές.

Πρῶτος καὶ καλύτερος — ἡ κυριολεξία — ἔρχεται ὁ Νίκος Περδίκης. Σπάνια τραγοῦδησε κάτι πὺ νὰ μὴν «ἐπίασε». Στήριζόμενος στὴν ἀγάπη τοῦ κοινοῦ καὶ στὶς... μύτες τῶν παπουτσιῶν του — ὅταν τραγουδᾷ — ὁ συμπαθὴς καλλιτέχνης σημειώνει πάντα ἐπιτυχία.

Μεταξὺ μιᾶς κορώνας — κατὰ τὸ μάλ- λον καὶ ἦτον... σοβαρᾶς — καὶ δύο ἐκτά- κτως συγκινητικῶν... λαρυγγισμῶν, ὁ Περδίκης μᾶς φωνάζει ἕνα «ἐμπρός» καὶ κατόπιν αὐτοῦ μπαίνομε στὸ καμαρίνι τῆς «Ἀλάμπρας» στὸ ὁποῖο ἐδῶ καὶ δύο μῆνες κατοικεῖ σχεδὸν μονίμως.

Ἡ πρώτη ἐρώτησις πὺ ὑπεβάλαμε, εἶνε ἐκτάκτως... ἡλιθία.

—Τραγουδᾶτε καμμιὰ φορά, κ. Περδί- κη; ρωτᾷμε.

—Σχεδὸν συνεχῶς, μᾶς ἀπαντᾷ.

—Δηλαδή;

—Ὅχι μὲ δέκα τὸ πρῶτὸν στὴν «Κολού- μπια». Δέκα μὲ μιὰ στὴν «Ὀντέον». Μιὰ μὲ πέντε στὴν «Παρλοφόν». Πέντε μὲ δέκα στὴν «Χίς - Μάστερ - Βόις» καὶ δέκα μὲ μιὰ — μετὰ τὰ μεσάνυχτα — στὸ θέατρο.

Μετὰ τὴν πληροφόρησιν αὐτὴν ὑποβάλλομεν καὶ ἄλ- λην ἐρώτησιν:

—Καὶ τίς ἄλλες ὥρες τί κάνετε;

—Τρῶω καὶ κοιμᾶμαι.

—Καιρὸς ἦταν...

Εὐχαριστοῦμε καταλλή- λως καὶ τρεπόμεθα εἰς φα- γὴν νὰ νὰ ἀφήσωμε τὸν συμπαθὲ καλλιτέχνη νὰ... τραγουδήσῃ καὶ λίγο...

★

Τῇ Σοφίᾳ Βέμπο, μὲ τὴν ἰδιότυπην φωνή, χάρις στὴν ὁποία κατέκτησε τὸ κοινὸ σὲ πολὺ λίγο σχετικῶς διά- στημα, τὴ συναντήσαμε στὰ παρασκήνια τοῦ θεάτρου «Ἰντεάλ». Ποδόθυμ, ὅπως εἶνε πάντα, μᾶς ἀνοίξε τὸ καμαρίνι τῆς καὶ τὴν...

—Πρὶν δύο... ὄνια, μᾶς εἶπε ἡ Βέμπο, ντεμπουτά- ρησα στὸ θέατρο «Κεντρι- κὸ» μὲ τὸν «Παπαγάλο» τοῦ κ. Βώττη, κι' εἶμαι ἐ- ξαιρετικὰ εὐτυχὴς πὺ τὸ Ἀθηναϊκὸ κοινὸ μὲ ὑποδέ- χτηκε ὅπως θὰ ὑποδέχον- ταν μιὰν ἀρτίστα φερμένην ἀπ' τὴν Εὐρώπην. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι μόνον θριάμβους ἐγνώρισα ὡς τὰ τῶρα. Σ' αὐτὸ θέβαια συ- νετέλεσε πολὺ τὸ ὅτι στά- θηκα καὶ πολὺ τυχερὴ στὰ τραγοῦδια μου: Ὅσα κομ- μάτια λανσάρισα «ἐπία- σαν» ἀνεξαιρέτως ὅλα. Κι' ἕνα ἄλλο: Πρέπει νὰ ξέρε- τε πὺς θνήκα στὸ θέατρο χωρὶς... νὰ τὸ θέλω! Δη-

—Ποῦ;

—Λουίζα Ποζέλλι!...

Τὸ «παιδί - θαῦμα» μὲ τὴν γλυκεῖα φωνή καὶ τὸ λαστιχένιο σῶμα, ἡ ζωντανή δημιουργία τοῦ Ἀττίκ! Τὴν συναντήσαμε στὸ καμαρίνι τῆς, στὸ θέατρο «Ἀλά- μπρα» καὶ μὲ πολὺ χαρὰ μᾶς μίλησε γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὰ ὄνειρά τῆς:

—Στὸ θέατρο «Κεντρικὸ», μᾶς εἶπε τῇ Λουίζᾳ, ἔκανα τὴν πρώτη ἀνεπίσημη δειψή — ἐμφάνισί μου στὴ σκηνή. Βυῖμα σ' ἕνα χορευτικὸ ρόλο στὸ ἔργο τοῦ Σακελλαρίδη «Ἀγάπες στὰ ξένα». Στὴ πειτὰ μὲ ἀνακάλυψε ὁ κ. Ἀττίκ Θεσσαλονίκῃ καὶ μὲ πῆρε μαζί του.

λαδὴ δὲν ὄνειροπολοῦσα νὰ γίνω θεατρι- να, ὅπως συμβαίνει μὲ τίς περισσότερες τοῦ ἐπαγγέλματός μας. Ἐγὼ ἄλλα ὄ- νειρευόμουν...

—Μποροῦμε νὰ νῖνουμε λίγο... ἀδιά- κριτοι;

Ὁ συμπαθέστατος τενόρος Νίκος Περδίκης, ὁ σὴ μείωσας τὰ περισσότερα ρεκόρ στὸ λανσάρισμα τῶν θεατρικῶν τραγουδιῶν.

Ἡ συμπαθὴς καλλιτέχνης χαμογέλασε: —Πῶς... Ὁνειροπολοῦσα, ὅπως καὶ τῶ- ρα ὄνειροπολῶ, ν' ἀποκτήσω οἰκογένεια. Νὰ κάνω παιδιά. Νάχω νοικοκυριό... Ἐν- νοεῖται ὅτι καὶ σήμερα τίς ὥρες πὺ θρῖ- σκομαι σπῖτι μου, ἀσχολοῦμαι μὲ τὸ νοι- κοκυριό.

—Πῶς περνᾶτε τίς ὥρες σας κάτω ἀπὸ τὴ σκηνή;

—Στὸ σπῖτι. Δὲν μ' ἀρέσει ὁ θόρυβος τὰ κέντρα καὶ ἡ πολυκοσμία.

—Εἶστε εὐχαριστημένη ἀπ' τὴ ζωὴ σας στὸ θέατρο;

—Δὲν νοιώθω καμμιὰν ἰδιαίτεσην εὐχα- ρίστησιν. Ἡ ζωὴ μου ἦταν ἴδια καὶ πρὶν ὅταν ὄχι σκηνῇ. Μόνον σ' ἕνα ἔχει ἄλλο- ξει: Ὅτι δηλαδή τώρα τραγουδῶ ὥς ὅ- τιένες ὥρες, ἐνῶ πρὶν τραγουδοῦσα ποτε μοῦ κάπνιζε.

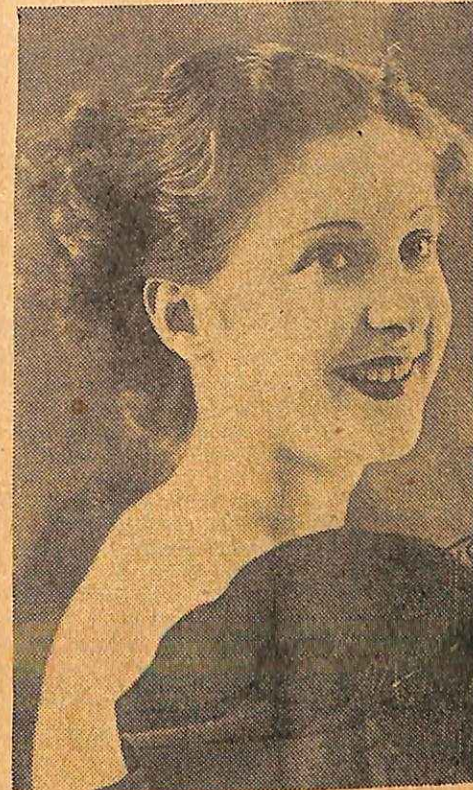
★

—Στὸ θέατρο «Κεντρικὸ», μᾶς εἶπε τῇ Λουίζᾳ, ἔκανα τὴν πρώτη ἀνεπίσημη δειψή — ἐμφάνισί μου στὴ σκηνή. Βυῖμα σ' ἕνα χορευτικὸ ρόλο στὸ ἔργο τοῦ Σακελλαρίδη «Ἀγάπες στὰ ξένα». Στὴ πειτὰ μὲ ἀνακάλυψε ὁ κ. Ἀττίκ Θεσσαλονίκῃ καὶ μὲ πῆρε μαζί του.

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

...τὸ ἀθηναϊκὸ τραγοῦδι

«Μάντρα» γνώρισα τὸ θέατρο καὶ τὰ πρῶ- τα χειροκροτήματα. Εἶμαι πολὺ ἐνθου- σιασμένη ἀπ' τὴν σκηνή. Μὲ μὲθᾶνε τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰ τραγοῦδια μου, καὶ θέλω πάντα νὰ παίζω στὸ θέατρο καὶ

Ἡ Τζέλλα Βανάκου, μιὰ ἀπὸ τίς καινούργιες ντι- ζές πὺ ὑπόσχονται πολλὰ γιὰ τὸ μέλλον.

ν' ἀρέσω. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπ' τὸν κόσμο πὺ μὲ χειροκροτεῖ τόσο πολὺ κάθε θράδυ, τόσο πὺ ὁ ἐνθουσιασμός του μὲ συγκινεῖ ἀφάνταστα.

—Τί ὄνειρεῖσαι, Λουίζάκι;

Τὸ μικρὸ σὲ ἡλικία, ἀλλὰ μεγάλο σὲ ἀξία «ἀστέρι», χαμογέλασε καὶ μᾶς εἶπε ναζάρικα:

—Μὰ... Τὸ θέατρο... Τίποτ' ἄλλο! Μό- νο τὸ θέατρο. Θέλω νὰ γίνω μιὰ μεγάλη ἀρτίστα. Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρό μου...

—Πῶς περνᾶς τὴν ἑρα σ' οἶ;

—Στὸ σχολεῖο μου! Πηγαίνω στὴν πρώτη γυμνασίου καὶ διαβάζω τὰ μαθη- μάτά μου, ὅταν μένω στὸ σπῖτι. Κι' ὅταν ἔνω καιρὸ, πηγαίνω σὸν κινηματογράφου πὺ εἶνε ἡ λατοεῖα μου. Κι' ἂν δὲν εὐ- καιρῶ καμμιὰ φορά, πηγαίνω 2—1...

—Ἀπ' τίς συναδέλφους σου ποιὲς σοῦ ἀρέσουν καλύτερα;

—Ἀπ' τίς ντιζές ἡ Δανάη, ἡ Βέμπο, ἡ Κάκια, ἡ ἑνδρ' κι' ἀπ' τίς ἄλλες πω- ταγωνίστριες ἡ Μαρίκα Νέζερ, ἡ κ. Μαν- τινειοῦ κι' ἄλλες. Μὰ μ' ἀρέσει πῶς πολὺ ἀπ' ὅλες ἡ κ. Κοτοπούλη. Τὴν λατρεύω.

Καὶ τὸ Ποζέλλάκι μᾶς ἔδωσε τὸ χέρι. Τὸ «έντερβιού» μᾶς εἶχε τελειώσει...

★

Ἡ Σούλα Καρανιώρη, ὅταν δὲν τρα- γουδᾷ εἶνε... ψάρι (ἀλλοίμονο, δηλαδή ἂν συνέβαινε τὸ... ἀντίθετο!) Στὶς ἐρω- τήσεις μας, λοιπόν, ἀπαντᾷ μὲ ἐλάχιστες λέξεις:

—Εἶσθε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ ζωὴ σας; —Ναί.

...τῆς μουσικῆς σκηνῆς

τραγοῦδι

—Ἀπὸ τὸ θέατρο;

—Ναί.

—Τραγουδᾶτε πολὺ;

—Ναί.

—Ἐντε μεγάλες ἐπιδιώξεις;

—Ὅχι.

Βαρυεστημένοι ἀπὸ τὸ «ναί» καὶ τὸ «ὄ- χι», πὺ θύμωσαν λίγο... κάλη, ρωτᾷμε:

—Νὰ φύγωμε;

—Ναί...

★

Ἡ Κάκια Μένδρη ζῇ στὴν Ἀθήνα, ἀλ- λά διαμένει στή... Μόσχα! Τὸ «ρωσσικὸ» μὲ τὸ ὁποῖο μᾶς... ἐπάραιε δὲν περιγρά- φεται. Ἡ εἰσοδός μας, πρῶτα-πρῶτα, ἔ- γινε ὑπὸ τίς στροφές τοῦ γνωστοῦ τρα- γουδιοῦ «Ὁ-τσιτσόρνια».

—Τί ἀγαπᾶτε ; τὴν ρωτήσαμε... ἀναί- δως.

—Τὸ σπῖτι μου.

—Καὶ τὴ μουσική;

—Ἔτσι κι' ἔτσι.

—Ὁ γάμος;

—Δὲν ἔγινε ἀκόμα.

—Θὰ γίνῃ;

—Ἀδελον.

Δὲν προχωροῦμε περισσότερο, γιατί ἔ- ξαφνα ἡ συμπαθὴς καλλιτέχνης ἀναλύεται εἰς... ἡχητικὰ κύματα.

«Βόλγα, Βόλγα, μετρετνᾷ- (για...)»

★

Ἡ Δανάη Στρατηγοπού- λου, ἔχει πολυσύνθετη δρᾶ- σιν. Πρὶν θῆγῃ στὸ θέατρο ἦταν δημοσιογράφος. Κα- τὰ τὰ ἄλλα, τραγουδᾷ γλυκά, παίζει κίθαρα γλυ- κύτερα καὶ... μειδιᾷ... γλυ- κύματα.

Καὶ ἡ Δανάη ὅπως καὶ ἡ Ποζέλλι, εἶνε δημιούργη- μα τοῦ δαιμονίου Ἀττίκ. Ἀναγνωρίζει τὸ πρᾶγμα ναί: πολλὰς διατυπώσεις. Στὸ τέλος ὅμως προσθέτει στερεοτύπως:

—Μὲ τὸν Ἀττίκ, εἶμαστε οἱ... ἀσπονδοῦντες φίλοι. Ἀφαινοῦμε γιὰ ὅλα καὶ... συμφωνοῦμε γιὰ ὅλα!

—Ὁμολογοῦμε στὴν Δα- νάη πὺς μᾶς... ἐφώτισε καὶ τὴν ἐγκαταλείπουμε μὲ τίς ἰδέες τοῦ «προσεχούς νοι- κοκυριοῦ» τίς ὁποῖες μᾶς ἐξωμολογήθηκε καὶ οἱ ὁ- ποῖες ὡς φαίνεται ἀποτε- λοῦν μόνιμη «αἰσθηματικὴ ἀρρώστια» τῶν Ἑλληνί- δων ντιζές...

★

Ἡ Τζέλλα Βανάκου, τὴν ὁποία ἐρήκαμε στὸ σπῖτι τῆς, μᾶς γέμισε μὲ παρά- πονο. Ἀπὸ τίποτα δὲν ἦ- ταν εὐχαριστημένη. Τὸ ἐ- πάγγελμα τῆς ντιζές τὸ ἀ- ποκηρύξε σχεδὸν ἐπισή-μως:

—Σουμπρέττα θέλω νὰ γίνω, μᾶς εἶπε. Τίποτε ἄλ- λο.

ΧΡ. ΠΥΡΡΙΑΣΟΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΑΛΑΜΠΡΑ»

ΘΙΑΣΟΣ ΠΕΤΡΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ

ΣΥΜΠΡΑΞΙΣ ΜΑΝΟΥ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗ

ΚΑΘΕ ΒΡΑΔΥ

«Ταξειδί στο 'Αλγέρι»

Μουσική ἡθογραφία σὲ 2 πράξεις καὶ 5 εἰκόνες.

Λιμπρέττο : Βασιλειάδη - Σακελλαρίου.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝΑΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ

ΘΡΙΑΜΒΟΣ

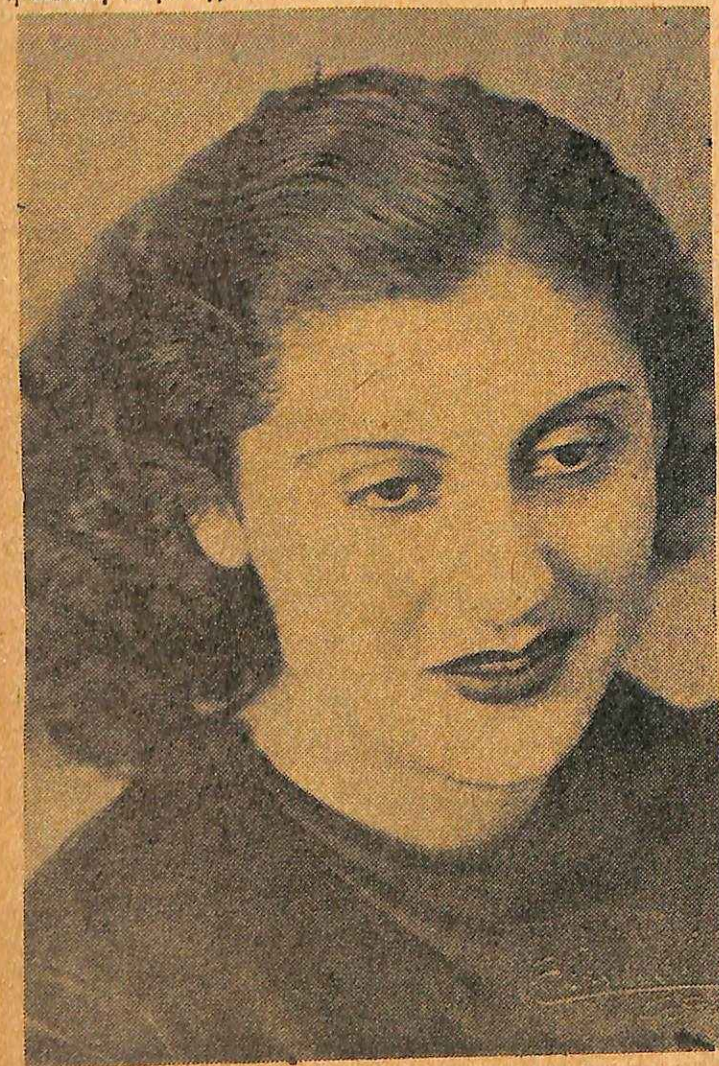
Τὸ θαῦμα τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς: Λουίζα Ποζέλλι, ὁ θηλυκὸς Νάπο- λέων τοῦ ἀθηναϊκοῦ θεάτρου, ἀπὸ ἀπόψεως... κατακτητῆσεως!

Μιὰ ἐρώτησις: —Πῶς τραγουδᾶτε τὰ διάφορα τραγοῦ- δια;

Ἡ πιθανώτερη ἀπάντησις θὰ εἶνε ὅτι τὰ τραγουδᾶτε «μέσῳ τῆς... φωνῆς σας». Καὶ εἶνε μὲν, ἀλήθεια αὐτό, ἀλλὰ ὄχι καὶ ἀπόλυτη. Ἐξηγοῦμαι.

Γιὰ νὰ θῆγῃ ἕνα τραγοῦδι καὶ νὰ τὸ ἐπάρῃ —κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον— ὁ κό- σμος, πρέπει πρῶτα νὰ τραγουδηθῇ κα- λά, γιὰ νὰ κάνῃ ἐντύπωσι ἡ —ἐπὶ τὸ θεα- τρικώτερον— νὰ «λανσαρισθῇ». Ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ... ἐφεξῆς, ἡ ἀνάπτυξις τῶν «συλλογισμῶν» εἶνε εὐκολωτάτη.

Βρίσκουμε, δηλαδή, τὸ ὅτι γιὰ νὰ λαν- σαρισθῇ ἕνα τραγοῦδι, πρέπει νὰ βρεθοῦν ἐκεῖνοι πὺ θὰ τὸ λανσάρουν. Καὶ ἐκεῖ- νοι πὺ λανσάρουν τὸ ἀθηναϊκὸ θεατρικὸ τραγοῦδι —ἐδῶ εἶνε τὸ... ἐπιμύθιον— εἶνε κατὰ σειρὰν οἱ ἐξῆς: ὁ Νίκος Περδίκης, ἡ Σοφία Βέμπο, ἡ Λουίζα Ποζέλλι, ἡ Σούλα Καρανιώρη, ἡ Κάκια Μένδρη, ἡ Δανάη Στρατηγοπούλου, ἡ Τζέλλα Βε-

Ἡ ντιζὲς Σοφία Βέμπο σὲ μιὰ πολὺ ἐκφραστικὴ φωτογραφία, πὺ ἂν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ ἀσφαλῶς θὰ... τραγουδᾷ!

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΗ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΟΥ...

Την ώρα που ο μικρός άνοιγε την πόρτα του κήπου για να βγίη στο δρόμο ο κόμης ντε Ντυφρουά πρόβαλε μπροστά του και τούκλεισε τον δρόμο.

—Πού τρέχεις έτσι θιαστικός; του φώναξε.

Ο μικρός στάθηκε τρομαγμένος, στριφογύρισε μηχανικά το καπέλλο του στα χέρια του και είπε:

—Πηγαίνω να κάμω κάποιο θέλημα του πατέρα μου, κύριε κόμη.

Ο κόμης φάνηκε για λίγο διστακτικός. —Υστερα, απότομα, σαν να παίρνε μιά απόφαση, είπε του μικρού:

—Εμπρός, έλα. Δώσε μου το γράμμα που κρατάς.

—Δεν έχω κανένα γράμμα, διαμαρτυρήθηκε ο μικρός.

Ο κόμης έτριξε τα δόντια του.

—Δώστο μου άμέσως, σου λέω.

Και με μιά απότομη κίνηση έπιασε τον μικρό απ' τ' αυτί τραβώντας το δυνατά.

—Μαμά!... Πονώ! Άρχισε να φωνάζει ο μικρός.

—Δώσ μου το γράμμα, σου λέω.

Ο κόμης ανάγκασε τον μικρό να υπακούση. Έβαλε στην τσέπη του σακκακιού του κι έβγαλε έναν φάκελλο, τον οποίο ο κόμης άρπαξε άμέσως. Τον άνοιξε, διάβασε το περιεχόμενό του με φανερή συγκίνηση, κι ύστερα τούπε:

—Περίμενε εδώ λίγο. Μην τὸ κουνήσης γιατί σὲ σκοτώσα.

Χάθηκε θιαστικός στο μέγαρο της έ-

παύλεως. Σὲ λίγο επέστρεψε κρατώντας έναν άλλο φάκελλο.

—Θά πάρης αὐτὸ τὸ γράμμα, εἶπε ἐπιτακτικὰ τοῦ μικροῦ καὶ θὰ τὸ δώσης ἐκεῖ πού ἐπρόκειτο νὰ δώσης τὸ ἄλλο. Κατάλαβες. Δὲν θὰ κάνης κουθέντα σὲ κανέναν. Μιά λέξι νὰ σοῦ ξεφύγῃ, νὰ ξέρης πὼς θὰ τὸ μάθω καὶ τότε, ἀλλοίμονό σου!...

Ο μικρός φοβισμένος ἔκρυψε τὸν νέο αὐτὸ φάκελλο στὴν τσέπη του κι ἔπιθύρισε:

—Μείνετε ἡσυχος, κύριε κόμη. Κανένας δὲν θὰ μάθῃ τίποτα.

Καὶ χαιρετώντας μὲ σεβασμὸ ἔφυγε τρέχοντας πρὸς τὸ δάσος.

★

Εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνῃ.

Μόλις ἔφυγε ὁ μικρὸς ὁ κόμης ἀνέθηκε στὸ μικρὸ σαλονάκι τῆς ἐπαύλεως ὅπου τὸν περιέμενε ἡ γυναίκα του.

—Αποφασίσατε λοιπὸν γιὰ τὴν ἀναχώρησίν σας; τὴν ρώτησε, μόλις θρέθηκαν μαζί.

—Ὅχι! Ἀλλὰ γιατί νὰ φύγουμε ἀπὸ τώρα; Εἶνε τόσοσ ὡμορφα ἐδῶ...

—Μά, ἐσεῖς ἡ ἴδια δὲν διαζύσασταν νὰ γυρίσατε στὸ Παρίσι;

—Ναί!... ἀπάντησεν ἡ κόμηςσα λίγο παραγμένη. Τώρα ὅμως... ἔξερετε... ἄλλα-ξα γνώμη.

—Αἱ εἶπε μέσα του ὁ κόμης. Ἀλλὰ-ξε γνώμη. Βέβαια, πὼς νὰ φύγῃ τώρα, ἀφού...;

—Υστερὰ ἀπευθυνόμενος πάλι στὴν κόμηςσα:

—Ὅταν μπορῶ νὰ πῶ στὸν θυρωρὸ νὰ μὴν ἐτοιμάσῃ ἀκόμα τὸ σπιτί μας στὸ Παρίσι;

—Βεβαίως.

Ο κόμης ὅγῃκε ἀπὸ τὸ μικρὸ σαλὸνι ἐξαιρετικὰ ἐκνευρισμένος. Εἶχε ὅγῃ δὴ-θεν γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν θυρωρὸ. Στὴν πραγματικότητά ὅμως γιὰ νὰ περπατή-σῃ λίγο στὸν κήπο. Ἴσως ὁ καθαρὸς αἰ-ρας νὰ τοῦ καθιστοῦχαζε λίγο τὰ νεύρα...

★

Ἐπέστρεψε ἀργὰ πολὺ. Βρῆκε τὸ τρα-πέζι στρωμένο καὶ τὴν κόμηςσα νὰ τὸν περιέμενε γιὰ τὸ φαγητό.

Στὸ τραπέζι ἦταν εὐδιάθετος καὶ ἡ γυναίκα του δὲν ἀντελήφθη τίποτε ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ τρικυμία πού φούντωνε στὰ στήθη τοῦ κόμητος.

Μετὰ τὸ φαγητὸ ἡ κόμηςσα πῆρε τὸ κέντημά της, ἐνῶ αὐτὸς ἔαπλωθηκε σὲ μιά πολυθρόνα καὶ θυβίστηκε στὸ διά-βαση ἐνὸς περιοδικοῦ.

Δὲν θάχε περάσει ἕνα τέταρτο, ὅταν τὸ ρολόὶ σήμανε δέκα. Ὁ κόμης πετάχτηκε ἀπ' τὴ θέσι του.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ κόμηςσα.

—Τίποτα! ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ κόμης. Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε, προχώ-ρησε πρὸς τὸ τραπέζι, πῆρε τὴν λάμπα πού ἦταν ἐκεῖ καὶ τὴν τοποθέτησε μπρο-στὰ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο πού ἔβλεπε στὸν κήπο.

—Τί κάνετε; ρώτησε ἡ κόμηςσα, ταρα-γμένη.

—Βάζω τὴν λάμπα στὸ παράθυρο :

Πρέπει νὰ μείνῃ ἐκεῖ...

—Ὅχι, δὲν πρέπει... δὲν πρέπει. Βγάλ-τε τὴν ἀπὸ κεῖ, σὰς παρακαλῶ, τοῦ εἶπε ἡ κόμηςσα.

—Θά μείνῃ ἐκεῖ, γιατί π ρ έ π ε ι νὰ μεί-νῃ ἐκεῖ... Εἶνε περὶ τὸν νὰ ἐπιμένετε.

Ἡ λάμπα δὲν θ' ἀλλάξῃ θέσι. Εἶνε ἕ-να σύνθημα! Πρέπει νὰ τὸ δῇ κι' ἐκεῖ-νος...

Ἀσφαλῶς θὰ ἔξερετε ποιὸν ἐννοῶ...

Τὰ μάτια τῆς κόμησας ντὲ Ντυφρουά ἔλαμπαν...

Κύτταξε μὲ τάρβος τὸν ἄντρα της χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ τοῦ ἀντιταθῇ.

—Ὅστε σιωπᾶτε λοιπόν! Βέβαια! Ἡ

ἐνοχή σας εἶνε καταφανής. Ὁ φίλος σας θὰ δῇ τὴν λάμπα καὶ σὲ λίγο θάναί ἐδῶ.

Ναί. Τοῦγραψα ἐγώ. Τὸ δικό σας γράμ-μα δὲν πρόκειται νὰ τὸ λάθῃ... Τοῦγραψα ἐγώ. Ναί! Τὸ δικό σας γράμμα ὀρί-σκεται ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα στὰ χέρια μου.

Ὅρισε!

Καὶ ὁ κόμης ἔβγαλε νευρικὰ ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα φάκελλο καὶ τὸν πέταξε

στὰ πόδια τῆς γυναίκας του.

Ἡ κόμηςσα μόλις κρατιώταν στὰ πό-δια της. Μιά νεκρικὴ ἀχρότης εἶχε σκε-πάσει τὸ ὡραῖο τῆς προσώπου.

—Ὅχι! Δὲν εἶνε ἀλήθεια αὐτά, εἶπε. Ὅχι. Ὅχι!

—Τολμάτε νὰ ἀρνῆσθε ἀκόμα; Οἱ δι-κασιολογίες σας μοῦ εἶνε περὶττές. Σὲ λι-γο θὰ δῇτε ποιὸς εἶνε ὁ κόμης ντὲ Ντυ-φρουά πού ἀπατήσατε...

Μιά καταθλιπτικὴ σιωπὴ ἀκολούθησε.

Ξαφνικά, μέσα στὴν ἀπόλυτὴ ἡσυχία

τῆς νύχτας ἀκούστηκαν θήματα στὸ θά-θος τῆς δεντροστοχίας καὶ σὲ λίγο μιά

ἀνδρική σκιά φάνηκε νὰ προχωρῇ στὸν κήπο, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ πυκνά δέντρα του.

Ὁ κόμης προχώρησε λίγα ἑθίματα, κλειδῶσε τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας, ἔ-βαλε τὸ κλειδί στὴν τσέπη του καὶ εἶπε ἀργὰ, μονολογώντας: «Ἐρχεται!... Ἐ-χω σημεῖν ὅμως καλὰ τὴν παγίδα μου».

Ἀπότομα, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα περιστρόφο καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπ' τὴς θარიεῖς κουρτίνες τοῦ ἀνοιχτοῦ πα-ραθύρου...

Ἡ σκιά προχωροῦσε ἀργὰ καὶ μὲ προ-φύλαξι. Ἡ κόμηςσα εἶχε σηκωθῇ ἀπ' τὴ θέσι της καὶ παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία

τὴς κινήσεις τοῦ συζύγου της.

Ὅταν εἶδε τὸν ἄντρα της νὰ βγάξῃ τὸ περιστρόφο, ὥρμησε ἀπάνω του.

—Τί θέλετε νὰ κάμετε... Τί σκοπεύετε, Θεέ μου!

—Σιωπῇ, τῆς φώναξε ἐκεῖνος ψυχρὰ καὶ χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ.

Ἡ κόμηςσα ἔτρεξε τότε νὰ ὅγῃ ἀπ' τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας, ἀλλὰ τὴν ὅρῃκε κλειδωμένη...

—Ἀθλίη! φώναξε μὲ ἀγανάκτησι.

Ὁ κόμης ὅμως δὲν ἀπῆντησε, γιατί ἦ-ταν προσληγμένος στὸ παράθυρο...

Ἡ σκιά δὲν ἀπῆγε παρά λίγα ἑθίματα... Ἐ-χωρὶς καθαρὰ ἡ σιλουέττα ἐνὸς νέου ἀνδρός, ὕψηλο, μὲ φαρδεῖς ὡμοῦς...

Ἡ κόμηςσα ἔκανε νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ παράθυρο, ἀλλὰ ὁ ἄντρας της, τείνοντάς της τὸ περιστρόφο, τῆς εἶπε ἀπειλητικὰ:

—Ἐνα ἑθίμα καὶ εἶσθε σκοτωμένη πρῶ-τη σείς...

Ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ἀκούστηκε ἕνα ἐλα-φρὸ σφύριγμα καὶ ἡ σκιά νλῦσθηκε κά-τω ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Ὁ κόμης προχώρησε μὲ τὸ περιστρόφο στὸ χέρι.

Δυὸ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν, ὁ ἕνας κα-τόπιν τοῦ ἄλλου. Τὰ σκυλιὰ τοῦ κτήματος ἄρχισαν νὰ γαυγίζουν δυνατά...

—Ἀτιμε!... Ἀτιμε! φώναξε ἡ κόμηςσα.

Κάτω, δυὸ-τρία ἑθίματα πὺδ μακρὰ ἀπ' τὸν τοῖχο, στὸ φῶς τῆς λάμπας, διέ-κρινε καθαρὰ τὸ σῶμα ἐνὸς νέου ἄν-δρός πού ἔαπλωμένος ἀνάσκελα, φαινό-ταν νεκρός.

—Δυὸ σφαίρες στὴν καρδιά πού σ' ἀ-γαποῦσε... καὶ ὅλα διωρθώθηκαν, εἶπε ὁ κόμης στὴν γυναίκα του μὲ μιάν ἄγρια λάμψη στὰ μάτια.

—Εἶσαι ἕνας ἄτιμος! Ἐνας δολοφό-νος! τοῦ φώναξε ἡ κόμηςσα κλαίγοντας.

—Εἶμαι ὁ κόμης ντὲ Ντυφρουά, ὁ ὁ-ποιὸς ἐκδικεῖται τὴν τιμὴ τῆς γυναίκας του, ἀπῆντησε ἀπαθής.

Καὶ σὲ λίγο πρόσθεσε στὸ ἴδιο ψυχρὸ καὶ σαρκαστικὸ ὄψος:

—Καὶ τώρα πού ὅλα τέλειωσαν, σοῦ ἐπιτρέπω νὰ πάρῃς τὴν λάμπα ἀπ' τὸ πα-ράθυρο. Ὁ φίλος σου δὲν πρόκειται νὰ σοῦ ξαναδώσῃ ἄλλο ραντεβού.

ΟΙ ΦΛΟΓΕΡΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Ὁ Γιόχαν Βόλφγκανγκ Γκαίτε — γιατί αὐτὸ εἶνε τὸ πλήρες ὄνομα τοῦ μεγάλου ποιητῆ τοῦ Φάουστ, ὕψηρεν ὁ ἄνθρωπος, πού ἡγάπηθῃ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλ-λον στὸν κόσμῳ. Καθὼς ἦτο μεγάλος στὴν τέχνη τοῦ λόγου, ἔτσι ἀνεδείχθη καὶ θυωτὸς στὸν ἔρωτα. Σ' αὐτὸ τὸν ἔρωτα ὅσοι καὶ ἡ πραγματικὰ Ἀπολλώ-νεια ὡμορφία του. Τὸν ἀγαποῦν οἱ γυ-ναῖκες καὶ ἀνταποδίδει τὴν ἀγάπη των μὲ φλογερὸ πάθος. Ὅταν εἶνε ἐρωτευ-μένος ὀμοιάζει μὲ τρελλόν. Πιστεύω πὼς εἶνε ἱκανὸς καὶ ν' ἀποθάνῃ ἀκόμα γιὰ τὴν γυναίκα πού ἀγαπᾷ. Εἶνε τυφερός ἐραστὴς καὶ ἔχει νὰ ψιθυρίξῃ καὶ νὰ γράφῃ στὴν ἀγαπημένη του, τὰ πὺδ θερμὰ λόγια. «Σήμερα, γράφει σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πολυάριθμα ἐρωτικά του γράμματα, πού εἰσῆκαν οἱ μελετηταὶ του, εἶχα μιά πο-λύωρη συνομιλία μὲ τὰ δέντρα τοῦ κή-που μου. Τοὺς ἔλεγα πόσο σὰς ἀγαπᾷ. Ἀπόψε θάρθω νὰ κάμω μερικὲς θόλτες ἐξῶ ἀπὸ τὸ σπιτί σας». Καὶ ὅμως εἶνε ἀσπαστος στὸν ἔρωτά του. Τὸν βέβαιον ἡ ἀλλοιότης. Δὸν Ζουάν; Ἴσως. Ἀλλὰ Δὸν Ζουάν πρῶτος, μὲ ἐρωτικὴ προσωπι-κότητα — θὰ μπορούσε νὰ πῇ κανεῖς.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅμως πὼς καὶ ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν ἔζησεν ὁ ποιη-τῆς τοῦ Φάουστ, στὴ Γερμανία, εὐνοοῦσεν ἐξαιρετικὰ τὸν ἔρωτα. Ὁ ἔρωτας γιὰ ἔ-κλειν τὴν ἐποχὴ ἦτο κάτι σὰν θρησκεία.

Ἡ χρυσὴ ἐποχὴ τῆς ἀγάπης! Τὸ νὰ ἀ-γαπᾷ κανεῖς ἔθεωρετο τόσο φυσικόν, ὥστε οὐδεὶς ἐσκέπτετο νὰ κρύψῃ τὸν ἔ-ρωτά του. Πρὸ πάντων δὲ ἡ ἀγάπη στὴν ἐποχὴ τοῦ Γκαίτε ἦτο ἀπῆλλαγμένη ἀ-πὸ κάθε ὑποκρισίου. Ἀλλ' ἂς δοῦμε με-ρικὸς ἀπὸ τοὺς πὺδ γερούς ἔρωτας τοῦ ποιητῆ.

Ἡ πρώτη του μεγάλη ἀγάπη χρονολο-γεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ἦτο φοιτητής.

Τότε, μὲ μερικὸς φίλους καὶ θαυμαστάς τὸν τραγουδιῶν του, ἔπῃγε σὲ κάποια ἐκδρομῇ. Τὸ μεσημέρι ἐκάθισαν νὰ γευ-τοῦσιν σὲ ἕνα πανδοχεῖο. Ὁ ξενοδό-χος τοὺς ἔφερε ὅτι ἐχρειάζοντο, φαγη-τό, κρασί, φρούτα καὶ κατόπιν τοὺς εἶπε

θὰ ἔλειπε λίγη ὥρα. Εἶχε νὰ πετα-χθῇ ὡς τὸ γειτονικὸ τοῦ κτήμα γιὰ κά-ποια ἐπείγουσα δουλειά. Ἀργῆς ὅμως καὶ στὸ ἀναμεταξύ ἐσώθη τὸ κρασί τῆς παραρές. Τὰ μπουκάλια ἦσαν ἀδειανὰ καὶ οἱ φίλοι ἄρχισαν νὰ δυσανασχετοῦν. Κά-ποιος σκέφθηκε νὰ ζητήσῃ κρασί ἀπὸ τὴν γυναίκα τοῦ ξενοδόχου, ἡ ὁποία ἔμενε, ἀπὸ τὸ μαγαζί. Ἐκτύπησαν, ἀλλ' ἡ γυναίκα τοῦ συζύγου του παρουσιάσθη ἡ κό-ρη της, ἡ νεαρὴ Γκραίτχεν. Ἦταν μιά πραγματικὴ καλλονή. Τοὺς ἐχαίρετσε ἀπλότῃτα καὶ προσεφέρθη νὰ τοὺς πε-ταχθῇ. Ἐπῆρε τὰ ἀδειανὰ μπουκάλια καὶ ἀπεμακρύνθη γιὰ νὰ κατεβῇ στὴν Κά-τω πιάση κρασί. Ὁ Γκαίτε γοητευ-μένος ἀπὸ τὴν ὡμορφιά καὶ τὴν ἀπλότη-τά της, τὴν παρακολούθησε μὲ τὸ μάτι καὶ ἔβλεπε, θαυμάζοντας τὸ ὡραῖο ὄψος της.

Ὅταν ἐπέστρεψε ἡ Γκραίτχεν, ἡ πα-τέρα τὴν παρεκάλεσε νὰ καθῇ μαζί των καὶ τοὺς κρατήσῃ συντροφιά. Ἀπὸ ἐ-κείνη τὴν ἡμέρα χρονολογεῖται ὁ πρῶ-τος μεγάλος ἔρωτας τοῦ Γκαίτε. Ἦρχισε τῆς γράφῃ φλογεροὺς στίχους, μέσα πού ὅποιος ἔθαε ὅλη τὴν ἀγάπη του. Γκραίτχεν ὅμως διαισθανομένη, πὼς ἦταν φτωχὸ κορίτσι, δὲν ἤμπορουσε ἐκτύχησῃ σὲ μιά ἀγάπη μ' ἕνα νέο ὁμορφιμένο καὶ ἀριστοκράτη, ὅσοι ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ πὼς τὸν ἀγα-ποῦσε.

Σὲ λίγα-σιγὰ ὅμως ὁ Γκαίτε κατῶρθωσε νὰ πιάσῃ τοὺς δισταγμούς της καὶ νὰ γράφῃ ἐρωτικὰ γράμματα πὺδ ἄγρια καὶ πολὺ καιρὸ ἦτον ἀνέφελη. Μιά θὰ

θεῖα συμπάθεια, μιά μεγάλη στοργὴ τοὺς ἔκανε νὰ μὴ σκέπτονται ποτὲ τὸν ἀπο-χωρισμό. Ἡ νέα ἄλλως τε δὲν ἔστειρετο μορφώσεως, καὶ ἔπαιξε ὡραῖο βιολί καὶ εἶχε κάποια κλίσι πρὸς τὴν ποίησι.

Αὐτὰ συνέβαιναν στὴν Φρανκφούρτη, ὅπου ὁ Γκαίτε ἐποῦδαζε νομικὰ ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ. Ἀλλὰ καθὼς συμβαίνει συνή-θως, οἱ σπουδές του, ἐπὶ τέλους, ἔληξαν καὶ ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Ἀγαποῦσε θέραια τὴ φίλη του καὶ ἤθελε νὰ τὴν πανδρεύθῃ.

Ἀλλὰ ἡ ζωὴ πὺδ δυνατὴ ἀπὸ τὸν ἔρωτά του, τὸν ἀνάγκασε νὰ διακόψῃ τὸ εἰδύλ-λιο. Ἐν τούτοις τὴ μικρὴ Γκραίτχεν δὲν τὴν ἔλησμονησε. Ἐγίνεν, ἡ πρώτη του φί-λη, τὸ πρόσωπο πού πρωταγωνιστεῖ στὸ Φάουστ: ἡ περίφημη Μαργαρίτα. Τὸ πρό-σωπο τῆς αἰώνιας ἡρώιδος τοῦ μεγάλου αὐτοῦ δραματικοῦ ἔργου, ἡ κόρη πού συμβολίζει τὴν ἀθάνατὴ ὡμορφιά, τὴ χά-ρι, τὴν ἀσύλληπτη εὐτυχία, εἶνε ἡ Γκραίτ-χεν ἡ μεγαλύτερη καὶ ὡραιότερη ἀγά-πη τῆς ζωῆς μου, καθὼς ἔλεγεν ἀργό-τερα ὁ ἴδιος.

★

Στὰ 1765 τὸν ξαναβρίσκει στὴ Λει-ψία. Συνεχίζει στὸ περίφημο πανεπιστή-μιό της, τίς σπουδές του. Ἡ καρ-διά του εἶνε ἀκόμη πονεμένη ἀπὸ τὸν πρῶτο, τὸ μεγάλο ἄτυχῳ ἔρωτά του. Πολλὲς φορές ζητᾷ νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸν αὐτὸ πού γιατί ἔχῳρισε ἀ-πὸ τὴν Γκραίτχεν. Ἀὐτὸ τὸ γιατί, γρά-φει ἀργότερα, θὰ μείνῃ ἀναπάντητο σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ — καὶ θὰ μὲ βασανίσει.

Καὶ δὲν διατάζει νὰ δώσῃ οἱ τοὺς νέους τὴ συμβουλὴ πού ὁ ἴδιος ὡς τὰ γερατειά του, δὲν θέλησε ν' ἀκολουθήσῃ: νὰ μὴν εἶνε ἀσπαστος στὸν ἔρωτα. Θλιμμένος ὁ-μως καθὼς ἦταν ἀναζητοῦσε καθημερ-νῶς κατὰ τὸν φαιδρὸν τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ.

Ἐνὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ.

Ἐνὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ.

Ἐνὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ.

Ἐνὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ.

Ἐνὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ.

Ἐνὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ.

Ἐνὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ.

Ἐνὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ.

Ἐνὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ-νὰ κατὶ πού νὰ τοῦ φαιδρῶνῃ τὴ ζωὴ. Ἐ

(Σ' ένα σαλόνι, έβραδυ μιάς φιλικής συγκέντρωσης. Γύρω απ' το πάνο έχει συγκεντρωθή ήρεμη νεότης που τραγουδάει, ενώ ένα διαβόλοθυλο χαϊδεύει τα πληκτρα με κέφι. Στο γώλ δυο-τρία ζευγάρια χορεύουν. Στο μικρό άραιο σαλόνάκι, μόνοι, καθισμένοι σε δυο θαυέες πολυθρόνες, 'εκείνος κι' 'εκείνη. Συνεχίζουν μιά συζητηση άρχινισμένη από καιρό, από μέρες, ίσως κι' από χρόνια).

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' όμως, αγαπητέ μου... Φιλία μπορεί να υπάρξει και μεταξύ έτεροφύλων... Φιλία ελκρινής, εγκάρδια, χωρίς ύστεροβουλία... Κι' είναι, πιστεύω με, η πιο άληθη φιλία του κόσμου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Οχι... Δεν το πιστεύω... Αυτό που λές, πολλοί το λέν, αλλά ελάστοι το πιστεύουν... Πόσες φορές έχου-με δη έναν άντρα και μιά γυναίκα να συνδέονται φιλικά, αδελφικά ίσως, και σε μιά στιγμή όλα καταρρέουν, ή φιλία σκορπίζεται σαν την ομίχλη κάτω απ' τις άχτινες του ήλιου, και μένει ξεσκεπαστος ο έρωτας... Κι' αυτό είναι φυσικό... 'Η φι-λία στηρίζεται στην ομοιογένεια των φύ-λων. Δυο άντρες μπορεί να αισθανθούν φιλία ο ένας για τον άλλον, 'πως και δυο γυναίκες... 'Ενας άντρας όμως με μιά γυναίκα, ποτέ... τραβιούνται ο ένας από-τον άλλον, βρίσκουν μιά συνεννόηση από-λυτη, τους δένουν ίσως όμοιες κατευθύ-σεις, μιά μόρφωση ομοιογενής, ένα γού-στο κοινό. Κι' όμως, το ένστικτο παραφυ-λάει, άμειλικτο: 'Ο ένας είναι άντρας, κι' ή άλλη γυναίκα... Οι φιλικές συζητήσεις αποκαλύπτουν πράγματα κρυμμένα: 'Ο-τι ή φωνή εκείνης άντηγει γλυκά στ' αυ-τιά του, ότι οι ματιές του ξέρουν να την χαϊδεύουν, ότι τα αισθήματά τους συμ-πίπτουν... Και τότε ο έρωτας σασανώνει τη φιλία και τους ένώνει τις ζωές...

ΕΚΕΙΝΗ: "Ωραία, αυτό είναι ο κανών. 'Αλλά υπάρχουν κι' εξαιρέσεις... ΕΚΕΙΝΟΣ (με πεποίθηση): Καμιά... ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Καλά... Και μεις;... ΕΚΕΙΝΟΣ: "Εμείς;... 'Α, βέβαια... 'Ε-χεις δίκιο... 'Εμείς είμαστε' άλλο... ΕΚΕΙΝΗ: Τι άλλο; Δεν είμαστε φί-λοι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Η δική μας ή περίπτωση είναι έντελως εξαιρετική... 'Από τότε που θυμάμαι να ζω, σε γνωρίζω... Δε θυμά-μαι, όσο κι' αν κουράσω τη μνήμη μου, κανέ- παινίδι μου που να μη συνδέεται με σένα... Μαζί σχεδόν γεννηθήκαμε. Μαζί παί-ξαμε, έσύ με τις κου-κλες σου, εγώ με τα μο-λυβένια μου στρατιωτά-κια, μαζί κάναμε τους πρώτους μας καυγάδες, και μαζί... Ξυλιστήκαμε για πρώτη φορά... Μαζί κάναμε μπάνιο με τις μαμάδες μας στο Φάλη-ρο και μαζί παίξαμε στο Ζάππειο, έσύ με την κουβερνάντα σου, εγώ με τη δική μου... Μαζί πήγαμε στους πρώτους χορούς και μαζί στροβι-λιστήκαμε για πρώτη φορά... Οι ζωές μας έ-χουν ένωθι έτσι, που τί-

ποτε δε μπορεί να τη χωρίση... Μου διη-γήθηκες τα φλερτάκια σου και σου διη-γήθηκα τους έρωτές μου... Με συμβού-λεψες και οι συμβουλές σου δεν είχαν καμιάν ύστεροβουλία... Τό ίδιο και γώ... Και είμαστε φίλοι, φίλοι για πάντα...

ΕΚΕΙΝΗ: Είδες λοιπόν; 'Εγώ είμαι γυναίκα, έσύ είσαι άντρας... Κι' όμως, αισθανόμαστε μιά θαθεία κι' ελκρινή φιλία ο ένας για τον άλλον... ΕΚΕΙΝΟΣ: Μην κυττάς έμάς... 'Η πε-ρίπτωσή μας είναι ξεχωριστή, μαζί με άλ-λες δυο ή τρεις ίσως, σ' όλο τον κόσμο... 'Ο κανών όμως είν' άλλος: "Ότι ένας άν-τρας και μιά γυναίκα που λένε πως είναι φίλοι, καταλήγουν πάντα έρσασται... Μιά ή δυο ή τρεις περιπτώσεις σ' όλη τη ζωή, δεν κάνουν την εξαίρεση... 'Ο κανών μέ-νει... Πρέπει να υπάρχουν όλες αυτές οι προϋποθέσεις που μας έδεσαν έμάς, για να δημιουργηθή μιά πραγματική φιλία... Κι' αν δημιουργηθή και τότε...

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς δημιουργήθηκε ή δική μας;... ('Η μικρούλα παίζει στο πιάνο έ-να άργεντινό ταγκό). ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι λές; Χορεύουμε; ΕΚΕΙΝΗ: "Αν θές... (Χορεύουν. 'Υστε-ρα πάνε στο μπουφέ, πίνουν, έρχονται στο κέφι. 'Εκείνος φλερτάρει με τρεις, εκείνη με πέντε. Κατά τις δυο σηκώνονται όλοι να φύγουν). ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα σε συνοδέψω... Δεν είν' έτσι;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αλλά; Είναι για να ρωτάς; Είχε πη πώς θάρχόταν ο μπαμπάς να με πάρη... Για να μην έρθη όμως, θα πη πώς κάτι τοτύχε... 'Αλλωστε, ήξερε πως θα-μαστε μαζί, και δεν άνησυχεί... (Βγαί-νουν μαζί απ' το σπίτι. Μπαίνουν σ' ένα κλειστό αυτοκίνητο). ΕΚΕΙΝΟΣ (ένω το αυτοκίνητο ξεκι-νά): 'Ωραία περάσαμε... ΕΚΕΙΝΗ (μάλλον επιφυλακτικά): Μμ... 'Ετσι κι' έτσι... ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; Δε γλέντησες; ΕΚΕΙΝΗ: "Όσο κέπτομαι πως είναι τα τελευταία γλέντια της κοριτσιότικης ζω-ής μου, αίσχάνοι να κόβεται το κέφι μου... ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι θές να πής; ΕΚΕΙΝΗ: Μά ναί... Δε στο είπα... Ξέ-ρεις... Παντρεύομαι... ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' έκπληξι): Παντρεύε-σαι;... Και δε 'ού το είπες; ΕΚΕΙΝΗ: Είναι έαφνικό... Με είδε έν' απόγεμα στο Γιαννάκη, του άρεσα, με ζήτησε... Γυιός χρηματιστοδ, διπλωμα-τούχος μηχανολόγος, μοναχοπαίδι... ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Και είπες το «ναί»;

ΕΚΕΙΝΗ: Τι άλλο έχω καλύτερο να περιμένω;... (Το αυτοκίνητο προχωρεί για λίγο, χωρίς να μιλούν, ούτε 'Εκείνος, ούτε 'Εκείνη). ΕΚΕΙΝΟΣ (κόβοντας τη σιωπή): "Ω-στε, θα σε χάσω... ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί το λές αυτό; 'Εσύ εί-σαι και θα μείνης για πάντα ο πιο καλός, ο πιο ελκρινής μου φίλος. 'Ο άνθρωπος που θα του έμπιστεύομαι τους πόνους μου, τις χαρές μου, τα δνειρά μου, όπως τόσα χρόνια τώρα, όπως πάντα... ΕΚΕΙΝΟΣ (σά να μονολογή): Και θα φιλάη ένας άλλος τα χερίλα σου... Και θ' άκούς έρωτόλογα... Και θα λές και σύ... Σ' έναν άλλον...

ΕΚΕΙΝΗ (τσαχνίτικα): Γιατί λές σ' έναν άλλον;... Μήπως τα είπα ποτέ σε σένα; 'Εσύ, εκείνο που σου άνηκει, θα το διατηρήσης... Φίλη σου θα μείνω αιώνια... ΕΚΕΙΝΟΣ (σπαίνει. 'Υστερα, ξε-σπάει): Νά τη θράσω εγώ τη φιλία σου... ΕΚΕΙΝΗ (δήςθεν άυστηρά): Πώς μι-λάς έτσι για το πιο ελκρινές, για το πιο

άδολο, για το πιο μεγάλο ασήμα;... 'Α, φίλε μου... 'Α σε μαλώσω... ΕΚΕΙΝΟΣ (έξω φρε-νών): Νά με μαλώσης, να με θρίσης, να με δείρης... Τα προτιμώ όλα, εκτός ά-πο το να παντρευής... ΕΚΕΙΝΗ: Μά γιατί; Γιατί; Δεν καταλαβαίνω... Θα μείνω άνύπαντρη σ' ό-λη μου τη ζωή; Είμαι και γώ γυναίκα... Θέλω να μ' αγαπήσουν και να δώσω και γώ καρδιά μου... ΕΚΕΙΝΟΣ: Και θρή-κες να τη δώσης σ' αυτό το θρωμόπαιδο, τον πλου-σιο μοναχογυιό που θα είναι κακομαθημέ-νος και δε θα μπορέση ποτέ να σε κατα-λάβη... ΕΚΕΙΝΗ: Τόν θρίζεις χωρίς να τον ξέρης... ΕΚΕΙΝΟΣ: Και σύ τον υπερασπίζε-σαι... ΕΚΕΙΝΗ: "Αν δε σ' ήξερα τόσο, αν δεν είχα τόσο έμπιστοσύνη στη φιλία μας, θάλεγα πως ζηλεύεις... ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αν ζήλευα; ΕΚΕΙΝΗ (τσαχνίτικα): Τότε... θα πη πως...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει): Πώς σ' αγαπώ... Ναί, λοιπόν... Σ' άναπώ... Αυ-τό το αυτοκίνητο, την ώρα που κατάλαβα πως θα σε χάσω... Πές μου... Θα τόν διώ-ξης αυτόν τόν επίδοξο γαμπρό που σοφ φέρνουν;... ΕΚΕΙΝΗ: Είναι κά-πως δύσκολο να τόν διώξω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Τόν άγα-πάς λοιπόν; ΕΚΕΙΝΗ: "Οχι... Δεν υπάρχει... Σούπα ψέμα-τα... 'Ηθελα να δοκιμά-σω τη φιλία σου... Και βλέπω με χαρά μου πως ή φιλία σου πέθανε... ΕΚΕΙΝΟΣ (χαρούμε-να): "Ωστε δεν θα παν-τρεφής;... ΕΚΕΙΝΗ: Μόνο με σένα... (Πέφτει στην ά-γκαλιά του. 'Εκείνος τη φιλάει στο στόμα με πά-θος).

άδολο, για το πιο μεγάλο ασήμα;... 'Α, φίλε μου... 'Α σε μαλώσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έξω φρε-νών): Νά με μαλώσης, να με θρίσης, να με δείρης... Τα προτιμώ όλα, εκτός ά-πο το να παντρευής...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά γιατί; Γιατί; Δεν καταλαβαίνω... Θα μείνω άνύπαντρη σ' ό-λη μου τη ζωή; Είμαι και γώ γυναίκα... Θέλω να μ' αγαπήσουν και να δώσω και γώ καρδιά μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και θρή-κες να τη δώσης σ' αυτό το θρωμόπαιδο, τον πλου-σιο μοναχογυιό που θα είναι κακομαθημέ-νος και δε θα μπορέση ποτέ να σε κατα-λάβη...

ΕΚΕΙΝΗ: Τόν θρίζεις χωρίς να τον ξέρης... ΕΚΕΙΝΟΣ: Και σύ τον υπερασπίζε-σαι...

ΕΚΕΙΝΗ: "Αν δε σ' ήξερα τόσο, αν δεν είχα τόσο έμπιστοσύνη στη φιλία μας, θάλεγα πως ζηλεύεις... ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αν ζήλευα;

ΕΚΕΙΝΗ (τσαχνίτικα): Τότε... θα πη πως... ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει): Πώς σ' αγαπώ... Ναί, λοιπόν... Σ' άναπώ... Αυ-τό το αυτοκίνητο, την ώρα που κατάλαβα πως θα σε χάσω... Πές μου... Θα τόν διώ-ξης αυτόν τόν επίδοξο γαμπρό που σοφ φέρνουν;...

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι κά-πως δύσκολο να τόν διώξω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Τόν άγα-πάς λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΗ: "Οχι... Δεν υπάρχει... Σούπα ψέμα-τα... 'Ηθελα να δοκιμά-σω τη φιλία σου... Και βλέπω με χαρά μου πως ή φιλία σου πέθανε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαρούμε-να): "Ωστε δεν θα παν-τρεφής;... ΕΚΕΙΝΗ: Μόνο με σένα... (Πέφτει στην ά-γκαλιά του. 'Εκείνος τη φιλάει στο στόμα με πά-θος).

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαρούμε-να): "Ωστε δεν θα παν-τρεφής;... ΕΚΕΙΝΗ: Μόνο με σένα... (Πέφτει στην ά-γκαλιά του. 'Εκείνος τη φιλάει στο στόμα με πά-θος).

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαρούμε-να): "Ωστε δεν θα παν-τρεφής;... ΕΚΕΙΝΗ: Μόνο με σένα... (Πέφτει στην ά-γκαλιά του. 'Εκείνος τη φιλάει στο στόμα με πά-θος).

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαρούμε-να): "Ωστε δεν θα παν-τρεφής;... ΕΚΕΙΝΗ: Μόνο με σένα... (Πέφτει στην ά-γκαλιά του. 'Εκείνος τη φιλάει στο στόμα με πά-θος).

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαρούμε-να): "Ωστε δεν θα παν-τρεφής;... ΕΚΕΙΝΗ: Μόνο με σένα... (Πέφτει στην ά-γκαλιά του. 'Εκείνος τη φιλάει στο στόμα με πά-θος).

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαρούμε-να): "Ωστε δεν θα παν-τρεφής;... ΕΚΕΙΝΗ: Μόνο με σένα... (Πέφτει στην ά-γκαλιά του. 'Εκείνος τη φιλάει στο στόμα με πά-θος).

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαρούμε-να): "Ωστε δεν θα παν-τρεφής;... ΕΚΕΙΝΗ: Μόνο με σένα... (Πέφτει στην ά-γκαλιά του. 'Εκείνος τη φιλάει στο στόμα με πά-θος).

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαρούμε-να): "Ωστε δεν θα παν-τρεφής;... ΕΚΕΙΝΗ: Μόνο με σένα... (Πέφτει στην ά-γκαλιά του. 'Εκείνος τη φιλάει στο στόμα με πά-θος).

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαρούμε-να): "Ωστε δεν θα παν-τρεφής;... ΕΚΕΙΝΗ: Μόνο με σένα... (Πέφτει στην ά-γκαλιά του. 'Εκείνος τη φιλάει στο στόμα με πά-θος).

ΤΙΜΟΥ ΜΩΡΑΤΤΙΝΗ

ΠΡΑΞΙΣ Α'

ΤΖΑΚ. — Θα ά-στειεύσθε! Τώρα άρχίζω να λυπού-μαι εγώ... ΑΣΤΥΝΟΜΚ. — Κύριε, είμαι ά-στυνομικός! Δεν ήλθα να παίξω μαζί σας...

ΤΖΑΚ. — Κανείς δεν σάς είπε ένα τέτοιο πράγμα... ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — Τότε πως νομίζετε ότι... ΤΖΑΚ. — 'Απλούστατα, υποθέτω ότι πλανάσθε, ότι κάνετε κάποιο λάθος... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Ετσι θα είναι, παιδί μου, θάκανες λά-θος στην πόρτα... ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — (Στόν Παρασκευά) Σας παρακαλώ, κύριε...

ΤΖΑΚ. — Για ποιά αίτία ζητείτε να με συλλάβετε; ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — Αυτό θα το μάθετε απ' τόν Εισαγγε-λέα.

ΤΖΑΚ. — Μπα!... (γελά). ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Μά τόν ξέρετε τόν κ. Τζάκ; ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — 'Εγώ εκτελώ το καθήκον μου. ΤΖΑΚ. — Ναί, αλλά πρέπει να ξέρω διά τί κατηγορούμαι. ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — Ξέρω ότι κατηγορείσθε δι' άπάτας.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — Ξέρω ότι κατηγορείσθε δι' άπάτας, τας όποιās έχετε διαπράξει εις βάρος πολλών Τραπεζών... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Ωχου... 'Ωχου... Μας πιάσανε!... ('Ο Τζάκ γελάει δυνατά. Παρασυρόμενος γελάει κι' ο Παρασκευ-άς δείχνοντας τόν Τζάκ). ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — Σας κατηγορούν ακόμα δι' έμψη-σμούς, διά καταχρήσεις, διά πλαστογραφίας. ('Ο Παρασκευ-άς έπιχειρεί να τόν σκάση άκροποδητή).

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — Σας κατηγορούν ακόμα δι' έμψη-σμούς, διά καταχρήσεις, διά πλαστογραφίας. ('Ο Παρασκευ-άς έπιχειρεί να τόν σκάση άκροποδητή). ΤΖΑΚ. — (Τόν πιάνει) 'Ελα, έλα δώ! Που πώς έσύ;! ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Μμμ... 'Οχι, όχι... δεν πάω πουθενά. Βολτετζάρω!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — Και ότι ακόμα έχετε συνάψει διάφορα παράνομα συναιδέσια. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — "Ε;! ΤΖΑΚ. — (Στόν άστυνομικό) Κύριε, είσθε τρελλός! ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — Σας παρακαλώ, κύριε... ΤΖΑΚ. — Αυτό που σας λέω... ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — Κύριε, αρκετά! 'Αφήστε αυτό το είνω-νικό ύφος και κάνετε μου τη χάρι να με ακολουθήσετε.

ΣΚΗΝΗ 9η

('Εμφανίζεται ή Τζούλια) ΤΖΟΥΛΙΑ. — (Μπαίνοντας) Μά τί είναι; Τί τρέχει; Τί συμ-βαίνει κ. Τζάκ; ΤΖΑΚ. — 'Α, τίποτε... Κάποια παρεξήγησης... 'Ο κύριος φάν-τάζεται ότι είμαι ένοχος... ΤΖΟΥΛΙΑ. — 'Ενοχος; Σείς; (Πάει κοντά του). ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — ('Ιδια) Τώρα θα σκάση ή μπόμπα. ΤΖΑΚ. — Μά, καί, βέβαια! Κατά την φαντασία του κυρίου ό όποιος θέλει να με συλλάβη...

ΤΖΟΥΛΙΑ. — Νά σας συλλάβη; ΤΖΑΚ. — Και δεν με άνησυχεί αυτό, αλλά αν με συλλάβη δεν θα μπορέσω σήμερα να σοφ αγοράσω το κολλιέ... ΤΖΟΥΛΙΑ. "Ω, βέβαια... Αυτό είναι τρομερό! ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — Ποιό είναι τρομερό;

ΤΖΟΥΛΙΑ. — Τό να συλλάβετε τόν κ. Τζάκ δίχως αίτία... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Πά! Πά! Πά! Μωρ' τί είν' αυτή! ΤΖΟΥΛΙΑ. — Δεν τόν αφήνεις να λή... 'Ελάτε πάμε μέσα... ('Τόν άγκαλιάζει. 'Ο Παρασκευάς κάνει να φύγη). ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — 'Αλτ! Που πάτε; ('Απλώνει το χέρι

άπάνω από το κε-φάλι της Τζου-λιας).

ΤΖΑΚ. — (Τού ήρπάξει το χέρι). Προσέξτε! Μιά τρίχα της κεφα-λής της αν πάθη είσθε χαμένος...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — Δεν την έπειραξε κανείς τη δεσποινί-δα, υποθέτω... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — ('Ιδια) Καυγάς! Καυγάς!... ΤΖΑΚ. — Και μιά τρίχα μόνο της κεφαλής της, άκούτε; (Προσπαθεί να τόν κατεβάση άργά το χέρι) 'Α, πρέπει πολυ να προσέχετε αγαπητέ μου τις λεπτές γυναικείες τρίχες... (Τού άφίνει το χέρι) ώρθούαρ (φεύγει).

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — Σταθήτε! Που πάτε! (Κάνει να τόν καταδιώξη, αλλά λίγες τρίχες απ' τα μαλλιά της Τζούλιας έ-χουν μπλέξει στο κουμπι του άστυνομικού).

ΤΖΟΥΛΙΑ. — (φωνάζει) 'Α, τα μαλλιά μου!... Τα μαλλιά μου! ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — "Ω!... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Τί είναι; Τί τρέχει; ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — "Ω, διάβόλε! Δεν βλέπεις; Σ κάλωσαν τα μαλλιά της δεσποινίδος στα κουμπιά μου! (τραβάει).

ΤΖΟΥΛΙΑ. — (Πονώντας) 'Α!... ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — Σταθήτε, δεσποινίς... (Στόν Παρα-σκευά) Δεν έχει κανένα ψαλίδι; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Και τί είμαι, μοδίστρα; ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — (Προσπαθεί να τόν ξεμπερδέψη) Που να πάρη ο διάβολος...

ΤΖΟΥΛΙΑ. — 'Α, τα μαλλιά μου!... Τα μαλλιά μου!... ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Σιγά-σιγά... Μά τρόπο! ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — (Προσπαθεί και τόν ξεμπλέκει) 'Επί τέλους!... (φεύγει τρέχοντας). ΤΖΟΥΛΙΑ. — (Δυνατά) 'Α... (γελά) Ναί, τώρα κι' άλλη μιά φορά! Τό πουλάκι πέταξε...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Τί; Ψέματα ήταν; Δεν είχαν μπερδευ-τή στ' αλήθεια; ΤΖΟΥΛΙΑ. — Στ' αλήθεια είχαν μπερδευτή, αλλά δεν πο-νούσα και τόσο... Επρεπε όμως να ξεφανίσω λίγο για να δώσω καιρό στόν Τζάκ να φύγη. 'Αυτόν τόν άνθρωπο τόν νοιώ-θα τόσο πολύ, μά τόσο πολύ μέσα μου!

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — ('Ιδια) Πά! Πά! Πά!... Μωρ' τί είν, τούτη!... ΤΖΟΥΛΙΑ. — 'Αλλά για πώς τε μου, ήταν αλήθεια όλ' αυτά; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Ποιά; Τα λόγια αψτονού του φαφλατά; Καλέ συκοφαντίες!...

ΤΖΟΥΛΙΑ. — Και δε θα πάθη τίποτα ο κύριος Τζάκ; ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Ποιός να πάθη; Τόν ξέρεis καλά τόν κ. Τζάκ; Αυτός τους κρατάει όλους στα χερίά του. Δεν είδες πως έκρέμασα την έξουσία από μιά γυναικεία τρίχα; Θα πάω τώρα μόλις να γράψω στόν 'Υπουργό και να τόν εκθέσω τά διατρέξαντα.

ΤΖΟΥΛΙΑ. — Ναί! Ναί! Πολύ καλά θα κάνετε. Πηγαίνετε, πηγαίνετε! ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — 'Α, θα γίνη θηρίο ο κ. 'Υπουργός άμα τό μάθη... Νά μάς προσβάλλουν έτσι έμάς! (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 10η

('Εμφανίζεται ή Νικολέττα) ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ. — (Εισερχομένη) Καλά τί συμβαίνει, εσω με-σα; Τί τρεχόματα είναι αυτά; 'Ο κύριος Τζάκ ήτανε που πή-δησε απ' το παράθυρο!

ΤΖΟΥΛΙΑ. = Ναί !
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ. — Νά τόν συλλάβη; Τόν κύριο Τζάκ; για ποιά λόγο;
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Μά δεν ξέρω καί καλά' αλλά φαίνεται για κάτι βρωμοδουλειές...
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ. — Βρωμοδουλειές; "Ωστε βάλαμε τέτοιον άνθρωπο μέσ' στο σπίτι μας;
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Μά δεν πιστεύω. Δεν φαίνεται κακός...
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ. Δεν φαίνεται κακός; Κι' από πού θες νά φανή; Σάμπως έμεις φαινόμεστε; Έδώ είνε όποιος γελάση τόν άλλον...
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Δεν πιστεύω... Αὐτός φαίνεται άχολο περιστερί.
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ. — "Αχολο περιστερί, κι' από μέσα μπορεί νά είνε ό διάολος μέ τά κέρατα. Κύτταξε μή σέ γελάση σάν τόν άλλον! Δέ μου λές, σούκανε πάλι προτάσεις;
ΤΖΟΥΛΙΑ. — "Ε, καλά είσαι! Τόν έχω όμως τουμπάρει για καλά. Πιστεύει πώς είμαι βυζαντινικό μικρό.
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ. — Τό πουλάκι μου!
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Μά δέ, σού λέω πώς είνε κορόιδο! "Εγώ, έννοεις, τοῦ μίλησα καί για γάμο. (κοροϊδευτικά). "Ε, σάν δεσποινίς πού είμαι!
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ. — (Εὐχαριστημένη) Νά μου ζήσης, πάπια μου! Νά μου ζήσης καμάρι μου... Λοιπόν; Λοιπόν;
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Κι' ύστερα τούφερα άποσπόντα τό ζήτημα τοῦ δώρου. Τότε μοῦπε πώς θά μ' αγοράση ένα κολλιέ μεγάλης αξίας.
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ. — Κολλιέ; Τί νά τό κάνουμε τό κολλιέ; Λεφτά! Λεφτά! Έν τή παλάμη καί οὕτω βοηθήσωμεν έλεγεν ό 'Αρχαίος 'Αρχιμήδης!
ΤΖΟΥΛΙΑ. — "Ε, μά καί ού, δεν μπορούσα άμέσως - άμέσως, νά τοῦ μιλήσω για χρήματα.
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ. — Γιατί δεν μπορούσες; Τό έπάγγελμα δεν είνε ντροπή. Κανείς δεν δουλεύει σήμερα τζάμπα!
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Ασε με 'μένα... Ξέρω γώ!...
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ. — "Εχε τό νοῦ σου, γιατί δεν είσαι κανένα μωρό, ούτε καμιά άγράμματη! "Εβγαλες καί τό σχολείο καί πηρες καί δίπλωμα! Κύτταξε νά μὴν δεχτής χωρίς λεφτά. Νά κρατήσης τή θέσι σου! Για μία ύπόληψι ζή κανείς.
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Καλά, καλά, άσε πρώτα νά μπή στο νόημα!...

ΣΚΗΝΗ 11η

(Εμφανίζεται πάλι βιαστικός ό άστυνομικός)
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — Χαίρετε... (Σ τή Τζούλια) Θά κάνω έρευνα στά δωμάτια.
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Μά δεν είνε μέσα ό κύριος Τζάκ!
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — Αυτό δεν τό ξέρω. Μπορεί νά μπήκε καί άπ' τά κεραμίδια ακόμα!
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ. — Ποιός είνε τοῦ λόγου τοῦ;
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Ό Κύριος άστυνομικός.
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — "Ωστε σεις λέτε πώς δεν τόν είδατε;
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Ψέματα θά σοῦ πῶ χριστιανέ μου; Καί έπί τέλους δεν ψάχνεις νά ιδής... (Σ τή Νικολέττα) Πάμε καλές, μαμά... (Τήν παίρνει μπράτσο για νά φύγουν).
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — (Σ τή Νικολέττα) Μά δέ μου λές τοῦ λόγου σου δεν είσαι ή κυρά - Νικολέττα πού νοικιάζει δωμάτια;
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ. — Μάλιστα!
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — Μμμ. Κατάλαβα!...
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ. — (Αὐθαδῶς). Τί κατάλαβες; "Ε; Τί κατάλαβες;
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — Τίποτε. — Μά σέ φέρανε, μου φαίνεται, πολλές φορές στο τμήμα.
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ. — Τί θέλεις νά πῆς;
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — "Οχι... δηλαδή...
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ. — Για κάνε μου τή χάρι καί δείξε μου τή ράχη σου μή σέ στελῶ από κεί ποῦ θες...
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Καλῆ πῶς μιλάς έτσι μαμά...
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — (Είρωνικά στη Τζούλια) "Α, μαμά σου είνε;
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Παληάνθρωπε!.. "Ορίστε...

ΣΚΗΝΗ 12η

(Εμφανίζεται ό Παρασκευάς)
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Τί συμβαίνει; Τί τρέχει; (Σ τόν 'Αστυνομικό) Πάλι σεις έδώ;
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Είδες τρόπο!...
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ. — Είμαστε από οικογένεια βρέ έμεις καί ξέρουμε καί φερόμαστε...
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — Μά τί σᾶς έκανε; (Σ τόν 'Αστυνομικό) Τί θέτελε έπί τέλους, Κύριε;
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — Τίποτε, βρέ άδερφέ! (Δείχνει τή Νικολέττα) "Επειδή καί ή κυρία από δώ έχει ταχτικά νταραβέρια μέ τήν άστυνομία καί μου είνε γνωστή!...

ΣΚΗΝΗ 13η

ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ. = Βρέ σῶ, φεύγεις άπό δώ; (Πιάνει μία κάρτα)
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Δεν τοῦ τή φέρνεις στο κεφάλι; Τί τόν φυλάς;
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — ('Ιδια) Μωρέ γλώσσα!...
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — (Προχωρεί πρὸς τήν πόρτα τρομαγμένος) Χαίρετε...
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Στά κομμάτια!...
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ. — (Σ τόν Παρασκευά) Καλές κυρίες πού λές...
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ. — "Α, μά δεν χωνεύεσαι!... ('Ορμά έναντιόν του) "Ελα δώ βρέ παληάνθρωπε!... (Φεύγει κυνηγώντας τόν άστυνομικό).
ΤΖΟΥΛΙΑ. — (Προχωρεί στήν πόρτα καί φασκελώνει) Νά παληοθρωμιάρη, νά παληολεχρήτ, νά, νά, νά...

ΣΚΗΝΗ 13η

(Εμφανίζεται ό Τζάκ πίσω από τήν κουρτίνα τοῦ παραθύρου).
ΤΖΟΥΛΙΑ. — (Μένει λίγα δευτερόλεπτα άκίνητη παρατηρώντας τόν Τζάκ καί άμέσως ύστερα στόν Παρασκευά) Δεν έχω ώραία χέρια;
ΤΖΑΚ. — (Προχωρεί) Θαύμα χεράκια, θαύμα!
ΤΖΟΥΛΙΑ. — (Προσποιείται ότι μόλις εκείνη τή στιγμή άντιλαμβάνεται τόν Τζάκ) "Α, άγάπη μου γλύτωσες;...
ΤΖΑΚ. — Ναί χρυσό χου!
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — ('Ιδια) Ούτε ντρέπεται, ούτε ταίπα έχει.
ΤΖΟΥΛΙΑ. — "Αχ, δεν ξέρεις τί τρομάρα έπῆρα μ' έκείνον τόν πρόστυχο!
ΤΖΑΚ. — "Α, δεν ήταν τίποτα... Μιά παρεξήγησης...
ΤΖΟΥΛΙΑ. — "Αγάπη μου, πῶς σ' άγαπῶ...
ΤΖΑΚ. — Κι' εγώ!...
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Φίλησέ με, λοιπόν!...
ΤΖΑΚ. — (Κάνει νά τήν φιλήση, αλλά σταματᾷ. Στόν Παρασκευά) Παρασκευά!...
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ. — (Γελώντας πονηρά). Ξέρω, ξέρω... Δεν είνε ανάγκη νά μου πῆς (φεύγει).
ΤΖΑΚ. — (Τήν φιλᾷ) Λατρεία μου!
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Δεν πιστεύω νάχης κανένα φόβο τώρα πιά;
ΤΖΑΚ. — Φόβο εγώ;
ΤΖΟΥΛΙΑ. Είδες όμως τί ώραία πού ήρθαν τά πράγματα; "Εμπλεξαν τά μαλλιά μου στά κομμάτια τοῦ μανικιού τοῦ!
Λές καί τάμπλεξε έπίτηδες ό διάολος!
ΤΖΑΚ. — "Ε;... "Α, ναί, ναί!... Είδες τί σύμπτωσι, έ;
ΤΖΟΥΛΙΑ. Διαβολική!
ΤΖΑΚ. — Χμ... Πράγματι!
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Δεν τόν χωνεύω!
ΤΖΑΚ. — Ποιόν;
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Νά, αὐτόν τόν γελοίο πού μάς χάλασε τήν καυθεντούλα μας. Περνούσαμε τόσο ώμορφα εκεί στή γωνία μας... Μούλεγες πῶς μ' άγαπάς, σούλεγα νά μου αγοράσης τό κολλιέ!
ΤΖΑΚ. — Μά θά τά ξαναποῦμε, άγάπη μου, θά τά ξαναποῦμε! Αυτό ήταν ένα συννεφάκι πού πέρασε.
(Εμφανίζεται ό 'Αζώρ σύρων ένα τραπέζακι μέ φαγητά)
ΤΖΑΚ. — "Α, νά καί τό γεύμα μας...
ΤΖΟΥΛΙΑ. — "Α, δεν τό ξεχάσατε βλέπω...
ΤΖΑΚ. — (Σ τόν 'Αζώρ) Έδώ, έδώ βάλτο (στη Τζούλια) Το είπε κι' ή μαμά σου πῶς θά φάμε μαζί!
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Πῶς, βέβαια, καί τό ένέκρινε μ' όλη της τήν καρδιά, (Βλέπει τά φαγητά) Πῶ! Πῶ! Πῶ! Τί πολλά πράγματα!
ΤΖΑΚ. — Γρήγορα τά φροῦτα καί τή σαμπάνια.
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Δεν έχω όρεξι...
ΤΖΑΚ. — Σήμερα θά κάνης εξαίρεσι (ό 'Αζώρ φέρνει τά ζητηθέντα) "Ε, δεν καθόμαστε άγάπη μου;
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Ναί, ναί, θά καθήσουμε. (Κάθονται). Δεν πιστεύω νά ξαναέρθῃ αὐτός ό άσχημάνθρωπος.
ΤΖΑΚ. — "Αφοῦ δεν τόν έχουμε καλέσει στο γεῦμα πῶς θάρθῃ; (Γελᾷ).
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Θά τοῦ βγάλω τό μάτι μέ τό πιηροῦνι.
ΤΖΑΚ. — Μὲ τό πιηροῦνι, έ; (Γελᾷ) Μά είσαι χαριτωμένη... (βάζει κρασί).
ΤΖΟΥΛΙΑ. — "Εβίθα...
ΤΖΑΚ. — "Εβίθα... (Πίνουν).
ΤΖΟΥΛΙΑ. — "Αχ, τώρα είμαι πολύ εὐτυχισμένη, μά πάρα πολύ.
ΤΖΑΚ. — Μά κι' εγώ, άγάπη μου, κι' εγώ...
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Τί ώραία πού είμαστε τώρα έδώ δά ολομόναχοι... "Ολα αὐτά μου φαίνονται τώρα ένας άληθινός παράδεισος!
ΤΖΑΚ. — Καί τί παράδεισος! Δεν έχει φόβο νά πέση ποτέ!
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Μά κι' ό άλλος δεν θάπεφτε άν...
ΤΖΑΚ. — "Αν δεν έτρωγε ή Εῦα τόν άπηγορευμένο καρπό, ή φτωχιά δεν έφταιγε διάλου γι' αυτό.
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Ποῦ τό ξέρεις πού δεν έφταιγε;
ΤΖΑΚ. — Μά κάπου τό έχω διαβάσει. "Η σκηνή δεν έγινε όπως τήν περιγράφουν.
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Πῶς έγινε;
ΤΖΑΚ. — Μά, κάπως διαφορετικά.

ΤΖΟΥΛΙΑ. = Μά, πῶς;
ΤΖΑΚ. — (Κάνει νά βάλη κρασί) Δεν σέ ρώτησα αλήθεια μήπως προτιμάς μαῦρο κρασί.
ΤΖΟΥΛΙΑ. — "Οτι πίνεις, εσύ!... ('Ο Τζάκ βάζει κρασί) Λοιπόν, για πές μου...
ΤΖΑΚ. — Τί πράγμα, άγάπη μου;
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Για τήν Εῦα καί τόν 'Αδάμ, καλέ...
ΤΖΑΚ. — "Α, ναί... "Ε, νά, λοιπόν πῶς συνέβη. "Εκείνο τό άπόγευμα ό 'Αδάμ είχε πάει στο άλλο άκρο τοῦ Παραδείσου... "Ηταν άνοιξις άν θυμοῦμαι καλά.
ΤΖΟΥΛΙΑ. — (Μ' έκπληξι) Πῶς, άν θυμάσαι;
ΤΖΑΚ. — Δηλαδή, θυμοῦμαι, ότι έδιάβασα... "Ηταν άνοιξις, βέβαια... Κι' ήταν μάλιστα ή πρώτη άνοιξις τῆς γῆς. "Ηταν δα νέα, όλα καινούργια, ό κόσμος ότι είχε βγῆ από τήν άβυσσο. "Η γῆ άχνιζε ακόμα σάν φρεσκογαλμένο καρβέλι ψωμιού. Τά άστρα νεοκοιμένα έλαμπαν ολοκαθάρα στόν οὐρανό. "Ενας νεαρός ήλιος έκανε τό πρώτο του έαρινό ταξείδι. Για πρώτη φορά έβγαίαν τά τριαντάφυλλα. Τό άπρόνι έντεμ-πουτάριζε μέσα στά παρθένα δάση. Οί αἰῶρες μόλις μάθαιναν νά συλλαβίζουν τό τραγοῦδι τῆς γαλήνης μέσα στά φύλλα. Κάθε ήχος ήταν στεναγμός άγάπης. "Α, ήταν ώραία, Τζούλια, ή πρώτη νεότης τοῦ κόσμου...
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Μά ναί, ναί... Πές μου. Μ' άρέσει πολύ...
ΤΖΑΚ. — "Ολη ή έπιφάνεια τῆς γῆς ήταν στρωμένη μέ παχειά βαθυπράσινη χλόη καί από πάνω ήταν άπλωμένη μία βεβαί άδιατάρακτη σιωπή.
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Καί στόν Παράδεισο;
ΤΖΑΚ. — Μόνον ό 'Αδάμ καί ή Εῦα... "Ηταν γι' αὐτούς ό κόσμος, νά ποῦμε, μία άπέραντη μονοκατοικία.
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Μόνοι, ολομόναχοι, χωρίς παιδιά;
ΤΖΑΚ. — "Ο παράδεισος τοῦς έδόθη υπό τόν όρον αὐτόν νά μὴν φάνε από τόν άπηγορευμένο καρπό. Τό άπόνευμα, λοιπόν, έκείνο πού έλειπε ό 'Αδάμ...
ΤΖΟΥΛΙΑ. — "Ελειπε; Ποῦ ήταν;
ΤΖΑΚ. — Μά δεν σοῦ είπα; Είχε πάει στο άλλο άκρον τοῦ κήπου, για νά εὐρη τροφή. Από τότε οί άνδρες βιοπαλεύουν...
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Καί ή Εῦα έμεινε μόνη;
ΤΖΑΚ. — Αυτό είνε τό λάθος πού κάνουν πάντα οί σύζυγοι!... Μόνη, ολομόναχη... Καί πού μέσα σ' ένα θαυμάσιο περιβάλλον πλημμυρισμένο από όλες τίς δυνατές εὐωδίες τῆς πρώτης εκείνης άνοιξεως καί από τό μεθυστικό τραγοῦδι τῶν παραδεισίων πουλιών. "Ελα, τώρα, στή θέσι εκείνης τῆς γυναίκας.
ΤΖΟΥΛΙΑ. — "Ηταν ώραία...
ΤΖΑΚ. — Θαύμα! "Ετσι μέ τά μαλλιά της χυμένα επάνω στοῦς ώμους ήτανε εξαπλωμένη κάτω από μία ροδιά, είχε τά μάτια κλειστά Στίς βαθιές της άναπνοές στο στήθος της εφόρσκανε σάν άφρός από γάλα. Ποιός μπορούσε νά βαστάξῃ καί νά μὴν συρβῇ κοντά της σάν φεῖδι, (Δυνατώτερα, μέ ύφος ρητορικό). Μά ό-συννεφάκι πού πέρασε.
(Εμφανίζεται ό 'Αζώρ σύρων ένα τραπέζακι μέ φαγητά)
ΤΖΑΚ. — "Α, νά καί τό γεῦμα μας...
ΤΖΟΥΛΙΑ. — "Α, δεν τό ξεχάσατε βλέπω...
ΤΖΑΚ. — (Σ τόν 'Αζώρ) Έδώ, έδώ βάλτο (στη Τζούλια) Το είπε κι' ή μαμά σου πῶς θά φάμε μαζί!
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Πῶς, βέβαια, καί τό ένέκρινε μ' όλη της τήν καρδιά, (Βλέπει τά φαγητά) Πῶ! Πῶ! Πῶ! Τί πολλά πράγματα!
ΤΖΑΚ. — Γρήγορα τά φροῦτα καί τή σαμπάνια.
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Δεν έχω όρεξι...
ΤΖΑΚ. — Σήμερα θά κάνης εξαίρεσι (ό 'Αζώρ φέρνει τά ζητηθέντα) "Ε, δεν καθόμαστε άγάπη μου;
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Ναί, ναί, θά καθήσουμε. (Κάθονται). Δεν πιστεύω νά ξαναέρθῃ αὐτός ό άσχημάνθρωπος.
ΤΖΑΚ. — "Αφοῦ δεν τόν έχουμε καλέσει στο γεῦμα πῶς θάρθῃ; (Γελᾷ).
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Θά τοῦ βγάλω τό μάτι μέ τό πιηροῦνι.
ΤΖΑΚ. — Μὲ τό πιηροῦνι, έ; (Γελᾷ) Μά είσαι χαριτωμένη... (βάζει κρασί).
ΤΖΟΥΛΙΑ. — "Εβίθα...
ΤΖΑΚ. — "Εβίθα... (Πίνουν).
ΤΖΟΥΛΙΑ. — "Αχ, τώρα είμαι πολύ εὐτυχισμένη, μά πάρα πολύ.
ΤΖΑΚ. — Μά κι' εγώ, άγάπη μου, κι' εγώ...
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Τί ώραία πού είμαστε τώρα έδώ δά ολομόναχοι... "Ολα αὐτά μου φαίνονται τώρα ένας άληθινός παράδεισος!
ΤΖΑΚ. — Καί τί παράδεισος! Δεν έχει φόβο νά πέση ποτέ!
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Μά κι' ό άλλος δεν θάπεφτε άν...
ΤΖΑΚ. — "Αν δεν έτρωγε ή Εῦα τόν άπηγορευμένο καρπό, ή φτωχιά δεν έφταιγε διάλου γι' αυτό.
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Ποῦ τό ξέρεις πού δεν έφταιγε;
ΤΖΑΚ. — Μά κάπου τό έχω διαβάσει. "Η σκηνή δεν έγινε όπως τήν περιγράφουν.
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Πῶς έγινε;
ΤΖΑΚ. — Μά, κάπως διαφορετικά.

ΤΖΑΚ. = Τι νά τά κάνης τά δέντρα... Τώρα οῦοι οἱ παράδο- σοι έχουνε ντιθάνια.
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Λοιπόν; Λοιπόν;
ΤΖΑΚ. — Λοιπόν άς υποθέσουμε ότι σ' αὐτή τή γωνία γι- ται ή σκηνή τοῦ άμαρτήματος! "Εοῦ νά ποῦμε είσαι ή Εῦα.
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Κι' εσύ ό 'Αδάμ;
ΤΖΑΚ. — Μά όχι, δεν είπαμε ότι ό 'Αδάμ άπουσιάζει; Α τός πάντοτε άπουσιάζει, γι' αὐτό τήν έπαιξε!
ΤΖΟΥΛΙΑ. — "Οπως τώρα ή μαμά, έ;
ΤΖΑΚ. — "Α, ώραία! "Η μαμά σου, λοιπόν, είνε ό 'Αδάμ, δεν πειράζει πού είνε θηλυκός — καί άπουσιάζει. "Ωραία ('Ιδια) "Η μαμά σου κάνει πολύ καλά πού άπουσιάζει (Δ νανά) Λοιπόν, εσύ κοιμάσαι, κι' εγώ...
ΤΖΟΥΛΙΑ. — "Εξεχάσαμε τόν άπηγορευμένο καρπό!
ΤΖΑΚ. — "Α, ναί βέβαια! Μά ήξερα πῶς θά τόν θυμάσου εσύ!
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Ποῦ είνε ό άπηγορευμένος καρπός;
ΤΖΑΚ. — Ποῦ είνε; (Ξύνει τό κεφάλι του).
ΤΖΟΥΛΙΑ. — (Μέ παιδική άφέλεια) Νά βάλουμε αὐτές φράουλες...
ΤΖΑΚ. — Φράουλες... Μμ... (Κυττάζει σάν μωψ άπά στο τραπέζι) Μπανάνες είν' αὐτές;
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Ναί, νά βάλουμε αὐτές;
ΤΖΑΚ. — Μμμ... Ναί...
ΤΖΟΥΛΙΑ. — (Τοποθετοῦν τίς μπανάνες στο μέσον τοῦ τραπέζι). "Α, ώραία, λοιπόν;
ΤΖΑΚ. — Λοιπόν, είπαμε: "Εσύ κοιμάσαι, καί εγώ πλη- ζω καί σ' άγκαλιάζω... (Τήν άγκαλιάζει) Καί σοῦ ψιθυρί- γλυκά: «Τζούλια μου... Τζούλια...»
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Εῦα, όχι Τζούλια!
ΤΖΑΚ. — Τό ίδιο κάνει, δεν βαρυνέσαι... (Μέ σατανικό φος) "Ελα τώρα σ' αὐτό τό έαρινό βράδυ, έλα νά γίνης δι- μου... (Σηκώνεται) Σ' άγαπῶ... Σέ θέλω... (Τήν σέρνει νά τῇ πρὸς τήν άριστερή πόρτα) "Ελα, έλα, πάμε μέσα...
ΤΖΟΥΛΙΑ. — ('Αποσπᾷται άπότομα από τά χέρια του) "Οχι! "Οχι!...
ΤΖΑΚ. (Μ' έκπληξι) Γιατί;
ΤΖΟΥΛΙΑ. — "Οχι, όχι! (Λίγο ελ- νικά) Δεν είμαστε στήν ίδια έποχή. οὔτε είνε ή πρώτη μέρα τῆς δημιουργίας πού οί αἰῶρες δεν ήξεραν νά συ- λαβίσουν στά φύλλα τό τραγοῦδι τῆς γαλήνης. Τώρα όμως ξέρουμε τό μά- μά μας άπ' έξω κι' άνακατωτά!
ΤΖΑΚ. — (Τήν κυττάζει κατάπληκτα) "Ε; Τί θέλεις νά πῆς;
ΤΖΟΥΛΙΑ. — Τίποτα, φίλε μου! Κό- κι' εγώ μιά άναπαράστασι τῆς σκηνῆς κείνης πού παίχτηκε μία φορά στόν παράδεισο! Είμαι νά ποῦμε ή Εῦα καί σοι ό Σατανάς.
ΤΖΑΚ. — "Ε;... ('Αποστρέφει λίγο πρόσωπο. Μεγάλη σιγή).
ΤΖΟΥΛΙΑ. — (Τόν πλησιάζει καί τῇ θεται άπάνω του μέ ύφος μόρτικο). "Η- φορά μου τήν έφερες, δεν μου τήν έα- φέρνεις! ('Απλώνει τό χέρι) Πρώτα κολλιέ!...
ΤΖΑΚ. — "Ω!... "Ω!... ('Αποστρέφει τό πρόσωπο).

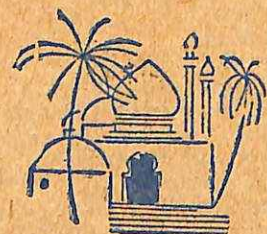
Αὐλάια
ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α' ΠΡΑΞΕΩΣ
ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΙΤΙΝΗΣ
 (Στό έπόμενο ή Β' πράξις)

Απλές σκέψεις

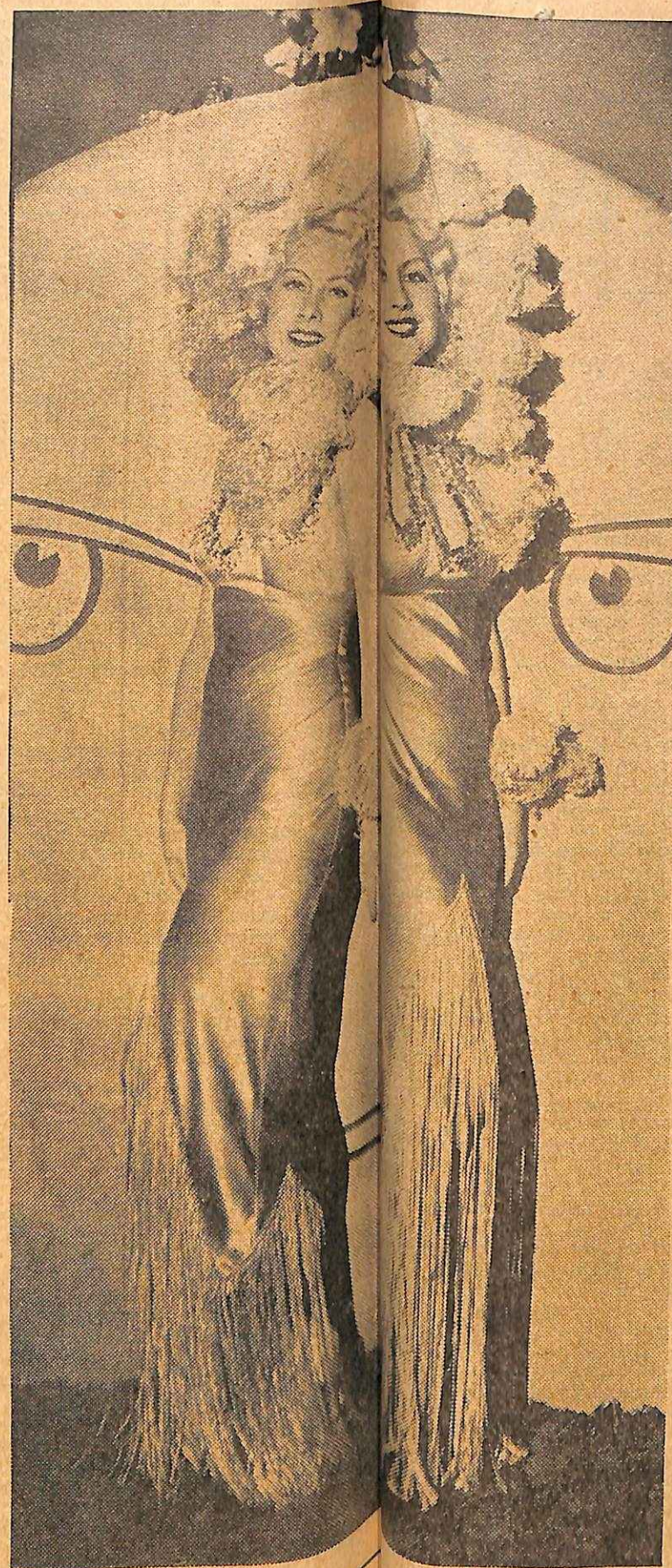
—"Η ηθικητιία είνε τό όπλο, τό όποιο όταν πέση ή σκ- εάλη, έκτιμώσκει καί από μπρός καί από πίσω συγχρό- καί σκατώνει καί τόν πυροβολούνα καί τόν πυροβολούμε-
 —"Ο ζηλότυπος είνε δολοφόνος πού αυτοκτονεί ακουσί-
 —Σέ πολλές περιπτώσεις ή σιωπή είνε έγκληματική.
 —Είνε τόσο ώρατο τό δάκρυ στά μάτια μιας ώραίας γυ-
 κας μόλις πολίτ κι' αὐτός άκόμη ό έρως νά τό σφουγγ-
 μ' ένα φίλημά τοῦ. Είνε τόσο γλυκό τό κοκκίνισμα τῆς γ-
 τῆς στο πρόσωπο ώστε καί αὐτή ή άγάπη μόλις έπιθυμεί-
 έξάλειψι του. Βύρω
 —"Οταν γνωρίση κανείς πολλές γυναίκες, είνε άδύνατον
 άγάπησῃ μία καί μόνη.
 —"Υπάρχει μία γλώσσα πού ξέρουν καί τήν μιλοῦν οί
 ναίκες προτού τήν μάθουν: ή γλώσσα τοῦ έρωτος.
 —Σ τήν γυναίκα ό έρως είνε ή περιέργεια. Στόν άνδρα
 ό πόθος.
 —Τίποτε άλλο δεν είνε περισσότερο άπατηλό από τόν ό-
 καί τίς γυναίκες.
 —Τά γεράματα είνε μοναστήρι χωρίς καμπάνα καί
 μονιρα...
 —Τό νά ζῇ κανείς είνε άπόλαυσις έστῶ κι' άν ή ζωή
 μαρτύριο.
 —Τίποτε δεν είνε γλυκύτερο από τό πρώτο όνειρο τοῦ
 ρωτά.
 —Είνε τοιλλοί έκείνοι πού νομίζουν ότι ό έρως είνε σί-
 γη.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΣ

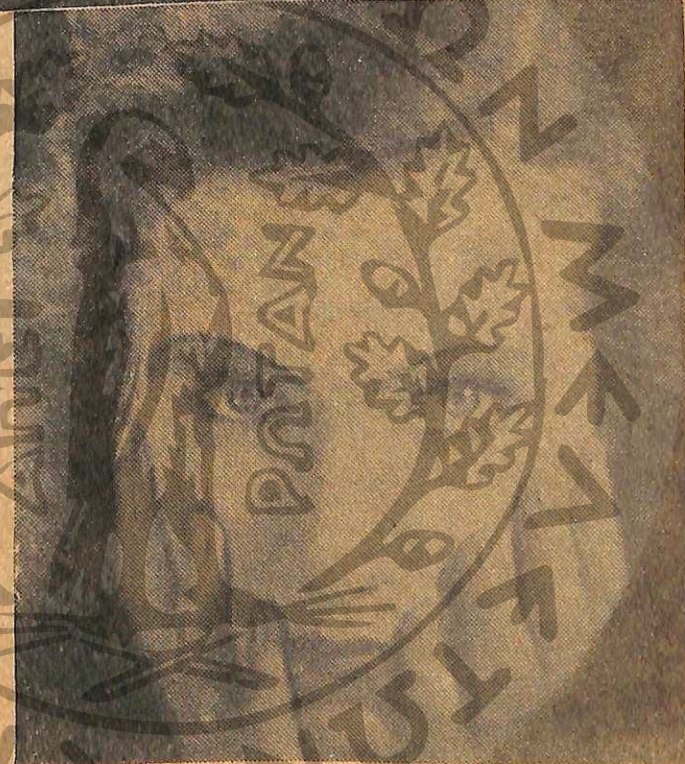
Έδω και λίγα χρόνια το Βερολίνο ή μάλλον ή άριστοκρατία της γερμανικής πρωτεύουσας είχε αναστατωθή από μία χορεύτρια, με την οποία είχαν ξετρελλαθή κυριολεκτικώς τα έννέα δέκατα των Βερολινέζων. Ή γυναίκα αυτή ήταν ή Τάνια Μποτσέσκα (ή ει κονιζομένη άνω δεξιά) ή όποια άργότερα έξειλίχθη εις κατάσκοπον. Άείζει να σημειωθή ότι ή προκάτοχος αυτής της Γκρέττας Γκάρμπο εις... μοιραϊότητα, πριν φθάση εκεί που έφθασε ήταν άσημη κόρη άσημοτάτης... πλούστρας που καθόταν στη «Συνοικία των Τσιγγάνων» στην Πετρούπολι.

ΑΣΗΜΟΤΗΤΕΣ

Βλέποντες την καλλονή που εμφανίζεται άνωτέρω άσφαλώς θα νομίζετε ότι πρόκειται περί νέου φατεινού άστρου του κινηματογράφου. Και όμως ή άμορφία αυτή δεν σ'ίνει παρά σε ένα φτωχότατο μανεκέν ενός μεγάλου Οίφτωδας του Μπροντγουάϊ. Παρά την άσημότητά της ή νέα αυτή — καθώς κατώρθωσε να ανακαλύψη σε α' σχετική έρευνά του ένας άμερικανός δημοσιογράφος — άριθμεί περί τα όγδόνητα θύματα έρωτικής φύσεως. Πέντε από τα θύματα αυτά — τα τραγικότερα — έχουν αυτοκτονήσει για το χατήρι της.

Ή τέως διάσημος γαλλίς τραγώδης Βαργινία Μπέλ, ή όποια άτιχήσασα στη ζωή της, περιάει σήμερα σαν γυναίκουλα έντελώς άσημη σε μία γωνιά του Καρτιέ Λατέν.

Δυό ακόμη θελ'κτικές άσημότητες για τις χαριτωμένες χορεύτριες της «Φόξ» και Κίττυ Όλρι όποιες έμφανίστηκαν ή στο τελευταίο έργο «Τρέλλες του αιώνα» ή πρόγραμμα το έργου ήγνόρησε έντελώς άσημη τους!

Μιά άσημη φουροναροπούλα ή όποια σήμερα διευθύνει τις τύχες ενός τέως πρωτοπυγμάχου του ιμπόξ. Πρόκειται περί της γνωστής πρωταγωνιστρίδας του κινηματογράφου Άννυ Όντρα, συζύγου του τέως πρωτοπυγμάχου Σμέλιγκ.

— Παρουσιάστε!

‘Ο στρατηγός Ίωαν. Πιτσίκας

‘Η στρατιωτική ζωή του σημερινού διοικητού του Α’ Σώματος Στρατού. — ‘Η ζωηρότατη πολεμική δράσις του. — ‘Ο ρόλος του εις τὰς διαφόρους ἐκστρατείας. — Μία ἐνθουσιώδης διαταγή του στρατηγού Νίδερ διά τὸν κ. Πιτσίκαν.

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. Α. Ἀσημάκη

‘Ο στρατηγός κ. Ίωάννης Πιτσίκας ἐγεννήθη ἐν Καλλιθέᾳ Φθιώτιδος τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1881. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἐγκυκλίων του μαθημάτων κατετάγη εἰς τὸν στρατὸν καὶ εἰσαχθεὶς εἰς τὴν σχολὴν τῶν ὑπαξιωματικῶν ἐξῆλθε τὴν 3ην Αὐγούστου τοῦ 1909 μετὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγῶ τοῦ πεζικοῦ. Τὴν 21) 5) 1913 προήχθη εἰς ὑπολοχαγόν, τὴν 21)

5) 1914 εἰς λοχαγόν, τὴν 13) 12) 17 εἰς ταγματάρχην, τὴν 2) 10) 19 εἰς ἀντισυνταγματάρχην, τὴν 15) 12) 23 εἰς συνταγματάρχην καὶ τὴν 22) 7) 33 εἰς ὑποστράτηγον κατ’ ἀπόλυτον ἐκλογὴν.

Εἶνε ἐκ τῶν ὀλίγων αξιωματικῶν μας ὁλίγους ἔχουν αὖ παρουσιάσουν τὴν μεγαλύτεραν πολεμικὴν δράσιν. Κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον 1912 διετέλεσεν ὡς ὑπασιπότης τοῦ II τάγματος τοῦ 2ου πεζικοῦ συντάγματος καὶ κατὰ τὸν Ἑλληνοβουλγαρικὸν διοικητὴς τοῦ 4ου λόχου τοῦ 2ου συντάγματος πεζικοῦ, κατόπιν διοικητὴς λόχου καὶ ἐπιτελὴς τῆς XI μεραρχίας, τὸ 1918 ὡς ταγματάρχης ἐπιτελὴς τῆς VIII μεραρχίας, τὸ 1920 ὑποδιοικητὴς τοῦ 1ου συντάγματος καὶ ἐπιτελάρχης τῆς I μεραρχίας, εἶτα δὲ ὑποδιοικητὴς καὶ διοικητὴς τοῦ 34ου πεζικοῦ συντάγματος ὅπου δώκεν κατὰ τὴν ὑποχώρησιν. Εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Ἑθνοῦ διετέλεσεν ὡς διοικητὴς τοῦ 20ου συντάγματος πεζικοῦ εἰς Κούλελε Μπουργάζ.

Κατεδικάσθη εἰς ἰσθμία δεσμὰ διὰ τὸ κίνημα Λεορδανοπούλου - Γαργαλίδου. Ἐπανήλθεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ ἐπὶ Οἰκουμένης Κυβερνήσεως. Ἐφοίτησεν εἰς τὸ Κέντρον Ἀνωτέρας στρατιωτικῆς ἐκπαίδευσως ὑπὸ τὸν Γάλλον στρατηγὸν κ. Ζιράρ. Διετέλεσε διοικητὴς Μεραρχιακοῦ πεζικοῦ τῆς IX Μεραρχίας καὶ τῆς VII τοιαύτης, διοικητὴς τῆς Ταξιαρχίας Ἀρχιπελάγους, ἦδη δὲ διοικεὶ τὸ Α’ Σώμα στρατοῦ (Ἀθῶν).

‘Ο κ. Πιτσίκας κατὰ τὰς ἐκστρατείας 1912-1913 ἔλαβε μέρος εἰς τὰς συμπλοκάς τῆς μεθορίου γραμμῆς κατὰ τὰς μάχας Ἐλασσῶν, Σαρανταπόρου καὶ Γιαννιτσῶν ἐπιδείξας διαγωγὴν ἀρίστην, ζήλον, προθυμίαν καὶ ἀφοσίωσιν διὰ τὴν πιστὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του. Μετέσχε τοῦ κατὰ τῶν Βουλγάρων πολέμου καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὰς μάχας Βισῶκας, Λαχανᾶ, Δεμίρ Ἰσάρ, Στενῶν Κρέσνης, Σεμετλή καὶ Καρασούκιοι (Ἀνω Τζουμαγιάς). Ἐπρωτάθῃ πρὸς προβισασμὸν ἐπ’ ἀνδραγαθίᾳ διὰ τὴν τολμὴν καὶ γενναϊότητα τὴν ὅποιαν ἐπέδειξε κατὰ τὸν Ἑλληνοβουλγαρικὸν πόλεμον καὶ κατὰ τὰς μάχας Βισῶκας ὁπότε δι- διοικητὴς τοῦ 4ου λόχου ἐπετέθη διὰ τῆς λόγῃς κατὰ τῶν ἐχθρικῶν χαρακωμάτων καὶ ἐξηνάγκασε τὸν ἐχθρὸν εἰς ὑποχώρησιν. Ἐπιπροσθέτως κατὰ τὰς μάχας Λαχανᾶ ἐπέδειξε τὴν αὐτὴν διαγωγὴν, εἰς δὲ τὴν μάχην Σεμετλή διὰ κατεπλήθυναν προσβάσεων πραγματοποιήσας με-

που ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν ἐχθρικῶν πυροβολείων διὰ τῶν πυρῶν τῶν τμημάτων τοῦ λόχου τοῦ ἠνάγκασε τοὺς πυροβολητάς τοῦ ἐχθροῦ εἰς ὑποχώρησιν καὶ ἐγκαταλείψιν τῶν κυριευθέντων πυροβόλων. Κατόπιν διὰ ταχείας προελάσεως ἠχμαλώτισεν ἕνα ταγματάρχην, ἕνα ὑπολοχαγὸν καὶ 9 στρατιώτας Βουλγάρους.

Ἐλαβε μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὡς διοικητὴς ἀποσπάσματος κατὰ τὰς μάχας τῆς 18ης Φεβρουαρίου 1920 κατὰ τοῦ Μπόγ-Ντάγ. Ἐτιμήθη διὰ τοῦ πολεμικοῦ Σταυροῦ III τάξεως διότι παρακολουθήσας τὰς ἐπιχειρήσεις πρὸς κατάληψιν τῶν διαβάσεων τοῦ Μπόγ-Ντάγ παρεσκεύασε τὴν ἀρχικὴν ἐξόρμησιν μετὰ λαμπρῶν συνδυασμῶν καὶ κατευθύνσας. Ἀκολουθῶς συνώδευσεν αὐτοπροσώπως τὰ τμήματά του μετὰ τόσης γενναϊότητος καὶ αὐτοθυσίας, ὥστε ἡ κίνησις νὰ στεφθῇ ὑπὸ ἐπιτυχίας. Μετὰ τὴν ἐκτόπισιν τοῦ ἐχθροῦ ἐκ τῶν ἀρχικῶν του θέσεων καὶ ἐγκαθιδρύσιν αὐτοῦ ἐπὶ νέων θέσεων συνέλαβεν ἀμέσως καὶ κατηύθυνε νέον σχέδιον μάχης τὸ ὁποῖον ἐν τῇ ἐφαρμογῇ παρηκολούθησεν αὐτοπροσώπως. Ἀποτέλεσμα τοῦ σχεδίου αὐτοῦ ἦτο ἡ διασκόρπισις τοῦ ἐχθροῦ.

‘Ο διοικητὴς τοῦ Α’ Σώματος στρατοῦ στρατηγός κ. Κ. Νίδερ ἐκοινοποίη

Ο στρατηγός Ι. Πιτσίκας

σε τὴν 22αν Ἰουλίου 1920 τὴν κάτωθι ἡμερησίαν διαταγὴν: « Ἐχων ὑπ’ ὄψει τὸ ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου Β. Δ. περὶ ἠθικῶν ἀμοιβῶν ποιῶμαι εὐφημον μνηεὶν ἐν τῇ ἡμερησίᾳ μου ταύτῃ Διαταγῇ τοῦ δνόματος τοῦ ἀντισυνταγματάρχου Πιτσίκας Ἰωάννου διότι ὑποδιοικητὴς ὢν τοῦ 7ου πεζικοῦ συντάγματος κατὰ τὰς ἐν Μ. Ἀσίᾳ διχειρήσεις τῆς 10ης Ἰουλίου 1920 καὶ ἐπέκεινα ἐπέδειξε ἀνδρείαν καὶ ψυχραιμίαν, ἰδίᾳ δὲ ὡς διοικητὴς τοῦ τομέως Καϊστρου διὰ τῆς ἐνεργητικότητος του, τῆς μεθοδικότητος του καὶ τῆς δραστηριότητος του ἠδυνήθη νὰ ἐκκαθαρίσῃ ἅπαναν τὴν ὑπαιθρον χώραν τοῦ τομέως του καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ τοιαύτην ἐμπιστοσύνην ἐπὶ τὴν Ἑλληνικὴν Στρατιωτικὴν κατοχὴν, ὥστε νὰ παρατηρήται ἁθρόα καθόδοις ληστανταρχῶν καὶ παράδοσις αὐτῶν εἰς τὰς κατὰ τόπους στρα-

τους ὑπηρεσίας τῇ Πατρίδι. Ἐπὶ τούτοις προτείνω ὅπως προαχθῇ εἰς τὸν Πολεμικὸν Σταυρὸν Α’ τάξεως».

Κ. Νίδερ
ὑποστράτηγος
Διὰ τὴν ἀκριβείαν
‘Ο

Διοικ. VI Μεραρχ. (Τ. Σ.) Ἀθραϊνίδης.

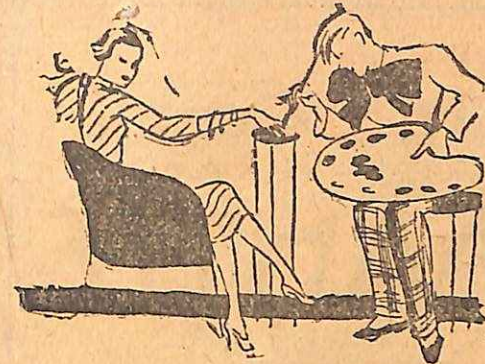
Κατὰ τὸ 1921 μετέσχε τῶν ἐπιχειρήσεων κατὰ τοῦ Ἀφὶν-Καρά-Χισάρ ὡς ὑποδιοικητὴς τοῦ συντάγματος. Εἰς δὲ μάχας ἔλαβε μέρος τὸ σύνταγμα εὐρίσκατο πάντοτε ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ. Ἐπὶ τὴν χρονικὴν διάστημα κατὰ τὴν μάχην τοῦ Μπαλ-Μαχμούτ περιήλθεν ὑπὸ βροχιασφαίρων καὶ δβίδων ἐφιπύων τὴν γραμμὴν τῶν ἀκροβολιστῶν ἐνθουσιάζων τοὺς ἀνδρας καὶ δεικνύων ἀπίστευτον περιφροσύνην πρὸς τὸν θάνατον, πρωτοφανῆ δὲ ψυχραιμίαν καὶ τόλμην.

Ἀναλαβὼν τὴν διοίκησιν μικτοῦ ἀποσπάσματος τὴν 28ην Μαρτίου 1921 ἐπὶ τῶν ὤψωμάτων Τουμπλου-Μπουνάρ ἐνήργησεν κατὰ τοιαύτης περισκέψεως, ἡρωϊσμοῦ, τόλμης, ψυχραιμίας καὶ ὁρμητικότητος, ὥστε, μολοντί ἐμάχετο κατὰ πολὺ ὑπερτέρων ἐχθρικῶν δυνάμεων κατεχόμενῶν οὐχωρατάς θέσεις, εὐνοϊκάς δὲ διὰ τὸν ἀντίστολον, λίαν μειονεκτικὰς δὲ διὰ τοὺς ἡμετέρους, κατώρθωσεν ἐν τούτοις διὰ τῆς ἐπιμονῆς, διὰ διαφόρων τακτικῶν συνδυασμῶν καὶ διὰ τῆς ὁρμητικότητος καὶ τῆς τόλμης, ὥστε τὸν μὲν κατ’ ἐναντι αὐτοῦ ἀντίπαλον νὰ τρέψῃ εἰς ἀτακτοὺς φυγὴν καὶ νὰ τὸν διαλύσῃ τελείως δι’ ὁρμητικότητος ἀπηνόους καταδίωξεως ἀκολουθῶν αὐτὸν κατὰ πόδας, τὸν δὲ κατὰ τὸ κέντρον τοῦ 34ου πεζ. συντάγματος μαχόμενον ν’ ἀναγκάσῃ εἰς ἀποκτοὺν ὑποχώρησιν, ἀπειλῶν τὴν ἀποκομὴν του. Συνέτελεσεν οὕτω κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ὑπὲρ ἡμῶν λήξιν τοῦ τριημέρου σκληροῦ ἀγῶνος τοῦ Τουμπλου-Μπουνάρ. Συνέλαβεν 80 αἰχμαλώτους ἐξ ὧν 5 αἰχμαλικούς, ἄφθονον δὲ πολεμικὸν ὕλιν κὸν περιήλθε εἰς χεῖρας μας.

‘Ο διοικητὴς τῆς II μεραρχίας Στεφαν. Γονατὰς κατὰ τὸ 1922 ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

‘Απὸ 1 Ἰουλίου μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου 1922 ὁπότε διώκησα τὴν II Μεραρχίαν ἦτο διοικητὴς τοῦ 34ου πεζικοῦ συντάγματος καὶ ἐξετέλεσε τὰς ἐντολὰς τοῦ κατ’ ὅλας τὰς δυσκόλους περιστάσεις τῆς ὑποχωρητικῆς κινήσεως κατὰ τὴν ἐκκένωσιν τῆς Μ. Ἀσίας μετὰ τὴν λήξιν ψυχραιμίας, σταθερότητος καὶ ἐπιμονῆς. Ἀξιοπρεπῆς, σοβαρὸς, πειθαρχητικὸς, εὐκρινὴς, ἀξίος διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ ταγματάρχου.

Αὐτὸς εἶνε ὁ διοικητὴς τοῦ Α’ Σώματος στρατοῦ ὑποστράτηγος κ. Ίωάννης Πιτσίκας. ‘Ο,τι καὶ ἂν γράψῃ κανεὶς ἀξιωματικὸν τῆς ἀξίας καὶ τῆς μορφῆς του θὰ εἶνε ἐλάχιστον. ‘Οπωσδήποτε προσεπάθησεν νὰ τὸν παρουσιάσῃ τὸν ἐγνώρισαν ἐν δράσει. Ἄν δὲν τὸν τώρῳσα πλήρως τοῦτο προέρχεται τὸ ὅτι δὲν εἶχον τὰ ἀπαιτούμενα στοι-

Αὐτὸ τὸ ἄχ με ἔκαμε ἀδίκως ν’ ἀποθάνω. Δὲν τὴν λυπᾶμαι τὴν ζωὴν μόνον ἐσέ πού χάνω

Καὶ παρακάτω:

Τὸ μνημα μου χορτάρισε, ἔλα νὰ δοτανίσῃς νὰ χύσῃς μαύρα δάκρυα ἰσως καὶ μ’ ἀναστήσῃς.

Τὰ δύο αὐτὰ δύστυχα (δὲν πρόκειται περὶ ἀνορθογραφίας) τὰ θρῆκαν μέσα σ’ ἕνα φάκελλο, ἐπάνω στοῦ τραπέζι οἱ σπινθηροὶ του, ὅταν πανικόβλητοι ἀπὸ κάποιον θόρυβο γκρεμιζόμενοι ἐπίπλων, μῆτηκαν στοῦ δωματίου του νὰ δοῦν τί συνέβαινε.

Βρῆκαν τὸν Κωνσταντόπουλο πεσμένο χάμω, ἐπάνω σ’ ἕνα σωρὸ ἀπὸ σπασμένες καρέκλες καὶ σκαμνιά, νὰ κείτεται ἀναισθητός, μετὰ μιά θυλιὰ στὸν λαιμό... Ἀπὸ τὴν ὁρφή κρεμῶταν ἀκόμα ἕνα κομμάτι σχοινί, τὸ σχοινὶ ἀπ’ τὸ ὁποῖο εἶχε κρεμαστῇ ὁ ἐρωτευμένος καὶ ὁ ἐκ τοῦ προχείρου ποιητῆς Κωνσταντόπουλος καὶ τὸ ὁποῖο σχοινί, τυχὴ ἀγαθῇ, εἶχε κοπῇ στὰ δύο ἀπὸ τὸ θάρος τοῦ σώματός του.

‘Ο φάκελλος μετὰ τὰ δύο ραβασάκια ποὺ προαναφέραμε ἀπευθυνόταν «Στὴν κακία μου Σούζυ, γιὰ τὴν ὁποία πεθαίνω».

Ἐκείνη τὴν τραγικὴν ὥμωσ στιγμὴ κανεὶς δὲν εἶχε τὸν νοῦ του νὰ τὸν προσέξῃ. Ἐσπευσαν ὅλοι τρομαγμένοι νὰ ἀνασύρουν ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν σωρὸ τῶν καρεκλοπόδαρων καὶ τῶν σπασμένων σκαμνιῶν τὸν μισοπεθαμένο (ἀπ’ τὸν φόβον τοῦ μόνο, εὐτυχῶς) αὐτόχειρα καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσουν στοῦ πλησιέστερου φαρμακεῖο, ὅπου τοῦ παρεσχέθησαν οἱ πρώτες βοήθειες.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ συνοικία ὅλη ἔγινε ἀνάστατη.

—Τί συμβαίνει, κυρὰ Λέγκω;
—Κάποιος κρεμάστηκε.
—Χριστέ καὶ Παναγιά! Καὶ γιατί;
—Γιατί, κυρὰ Λέγκω μ’, γιατί; Νέο παιδί ἦταν, καμμιά γυναίκα θὰ εἶνε στὴ μέση.

Τὸ κουτοσμπολιὸ ὠργίλαζε μέρες δλόκληρες καὶ κατόπιν ὅδομάδες καὶ μῆνες ὥς ὅπου στο τέλος τοῦ κόλλησαν τοῦ ἀποτυχόντος αὐτόχειρός μας τὸ παρατσούκλι «Ὁ κρεμασμένος» καὶ τὸν ἀφῆσαν ἥσυχον.

Η... ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΥ».

‘Ολες αὐτὲς τὶς παραπάνω λεπτομέρειες μᾶς τὶς διηγήθηκε ὁ ἴδιος ὁ Κωνσταντόπουλος. Τὸ παράξενο εἶνε ὅτι δὲν κάναμε τὸν κόπον νὰ πάμε ὥς τὸ σπίτι του γιὰ νὰ τοῦ πᾶρωμε τὴν συνέντευξίν του, ἀλλὰ ἤρθε... ὁ ἴδιος στὰ γραφεῖα μας!

Εἶνε ἕνας πολὺ συμπαθητικὸς νέος. ‘Ο ρωμαντικώτερος τῶν ἀποτυχόντων αὐτόχειρων ποὺ ἔχουμε συναντήσει! Μαλλιὰ πλούσια, ἀτίθασα, πάνω σ’ ἕνα κανονικὸ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΑΥΤΟΧΕΙΡΕΣ

‘Ο ἔραστής ποὺ κρεμάστηκε!

Πῶς ἔγινε γνωστὴ ἡ ἀπέπεια. — Τὸ κρουκουσουριὸ τῆς γειτονιάς. — ‘Ο κρεμασμένος προβαίνει εἰς... ἀπολογία. — «Με το βενεϊα» λεπτότης καί... «Μοτς αρτεϊα» χάρις. — Πῶς ἔλαβε χάριν ἡ ἀπέπεια καὶ ἡ συνέντευξις. — Τί λέει ὁ ἀποτυχὼν αὐτόχειρ.

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Μιχ. Χαννούση

κεφάλι, μάτια ὄνειροπαρμένα καὶ νεραῖδομαγεμένα, στόμα φύληδο, χέρια Μπετοβενεϊας λεπτότητος καὶ Μοτςαρτεϊας χαρίτος. Μὴ λησμονήτε ὅτι εἶνε καὶ λίγο ποιητὴς.

Ἀνοίξε, λοιπὸν μιά μέρα, ἡ πόρτα τῶν γραφείων μας καὶ μῆκε ὁ νέος ποὺ σὰς περιγράψαμε.

—Ἦθελα νὰ σὰς δώσω μιά... συνέντευξι, μὰς εἶπε δειλὰ-δειλὰ.

—Συνέντευξι. Περὶ τίνος πράγματος;

—Περὶ τῆς αὐτοκτονίας μου!

—Μὰ ἐσεῖς ζῆτε, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, κύριε!

—Ναί, ζῶ. Ἀλλὰ δὲν θὰ ζοῦσα, κύριε, ἂν δὲν ἔσπανε τὸ σχοινί, ποὺ κρεμάστηκα.

Τὸ «θέμα» ἦταν οὐρανοκατέβατο. Τοῦ προσφέραμε μιά καρέκλα καὶ τὸν παρακαλέσαμε νὰ συνεχίσῃ...

Καὶ ὁ νέος μᾶς διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορίαν ποὺ σὰς εἴπαμε.

—Καὶ ἦταν τόσο σοβαρὴ ἡ αἰτία ποὺ σὰς ὠδήγησε στοῦ ἀπνενοημένου διάδημά σας;

—Σοβαρώτατη.

—Δηλαδή;

—Κάθε ἄνθρωπος, κύριε, ἔχει μέσα στοῦ στήθους του μιά μικρὴ «λογιστικὴ μηχανή» ποὺ ὀνομάζεται κοινῶς καρδιά. Αὐτὴ ἡ μηχανὴ λοιπὸν μετρᾷ τοὺς πόνους καὶ τὶς χαρὰς, τὶς λύπες καὶ τὶς δυστυχίες, τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἀπελπίσιν, καὶ ὅλα γενικὰ τὰ ἀνθρώπινα συναισθήματα. Καὶ ὅταν αὐτὰ μὲν εἶνε μέτρια, μικρὰ ἢ κανονικά, λειτουργεῖ ὁπωσδήποτε καλὰ. Ἀλλὰ ὅταν αὐτὰ ὑπερβῶν τὰ ὅρια τῆς ἀνθρώπινης ἀντοχῆς, τότε καὶ ἡ «λογιστικὴ μηχανή» ἀδυνατεῖ νὰ τὰ καταμετρήσῃ καὶ ὁ ἄνθρωπος... παραλογίζεται καὶ δὲν ξέρει τί κάνει. Κατὰ παρόμοιον συνέθη καὶ σὲ μένα...

Ἀνοίγουμε διάπλάτα τὰ μάτια μας. ‘Ο «ἄνθρωπος μας» εἶνε ἕνας πολὺ ἐνδιαφέρον τύπος. Μιλεῖ πολὺ πρωτότυπα καὶ σοφιστικὰ ἐπὶ ἑνὸς ἀκόμη πρωτοτυπώτερου θέματος ποὺ εἶνε τὸ ἴδιο τὸ δράμα τῆς ζωῆς του.

—Λοιπὸν; τὸν ἐνθαρρύνουμε, δλέποντάς τον νὰ διαστῇ.

—Λοιπὸν. ‘Οπως ὅλος ὁ κόσμος, ἀγάπησα κι’ ἐγώ. Ἀνάπησα μετὰ τὴν κυριολεξίαν τῆς λέξεως. Τὸ ὄνειρόν μου ἦταν ἕνα ωραῖοτατο καὶ γλυκύτατο κορίτσι ποὺ ὀνομαζόταν Σούζυ. Γνωρίστηκα, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, σὲ μιά φιλικὴ συγκέντρωσιν καὶ ἔκτοτε ὀλοπάστησαν τακτικά. Ἡ ἀγάπη μας θέρεινε ὀλοένα καὶ περισσότερο, ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς. Αὐτὴ ἦταν κόρη ἑνὸς σταθμάρχου τῶν Σιδηροδρόμων τοῦ Κράτους. ‘Ο πατέρας τῆς ἔλειπε στὴ Θεσσαλία. Ζοῦσε μετὰ τὴν μητέρα τῆς, μιά καλὴ γυναικίολα ποὺ δὲν ἀργεῖσε νὰ με συμπαθήσῃ, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἀντελήφθη τὸ εἶδός μου.

Ἦμουν τρελλὸς γι’ αὐτήν. Κι’ ἀπόγινω τρελλὸς ὅταν μιά μέρα, καθὼς κάναμε τὸν συνηθισμένον περίπατό μας, μοῦπε τελείως ἀναπάντεχα: «Δημήτρη, ἔρεψις; Θέλουν νὰ με παντρεύουν. ‘Ο μπαμπὰς ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν μου φέρνει ἕναν γαμπρό! Ἐνῶφε τῆς μαμάς γράμμα. Θά ναι δῶ σὲ δυο-τρὶς μέρες. Τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς;» Ἦταν τόσο ἀπτόμο τὸ πλῆ-

γμα ποὺ ἄρνησα νὰ συνέλθω. Τί ἐσκόπευα νὰ κάμω; Πολλά. Ἀλλὰ πότε θὰ μποροῦσα νὰ τὰ πραγματοποιήσω. Τῆς ἐξέθεσα τὴν κατάστασί μου. Φωχὸς φοιτητὴς, μετὰ ὁποχρεώσεις στὸ σπίτι, μετὰ ἀδελφές... Ἐπρεπε νὰ περιμένουμε. Ἀγανάκτησε. Τὸ ἀρνί ἔγινε θηρίο. Ἡ Σούζυ μου παραμορφώθηκε. Δὲν τὴν ἀνεγνώριζα πιά. Πῶς ἀλλάζει ἀλήθεια ἡ γυναίκα ὅταν πρόκειται νὰ παντρευθῇ! Στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὴν πείσω νὰ περιμένῃ νὰ σκεφθοῦμε μὴνυμαίμετα τὴν κατάστασιν κι’ ὕστερα νὰ ἀποφασίσουμε. Μ’ ἀποχαίρεττε θιαστικά καὶ ψυχρὰ κι’ ἔφυγε... Κύριε, οἱ ἄνθρωποι κανονίζουν ὅλες τὶς δουλειές τους μετὰ τοὺς ἀριθμούς. Ὁστόσο, τὴν λογιστικὴν μηχανὴν ποὺ ἔχουν μέσα στὰ στήθια τους ποτε δὲν τὴν ἀκούσαν. Γιατὶ αὐτὴ καταγράφει μετὰ γρηγοράδα καταπληκτικὴ τὰ φτερωτὰ δευτερόλεπτα τῆς ζωῆς.

Ἀνοίξαμε πάλι διάπλάτα τὰ μάτια. Αὐτὰ τὰ λόγια κάπου ἄλλοι τάχουμε ἀκούσει. Κι’ ἦσαν λόγια μεγάλου ἀνδρός. Μήπως ὁ Κωνσταντόπουλος; Ἀλλὰ μὰς διέκοψε στὶς σκέψεις μας, συνεχίζοντας:

—Πόσο γενναῖοι εἶνε, κύριε, οἱ ἄνθρωποι μετὰ τοὺς θολοὺς φακούς των: δὲν βλέπουν τίποτε καὶ λένε ἀπλῶς: εἶνε σκοτάδι ἐδῶ, πρέπει ν’ ἀνάψουμε τὸ φῶς! Ὑστερα, οἱ ἴδιοι τὸ σβύνουν καὶ πηγαίνουν νὰ κοιμηθοῦν! Αὐτὸ ἔκαμα κι’ ἐγώ. Ἀντὶ νὰ προμηθευθῶ ἕνα φῶς γιὰ νὰ διακρίνω ποῦ ἔπρεπε νὰ βαδίσω μέσα στοῦ σκοτάδι, τὸ ἀνάψα πρὸς στιγμὴν, τῶσθυνα καὶ πῆγα νὰ... κρεμαστῶ!... Τίποτε πιά δὲν μ’ ἐνδιέφερε γιὰ τὰ γήινα. Γύρω μου δὲν ὑπῆρχαν παρά τοῖχοι ποὺ με πίεζαν. Ζητοῦσα μίαν διέξοδο. Τὴν βρῆκα στοῦ σχοινί... ποὺ δυστυχῶς ὅμως κόπηκε στὰ δύο!

—Δυστυχῶς, εἴπατε;

—Ὁ, ὅχι. Δὲν τὸ πρόβλεπα. Θάθελα εὐτυχῶς γιὰτὶ σήμερὰ ὁμολογῶ ὅτι ἡ ζωὴ μου φαίνεται ἀπροσδόκητα ωραία...

—Καὶ ἡ Σούζυ;

—Ἀκόμη ωραιότερη...

—Τὴν σωφρόνησε τό... κρεμασμά σας;

—Ἄν τὴν σωφρόνησε. Γιὰ νὰ κρεμαστῶ ἐγώ μιά φορὰ γι’ αὐτήν, τώρα αὐτὴ κρεμάται καθημερινῶς... ἀπ’ τὸν λαιμό μου μόλις με δῇ!

Ἡ συνέντευξις διεκόπη στοῦ σημείου αὐτοῦ, γιὰτὶ ὁ «κρεμασμένος» εἶχε μεγάλη διάθεσι καλαμπουριῶν καὶ στοῦ γραφείου μας... δὲν ἔκατε θερμάστρα.

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

Ελευθερινή Εβδομάδα

ΡΑΔΙΟ-ΑΤΛΑΝΤΙΣ

—Δέν θέλει νά επισκεφθῇ τὸ ψυχὸς τὰς Ἀθήνας...
Τὴν Πέμπτη πού μᾶς πέρασε ἐννέα εἰχ' ὁ μήνας...
Δέν ἀποβάλλει ὁ Παναγῆς τὸ νόσημα τῆς νύστας...
Ὁ Ντούτσος ἀπησχόλησε τοῦ σινεμά τοὺς μύστας
ὡς μεγάλος σεναρίστας,
ἀποδείξας — σὲ καλὸ του —
ὅτι κάθε ἀνὴρ μεγάλος ἔχει καί... τὸ Βατερλώ του!

—Ὁγκοῦται εἰς τὸ διάβημα, τοῦ Δεμερτζή, τὸ ρεῦμα...
Τὸ τοῦ «Πῶλ Νὸρ τὸ ράδιο» παρέδωσε... τὸ πνεῦμα...
Ἐκλειψιν ἐσημείωσεν ἡ ἀργυρὰ σελήνη...
Ἐπαίτια ἐγένικαν σκηνῶν στὴ Μυτιλήνη
τῶν χωροφυλάκων σμήνη,
τίς προάλλες πρὸς τὸ θράδυ,
κι' οἱ λαοῦδες τίς ἐφάγαν, κι' οἱ ἀρχεῖς ἐβλήκαν... λάδι!

—Ἡ χώρα μας ξανάγινε πατρίς κάθε ἀντάρτου...
Σ' τίς δέκα φθάνει ἡ τιμὴ τοῦ πιτυροῦχου ἄρτου...
Ὁ βασιλεὺς, ὡς εἴθισται, σταυρὸν στὸ ὕδωρ ρίπτει,
Ὁ Κεραυνὸς στὸν πειρασμὸ — ἐκ τούτου — ὑποκύπτει
καὶ στὸ ὕδωρ μέσα πίπτει,
—τρόπῳ λίαν αὐθορμητῶ—
ὁ σταυρὸς, θορρῶν, ἐκείνος... μεγαλόστομος πὼς ἦτο!

—Ὁ βενιζέλος, ἐκ Παρί, δὲν γύρισε ἀκόμα...
Ἰδρὺει ὁ Κανελλόπουλος, μὲ τὴ σειρά του, κόμμα...
Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Χάουπτιμαν ἐκτελεῖται...
Γλυκὰ ἐξ ἀμάξης ἐλάβον οἱ Γερμανοὶ πολῖται,
κι' ὡς, τοῦλάχιστον θρυλεῖται
κατηργήθη πᾶσα τάξις,
κι' ἀντὶ κάλαντα τοῦ Φύρερ τοῦψαλαν... τὰ ἐξ ἀμάξης!

—Ἐγύρισεν ὁ Κανελλόπουλος, τὸν ἔθλητ' τὰ κέντρα...
Ἀγνωστοὶ ἀνέστησαν τοῦ Δήμου μας τὰ δέντριά...
Ὁ Μυλωνᾶς, μανθάνομεν, δὲν ξέρει τί γυρεύει...
Ὁ Καραντάρης στὰ χωριά, πεζὸς περιοδεύει,
κι' ἕνας τὴν μνηστὴ του κλέβει
μὰ στὸ δρόμο — σφοδρὰ του! —
ὁ φτωχὸς ἀνακαλύπτει πῶς... κρατᾷ τὴν πεθερὰ του!

—Τίς φυλακές μας ἀδείασαν τρεῖς Οὐγγροὶ διαρρήκται...
Τὸν μῆνα πού διερχόμεθα ἐμῖκρυναν αἱ νύκται...
Στὴν Ἰσπανία πέθανε ὁ συγγραφεὺς Ντὲ Βάλλε...
Στὴν ἑταιρίαν «Ἰκαρος» ἐγένοντο σπατάλαι
μὰ κι' ἐκείνη στὸ φινάλε
ἀπαντᾷ σ' ὅσους ρωτᾷ:
—«Σὲ μιὰ τέτοια ἑταιρία καὶ τὰ χοῦματα... πετᾷνε!...»

—Τὸ τυχερὸ ἀναστατώσε οὐκας περιπτοῦ κρυτῶν...
Ὁ Δημάρχος ἐώρτασε τὴν ἐορτὴν τῶν Φώτων...
Οἱ βουλευταὶ μερονυχτὶς τὰς ψήφους παζαρεύουν
τῶν τριῶν Ταῦ οἱ ὑπάλληλοι τὰς θέσεις τῶν γυρεύουν,
ὅμως κι' ἄλλοι περισσεύουν
κι' ὡς ἐκ τούτου αἱ καὶ αἱ... οὐφτεμῖνοι!...
διόλου ἀπίθ... πῶς... αἱ καὶ αἱ... οὐφτεμῖνοι!...

—Ἡράβωνισθη ὁ Τοτὸς κι' ἡ δέσποινα Κερίνα,
κατόπιν ἐπαντρεύτηκαν καὶ ψέγγαν στὴν πεῖνα
Οἱ ἱταλοὶ δὲν ἄφισαν ταψὶ καὶ καταρόλα
Αἱ ἄγγλοι δοκιμάζουνε καινούργια τηλεβόλα
μὲ τὴν πρώτην καραμπόλα
νὰ βαρέσουν στὰ γευμάτα
καὶ θὰ εἶνε μέσ' αὐτὰ, ἂν ὑπόψῃ κινῆμα... γάτα!...

—Σύντομα καὶ ἐπαναφερθῶν οἱ ἐκκαθαρισ... /...τες...
Ὁ Παπαναστασίου λέει τουρλοῦ-τουρλοῦ κουθέντες...
Ἐχουν Πάτερ-Γυμνάσιον κι' οἱ φίλτατοι Ρουμῶνοι...
Σ' ἀδίκαια λόγια ὁ Σχινᾶς τὴν ὥρα του δὲν χάνει.
ἐπαψε νὰ χολοσκάνη
καὶ δηλώνει τὸ θηρίον:
—«Δὲν μοῦ κάνει ὅτι κι' ἂν γέτε οὐ-ε ζέστην οὔτε κρύον!»

Στὴν Τρίπολιν θὰ κάνουνε οἱ Γάλλοι νέα βάσι...
Ὁ Ἰασιωνίδης προσπαθεῖ, εἰς μάτην, νὰ χορτάσῃ...
Ἀνακωνῶσεις ἐγίναν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν,
ὁ κ. Ράλλης ἔκαμεν περὶ διακόνων μίαν,
ἕνας ἄλλος παρομοίαν
κι' ἕνας τρίτος χώρα-χώρα,
περὶ τῆς τραχείας πεύκης... Κι' εἴχαμε μιὰ στενοχώρια!...

Ο ΣΠΗΚΕΡ

Τὸ περιπετειωδέστερο μυθιστόρημα τῆς ζούγκλας

Τοῦ ἀγγλοῦ συγγραφέως Τζᾶκ Λοῦκ

τηθὴ στὴν ἐπιφάνεια τῶν νερῶν. Κι' ὅταν
τὸ κατάρθωσε, κάνοντας ἕνα ἰσχυρὸ πη-
δημα βρέθηκε ἐκ νέου πάνω στὴν σχεδία.
Αὐτὸ ἔσωσε ὄχι μόνον τὸν ἴδιο ἀλλὰ καὶ
τὸν σύντροφό του, πού πάλευε ἀπεγνωσμέ-
να μὲ τὰ νερά πού γινόντουσαν μὲ τὸ ἀνα-
τάραγμα ὁλοένα καὶ πιὸ βομβορώδη.
Καθὼς ἡ σχεδία περνοῦσε ἀργὰ ἀπὸ
κάτι χαμοδενδρά καὶ θάμνους, ἀρπάχτη-
κε ἀπ' αὐτὰ καὶ σταμάτησε τὴν σχεδία.
Πήδηξε στὴν στερεὰ σάν ἀστραπὴ καὶ ἀρ-
πάζοντας ἕναν κομμένο κορμὸ δένδρου ἀπ'
τοὺς πολλοὺς πού ἦσαν ριχμένοι χάμα,
τὸν πέταξε μέσα στὸ ἔλος, πρὸς τὸ μέρος
τοῦ Τόμας, καταβάλοντας τεραστίαν μύ-
κὴ δύναμι.

Ἦταν καιρὸς.
—Τόμας! «Εἰ Τόμας, Ἀρπάξου ἀπ' τὸν
κορμὸ! ἄφησε μιὰ στεντορεῖα φωνή.
Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν στιγμή ὁ Τόμας
εἶχε ξανανεβῇ στὴν ἐπιφάνεια τῶν νερῶν.
Ἄκουσε μέσα στὴν ἀπελπισμένη ἀγωνία
τοῦ τῆς φωνῆς τοῦ Γκάρσον. Τοῦ ἔμεναν
πολύ λίγες ἀκόμη δυνάμεις. Τὶς συνεκέν-
τρωσε σὲ μιὰν ὑστάτη προσπάθεια καὶ
μὲ μερικὰ δυνατὰ «κρούου!» ἔφτασε τὸν
κορμὸ, στὸν ὁποῖο καὶ γαντζώθηκε.
Ὁ Τόμας εἶχε σωθῇ!
«Ὑστερα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ οἱ δύο σύν-
τροφοι ξανάσμιγαν. Ὁ Γκάρσον ξαναπη-
δώντας στὴν σχεδία τὸν πλησίασε καὶ τὸν
πῆρε ἐπάνω.

Ἀλλὰ πῶς εἶχε ἀνατραπῇ ἡ σχεδία;
Ποιά φοβερὴ ἀφορμὴ ἐπέφερε τὴν ἀπρό-
σπη ἐκείνην ἀνατροπὴ;
Μέσα στὰ ἔλη τῆς Σουμάτρας ζοῦν καί-
τι φοβερὰ φειδία, τεραστίων διαστάσεων,
ὀνομαζόμενα «χαβίου». Ἐχουν ἕνα ὑπερ-
βολικὰ μεγάλον κεφάλι, μὲ κατὰ ὑπερμέγε-
θη μάτια καὶ τὸ μήκος τοῦ σώματός των
φθάνει τὰ τρία μέτρα. Τὸ ἄκρον των, δηλα-
δὴ ἡ οὐρὰ των, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ τυλι-
γεται περὶ ἑαυτὴν ὡς κοιλίας καὶ κατό-
πιν ἐξευλιγεται ἀποτόμως. Ἀλλὰ τὸ ἄ-
πότομο αὐτὸ ἐξευλιγισμὸς, ἐνέχει μιὰ τέτοια
δύναμι πού εἶνε ἱκανὸ νὰ ἀνατρέψῃ κι' ἕ-
να ὀλόκληρο μικρὸ ποταμόπλοιο!

Ἐξαιτίας τῆς ἀφροσύνης καὶ τῆς ἀναισθησίας
τῶν δύο συντρόφων, πού θὰ πνι-
γόντουσαν ἀσφαλῶς ἂν δὲν εἶχε τὴν σω-
τηρία ἐτοιμότητα καὶ τὸ θάρρος ὁ Γκάρ-
σον νὰ ἀρπάξῃ ἀπ' τὴν ἐγκαταλελει-
μένη σχεδία.
Τὸ «χαβίου» ἐκτός ἀπ' αὐτὴν τὴν τρο-
μακτικὴν ἰδιότητά του ἔχει καὶ μιὰν ἄλ-
λη. Εἶνε μανιῶδες σαρκοφάγον. Καὶ τρώ-
ει μόνον ἀνθρώπινο κρέας. Κυνηγᾷ τοὺς
ἰθαγενεῖς ὅπου τοὺς βρῇ καὶ ἀσφραίνεται
τὴν παρουσία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ πολύ
μακρὰ καὶ σὲ μεγάλο βάθος κάτω ἀπὸ
τὸ νερό. Τὸ «χαβίου» εἶνε ὁ ἐπικίνδυνος
δέσποτης ἐχθρὸς τῶν ἰθαγενῶν πού κυκλο-
φοροῦν σὲ λίμνη καὶ σὲ ἐλώδεις ἐκτά-
σεις. Ὅπου ἐμφανίζεται σκορπᾷ παντοῦ
τὴν φρίκη καὶ τὸν θάνατον. Ἀλλοίμονο
δὲ στὰ καραβάνια ἐκεῖνα τῶν ἰθαγενῶν
πού μεταφέρονται ἀπὸ ἕνα χωριὸ σ' ἄλλο
διὰ μέσου τῶν ἐλωδῶν ἐκτάσεων. Ἡ Σου-
μάτρα ἔχει θρηνηθεῖ πολλὰ τέτοια θύ-
ματα. Τὸ δὲ χειρότερο ὅλων εἶνε ὅτι οἱ

ἰθαγενεῖς δὲν μποροῦν νὰ κυκλοφοροῦν
παρὰ διὰ μέσου τῶν ἐλωδῶν ἐκτάσεων
ἀπ' τίς ὁποῖες εἶνε γεμάτη ἡ Σουμάτρα.
Γι' αὐτὸ ἐκεῖνοι πού πρόκειται νὰ κυ-
κλοφορήσουν διὰ μέσου τῶν ἐλωδῶν ἐφοδι-
άζονται μὲ εἰδικὰ τόξα τὰ ὁποῖα ἐκτο-
ξεύουν βέλῃ φαρμακερὰ κατὰ τὴν «χα-
βίου» καὶ σκοτώνουν. Ἄλλος τρόπος
νὰ φονευθοῦν δὲν ὑπάρχει γιὰτί ἔχουν ἐ-
ξαιρετικὴ ἀντοχὴ καὶ δὲν ὑποκύπτουν οὔ-
τε μὲ τίς σφαῖρες, οὔτε μὲ τὰ μαχαίρια.

ΠΡΟΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΝ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ
ΟΜΑΔΟΣ

Οἱ δύο γενναῖοι σύντροφοι, ὁ Τόμας
καὶ ὁ Γκάρσον, ὕστερα ἀπὸ τὴν περιπέ-
τειά τους αὐτὴ, ἀπεφάσισαν μὲ κάθε τρό-
πο νὰ βροῦν τὸν μικρὸν Πέτερ, πού εἶχε
χαθῇ τόσο ἀναπάντεχα μέσα στὴν ζούγ-
κλα. Εἶχαν περάσει δύο μέρες ἤδη ἀπ'
τὴν στιγμή πού ξεκίνησαν γιὰ τὴν ἀνεύ-
ρεσί του καὶ ἀκόμα οὔτε τὰ ἔλη τῶν καὶ
εἶχαν ἀνακαλύψει. Ὁ καιρὸς περνοῦσε
καὶ οἱ κίνδυνοι ὁλοένα γινόντουσαν καὶ
μεγαλύτεροι. Ὁ δυστυχὴς Τόμας δὲν τολ-
μοῦσε νὰ ὁμολογήσῃ στὸν ἑαυτοῦ του ὅτι
ἐλάχιστες ἐλπίδες διασώσεως τοῦ παιδιοῦ
τοῦ τοῦμεναν καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶχε με-
σολαβήσει κάποιο θαῦμα γιὰ νὰ ἐξοικονο-
μῶντο τὸν Πέτερ. Ὁ Γκάρσον ὥστόσο
δὲν συμμερίζονταν τίς σκέψεις τοῦ σὲρ
Τόμας. Ἦταν ἕνας γενναῖος ἄνδρας πού
πίστευε πολὺ στὴν ἱκανότητά του πρῶτα
καὶ ὕστερα στὴν τύχη. Ἄν καὶ ἰθαγενής,
ἔπρεπε νάταν μοιρολάτρης. Ἀλλὰ αὐτὸς
εἶχε κατορθώσει νὰ περιορίσῃ τὴν μοιρο-
λατρεῖά του στὴν ἀρχὴ ὅτι εἰς τὴν βοή-
θειά του ἐλπίζοντας καὶ καταστρέφει τοὺς
ἀπογοητευμένους...
—Τί λές, Γκάρσον; Θὰ προλάβωμε ζων-
τανὸν τὸν Πέτερ;
—Τί λόγια εἶνε αὐτὰ ἀφεντικό.
—Μὰ νομίζω πῶς πέρασε τόσος και-
ρὸς ὅσος ἀκριβῶς χρειάζεσθαι γιὰ νὰ κα-
τασπαράξῃ ἀπ' τὰ ἄγρια θηρία τὸ παι-
δί μου.
—Ἀφεντικό! Δὲν μιλᾷς σωστά. Καὶ εἰ-
σαι καὶ Χριστιανὸς. Ἡ ζούγκλα πολλές
φορὲς κρύβει λιγώτερους κινδύνους ἀπὸ
τοὺς δρόμους τῶν μεγαλουπόλεων σας.
Κι' ἕνα θηρίον εἶνε λιγώτερο ἐπικίνδυνον
συχνὰ ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο πού τρέχει μὲ
ἱλιγγιώδη ταχύτητα.
—Ὅστε πάντοτε ἐλπίζεις, Γκάρσον.
—Ἡ ἐλπίδα μ' ἔθρεψε σὴ ζωὴ μου, ἀ-
φεντικό. Μ' αὐτὴν σώθηκα ὅχι λίγες φο-
ρὲς ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου.

Ὁ σὲρ Τόμας δὲν ἀπάντησε. Ἦταν
φανερὸ πῶς ζητοῦσε κάποια παρηγοριά
ν' ἀντλήσῃ ἀπ' τὰ λόγια τοῦ πιστοῦ ἐ-
πιστάτη του. Ὅσοσο δὲν τὸ κατάρθωνε.
Τόσο ἦταν ποτισμένη μὲ τὴν ἀπελπίαν ἡ
πληγωμένη πατρικὴ ψυχὴ του καὶ τόσο
ὁ πόνος γιὰ τὸν βέβαιο χαμὸ τοῦ ἀγα-
πημένου του παιδιοῦ εἶχε γιγαντώσει μέ-
σα του.
Ἐπὶ ἀρκετὸ διάστημα οἱ δύο σύντρο-
φοι στήθησαν. Προχωροῦσαν τώρα σ' ἕ-
να σχετικὰ ἀνεῳχτό μέρος τοῦ δάσους.
Ἡ βλάστησις δὲν ἦταν τόσο πυκνὴ ὡς

πρὶν. Ἐπὶ ἀρκετὸ διάστημα οἱ δύο σύντρο-
φοι στήθησαν. Προχωροῦσαν τώρα σ' ἕ-
να σχετικὰ ἀνεῳχτό μέρος τοῦ δάσους.
Ἡ βλάστησις δὲν ἦταν τόσο πυκνὴ ὡς

πρώτα και τα δένδρα, φυτρώνοντα σε α-
ραιές αποστάσεις, άφιναν το φως του ή-
λιου να πέφτει άπλετο. "Υστερα από το
άσκοπο μπάνιο που είχαν κάνει μέσα στα
νερά του έλους είχαν άπλυτην ανάγκη
να ζεσταθούν. Και ο ήλιος αυτός ήταν
ευεργετικός.

"Από μακριά, για μια στιγμή, ήρθε ως
τ' αυτιά τους ένας άπαισιος θόρυβος.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ο Τόμας πε-
ρίεργος.

"Ο Γκάροον δεν άπήντησε. Τέντωσε τ'
αυτιά του όπως κάνουν τα λαγωνικά σε
στιγμές έπερχόμενου κινδύνου και έμει-
νε άκίνητος. "Υστερα είπε ήρεμα.

— "Ιπποπόταμοι! Κάπου έδω κοντά θα
βρούμε ποταμό. Μουγκρίζουν γιατί τους
διεταράξαν την ήσυχία.

— Ποιοί;

— Θα το δούμε αυτό άμα πλησιάσουμε.
Δυνατόν νάναι κροκόδειλοι. Πολύ πιθαν-
όν και ιθαγενείς που κάμουν στα μέρη
αυτά το κυνήγι ήπποποτάμων.

— "Ωστε μάς περιμένει νέα πάλι περι-
πέτεια;

— Δεν το εύχομαι αλλά ούτε και το πι-
στεύω.

"Η βλάστησις τώρα γινόταν όλοένα και
πικνότερη. Τα τεράστια καρυδόδεντρα
και οι ύψηλοι άγριοπλάτανοι μαζί με τους
αίωνόβιους εύκαλύπτους, άρχιζαν να πυ-
κνώνουν φοδερά στο σημείο αυτό. "Ολη
ή γύρω έκτασις φαινόταν καλυμμένη από
κάθε είδους φυτό και δέντρο της ζούγ-
κλας. Κι' αυτό το φαινόμενο μαρτυρούσε
την παλαιότητα, εκεί κοντά, κάποιου πο-
ταμού.

"Ο Γκάροον προχωρούσε πρώτος από
κάποιο μονοπάτι που ανέκάλυψε ανάμε-
σα στους θάμνους.

"Ήταν φανερό ότι το "έρος εκείνο της
ζούγκ' δεν ήταν τελείως παρθένο και
ότι πριν άπ' αυτούς είχαν περάσει και
άλλοι άνθρωποι.

"Ο σέρ Τόμας άκολουθούσε τον Γκάρο-
ον τυφλά. Πάντα άποροφημένος από
τις σκέψεις του και πάντα θλιμμένος, δεν
πρόσεχε τριγύρω του την θαυμασία έναλ-
λαγή του τοπίου, που ήταν από τα ωραι-
ότερα του κόσμου.

— Θα προχωρήσουμε πολύ άκόμη; ρώ-
τησε για μια στιγμή.

"Η έρώτησίς του όμως ήταν τόσο άστο-
χη και είπώθηκε τόσο άφηρημένα, που
έσπευσε άμέσως να την διορθώσει.

— Για τον ποταμό έχουμε πολλόν δρόμο;

— "Όπου νάνε φτάσαμε γιατί άκούω το
φλοίσθημα νερού....

"Ο σέρ Τόμας στάθηκε και προσπάθησε
ν' άφογκραστή. "Αλλά ή άκοή του δεν
ήταν τόσο έξησκημένη σαν του Γκάροον.
Γι' αυτό δεν άκουσε τίποτε.

Συνέχισε σκεπτικός, ράθυμος, καμπου-
ρισμένος άπ' την κούρασι, την σωματι-
κή και την ψυχική, τον δρόμο του. Τόν
δρόμο που δεν είχε τελειωμό, τον δρόμο
που δεν τον έφερνε στο άγαπημένο του
παιδί, τον δρόμο που ένοούσε διαρκώς
να τον περιπλανά και να τον άπομακρύ-
νη άπ' τον προορισμό του!

— Σέρ Τόμας! "Ε, σέρ Τόμας! άκού-
στηκε για μια στιγμή ή φωνή του Γκά-
ροον που είχε προχωρήσει άρκετά άπ'
αυτόν. Σέρ Τόμας! "Ανθρωποι. "Ανθρω-
ποι στον όρίζοντα!

"Ο σέρ Τόμας άποσπάσθηκε άπ' τις σκέ-
ψεις του και κύτταξε μπροστά του. "Ο
Γκάροον του χειρονομούσε χαρούμενα:

— "Ανθρωποι! "Ανθρωποι στον ποταμό!
φώναζε με την τρομερή φωνή του. Σέρ
τόμας, θάρρος και τελείωσαν οι περιπέ-
τειές μας.

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

"Η κατάπληξι του σέρ Τόμας και του
Γκάροον ήταν άπερίγραπτη, όταν συνάν-
τησαν έπί κεφαλής της άποστολής των
ξένων τον γιατρό Τζέκινσον....

Μέσα στις άπέραντες και έρημικές έ-
κείνες έκτάσεις ποτέ ο νους τους δεν θα
πήγαινε σε μια τέτοια συνάντησι. Ποτέ
δεν θα φανταζόντουσαν ότι ήταν δυνα-

τόν να εύρισκον εκεί μέσα στο παρθένο
δάσος μιάν άλλην ομάδα ανθρώπων και
μάάλιστα με τον ίδιο μ' αυτούς προορι-
σμό....

Για μερικά λεπτά έμειναν οι άντρες
και της μέν και της δέ ομάδος άκίνητοι.
Δέν μπορούσαν να ένοήσουν πώς συναν-
τήθηκαν εκεί μέσα στο δάσος και μάλι-
στα υπό τοιαύτας συνθήκας.

Κύτταξε ο ένας τον άλλο με έκπληξι
και περιέργεια. "Υστερα άρχισαν να δι-
ωνονται άδρόες οι έξηγήσεις. "Ο Τζέκιν-
σον δεν πρόλαθε να είδοποιήσει τους συν-
τρόφους του να άποκρύψουν από τον δυ-
στυχημένο πατέρα την αλήθεια. "Ήταν
τόσο άναπάντητη ή συνάντησι που αυ-
θορμήτως όλοι έσμίξαν και άρχισαν να
διηγούνται τις περιπέτειές των.

"Όταν ο σέρ Τόμας έμαθε ότι ο γιός
του είχε άναρπαγή από ένα πύθηκο, δεν
μόρεσε ν' άποκρύψει ένα μεγάλο δάκρυ
που ήρθε να κυλίση πάνω στο ώχρό πρό-
σωπό του. "Ήταν ένα δάκρυ χαράς μαζί
και λύπης. Χαράς, γιατί μάθαινε ότι ο
γιός του άκόμη ζούσε και λύπης για
την άγνωστη τύχη που τον περιέμενε. "Ε-
πειδή όμως ήξερε καλά ότι οι πύθηκοι
δεν είνε αιμοδόροι αλλά έχουν την μα-
νία να άρπάζουν τα μικρά παιδιά για
να τα άνατρέφουν, ή λύπη του είχε κά-
ποια λογικά όρια και δεν έφθανε στην
άπελπισία. "Αλλως τε, ο γιατρός Τζέκιν-
σον φρόντιζε να του έξηγήσει ότι το παι-
δί δεν διέτρεχε κανένα άμεσον κίνδυνο
και ότι στα χέρια των πύθηκων ήταν πιο
άσφαλισμένο παρά όλομόναχο μέσα στη

ζούγκλα. "Ο πατρικός πόνος θέβαια ή-
ταν άπέραντος και δεν έπρόκειτο να έ-
πουλωθή με τέτοια παρηγορητικά λόγια.
"Αλλά ο Τζέκινσον έκαμε ότι μπορούσε
για να ελαττώση την άπελπισία του πα-
λιν ένα τόσο τρομερό πλήγμα της μοί-
ρας.

— Και δεν μπορούμε να συνεχίσουμε τις
έρευνές μας; πρότεινε κάποιος άπ' τους
γενναίους ιθαγενείς που είχαν μαζί του
ο Τζέκινσον.

— Είνε συγκινητική ή πρότασίς σου,
αλλά είνε και καθαρή ματαιοπονία.

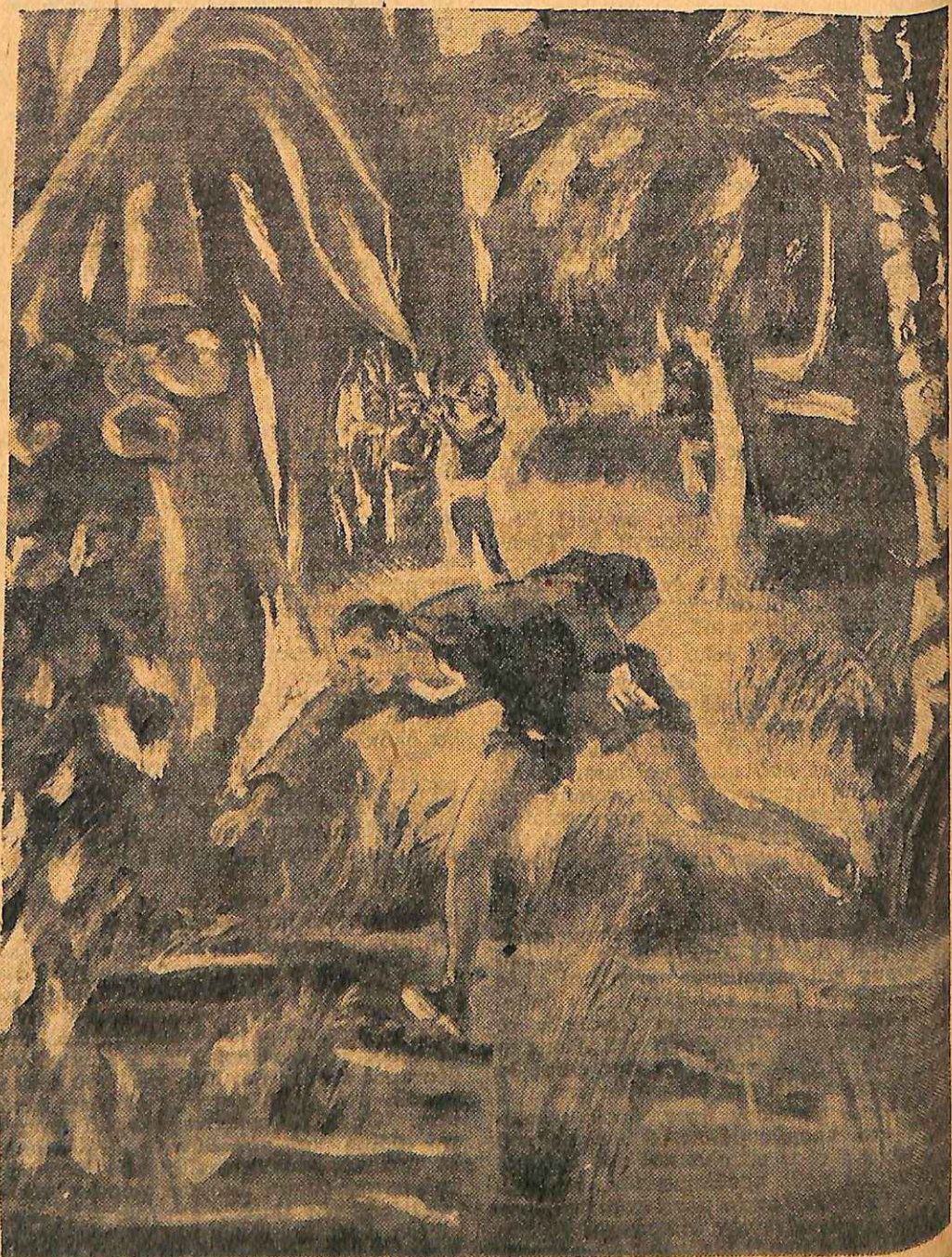
— Για ποιο λόγο; ρώτησε κάποιος άλ-
λος.

— Γιατί οι πύθηκοι αυτοί είνε άποδη-
μητικοί. Δέν στέκουν ποτέ σ' ένα σημείο
αλλά κυκλοφορούν διαρκώς. "Αφ' ενός
για να κάμουν στους έγχρους των να
χάνουν τα ίχνη των και άφ' έτέρου για
να βρίσκουν νέες λείες για να τρέφονται.

"Ο σέρ Τόμας σιωπηλός άκουε την συ-
ζήτησι που συνεχίστηκε στον τόνο αυτό
έπί άρκετόν. "Ήσαν τόσο θαθεία, ή λύ-
πη και ο πόνος, που ώργωναν την καρ-
διά του, ώστε ή γλώσσα του είχε δεθί
και το πνεύμα του είχε σταματήσει.

"Αφού ασκέφθηκαν επί άρκετόν οι άν-
δρες του Τζέκινσον μαζί με τον Γκάροον,
έβγαλαν την θλιβερήν άπόφασί τους:

(Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

"Ανατολίτικες ιστορίες

Το καπρίτσιο της γυναίκας

Μια φορά κι' έναν καιρό ζούσαν στη Βαβυλώνα δυο άν-
θρωποι ξακουσμένοι σ' όλο το βασίλειο, ο σοφός "Αμπουσινά
κι' ο χαμάλης "Αμρέχ.

"Ο χαμάλης αυτός ήταν ένας σωστός γίγαντας προικισμέ-
νος άπ' τη φύσι με άφάνταστη δύναμι κι' όλοι στην πόλι δεν
μιλούσαν παρά για τα θαυμαστά του κατορθώματα.

"Ο Σουλτάνος, άκούγοντας να γίνεται τόσος λόγος γι' αυ-
τόν, θέλησε να τον ιδεί και μια μέρα τον προσκάλεσε στο
παλάτι του, όπου τον δέχτηκε καθισμένος άπάνω σ' ένα θρό-
νο ζαφειρένιο, έχοντας από τη μια μεριά του το Βεζύρη κι'
από την άλλη το σοφό "Αμπουσινά.

— "Αμρέχ, του είπε ο Σουλτάνος, την ξέρεις την κλειστή
πύλη του κάστρου; Είνε κλειστή από χρόνια και κατωμένη
από κέδρινα ξύλα. Βαστιάται γερά με σιδερένια δοκάρια.
"Αν μωρέσης να την άνοιξης, θα σου δώσω χίλια φλουριά.

"Ο χαμάλης έδέχτηκε τη συμφωνία και πηγαίνοντας την
ίδια ώρα στην πύλη, της έδωκε μια δυνατή σπρωξιά με τις
πλάτες του. Τα ξύλα τριέσαν, το σιδερο λύγισε κι' ή πύλη
άνοιξε!...

"Ο Σουλτάνος έμεινε κατάπληκτος με το κατορθώμα του
αυτού και του είπε:

— "Αμρέχ, μέσα στον μποξέ του παλατιού μου έχω έναν
πύργο χάλκινο, τριάντα πήχες ψηλόν. "Αν μωρέσης να τον
κουνήσεις άπ' τη θέσι του, θα σου χαρίσω κάτι πιο άκριβό κι'

από τ' άκριβότερα πετράδια του κόσμου.

— "Αμρέχ, την ώμορφοτέρα σκιάδα μου.
"Ο χαμάλης, χωρίς να χάσει καιρό, έ-
ζωσε τον πύργο από γύρω με άτσάλνια
σκοινιά κι' άρπάζοντας τα έπειτα με τα
δυο του χέρια τα τράβηξε τόσο δυνατά,
που λύγισε τον πύργο προς τη γη!... Σάν
να μην έφτανε αυτό, τον ξεκόλλησε άπ'
το βράχο όπου είχε θεμελιωθεί με λυω-
μένο μολύβι και τον σήκωσε άπάνω στις
πλάτες του....

"Ο Σουλτάνος, μόλις τώμαθε αυτό,
στενοχωρήθηκε πολύ, γιατί άγαπούσε
την "Αϊχά και δεν περίμενε πως θα βρι-
σκοταν ποτέ άνθρωπος να μετακινήσει τον
πύργο.

"Ο σοφός "Αμπουσινά διάβασε άμέσως
στην ψυχή του κυρίου του τη θλίψι του
για το χάσιμο της ώμορφης σκιάδας και
θέλησε να προλάβη το κακό. "Εβγαλε
λοιπόν άπ' τον κόρφο του μια μικρή σακ-
κούλα από τριανταφυλλόχρωμο μετάξι
κι' άφου την έβαλε στη μέση του δρόμου
είπε στον "Αμρέχ:

— Θα σε δοκιμάσουμε άκόμα μια φορά κι' αν βγής και πάλι
νικητής, θα σου χαρίσω το δαχτυλίδι μου, ένα πολύτιμο φυ-
λαχτό, με το οποίο μπορείς να προστάξης όλα τα πνεύματα
και να γίνης ισχυρότερος από κάθε βασιλιά. "Αν όμως άπο-
ύχης, θα χάσης την "Αϊχά που κέρδισες. Σε προσκαλώ να
μετακινήσης αυτή τη σακούλα άπ' το δρόμο.

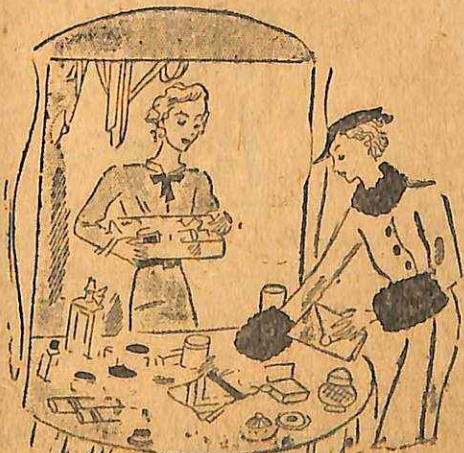
— Το δέχομαι, είπε ο "Αμρέχ, και, ζυγώνοντας προς το μέ-
ρος της σακκούλας, την άγγισε ελαφρά με το ένα του δαχτυ-
λο. "Εκείνη όμως δεν έκινήθηκε καθόλου άπ' τη θέσι της.

"Υστερα από δυο ώρων άνώφελους άγώνες, ο γίγαντας,
μουσκεμένος άπ' τον ιδρώτα και κοιμένος άπ' την κούρασι
άφησε ένα άπελπισμένο βογγητό.

— Δεν μπορώ άλλο, φώναξε. Προτιμώ να χάσω την περίρη-
μη "Αϊχά, που ούτε την ξέρω καθόλου, παρά να σκάσω μ' αυ-
τή τη σακούλα του διαβόλου. Πές μου όμως σοφέ "Αμπου-
σινά, τί έχει μέσα κι' είνε τόσο βαρειά, κι' εγώ ασχ' χαρίζω
τά χίλια φλουριά που
μούδωσε ο Σουλτά-
νος.

— Κράτα τους πα-
ράδες σου, του ά-
πάντησε ο σοφός,
και μάθε πως καμ-
ιά δύναμι του κό-
σμου δεν μπορεί να
τά βάλη μ' αυτή τη
μεταξένια σακούλα,
γιατί κλείνει μέσα
τη το "καπρίτσιο της
γυναίκας!...

Κι' έτσι ο Σουλτά-
νος, με την εξυπνά-
δα του σοφού "Αμ-
πουσινά κράτησε
κοντά του την ώμορ-
φη σκιάδα του.

Παράξενοι Λούκουλλο

Οι λιχουδιές των άγρίων

"Ασφαλώς οι Εύρωπαίοι μάγειροι θα δυσκολευόνταν πολύ
να εισάγουν με νου ό των άγρίων λαών στην γαλλική ή ανα-
τολική κουζίνα, με κίχυνον να βιάψουν τα στομάχια των πε-
λατών τους.

Οι Πυγμαίοι των δασών του Κογκό εύχαριστούνται ιδιαι-
τέρως να τρώνε άπό το κρέας που ξεκολλά μόνο του άπ' το
πλώμα ενός σκύλλου, που άφίνουν να μνηθί μέρες όλόκληρες
κάτω άπ' τον φλογερό ήλιο των Τροπικών.

Αυτή ή ιδιοτροπία έξηγείται άπ' τη δυσκολία που συναν-
τούν να προμηθευθούν καθημερινώς κρέας: είνε όπαδοί λοιπόν
ύποχρεωτικός της χορτοφαγίας.

"Αν έχουν την τύχη να σκοτώσουν ένα έλέφαντα ή ένα βου-
βάλι κρεμύν στα κλώδια τα κομμάτια του κρέατος που δεν
τά καταβροχθίζουν επί τόπου. Ξανάρχονται καθημερινώς να
μυεκάθουν, χωρίς ν' άσχοληθούν με την κατάστασι ή τη μυ-
ρωδιά του άποθνήματός τους.

Οι "Απαχίδες ("Ινδιάνοι) λατρεύουν το άπό κρέας της νυ-
φίτσας, παράξενο γούστο αν λάβωμε υπ' όψει μας την πα-
ρομιάδι εύσας δια αυτού του μικρού σαρκοβόρου.

Σε ώρσιμένη εποχή διοργανώνουν ένα μεγάλο κυνήγι που
τους προμηθεύει καμιά εκατοστή από αυτά τα ζωά. Τα δέ-
νουν ζωντανά δυο-δυο και τα κρεβαλουν προς τα καταφύ-
για τους, στα βουνά.

Στο δρόμο τους τρέχουν τα σάλια τους όσο συλλογίζον-
ται τη φέστα που τους περιμένει και
συχνά χάνουν την ύπομονή τους σε βαθ-
μό να δαγκώσουν μια ζωντανή νυφί-
τσα και να την καταβροχθίσουν την μια
μπουκιά ύστερα άπ' την άλλη.

Στις "Ανατολικές "Ινδίες βρίσκεται,
στους πρόποδες των βουνών Νεϊλγκερρί,
ένας από τους πιο πρωτόγονους λαούς
των "Ιρουμπά.

Αυτοί οι δυστυχημένοι φυτοζωούν στα
έλη ή στην είσοδο των παρθένων δασών.
Τρέφονται με μικρά ζωά, άλεπούδες, γά-
τες και ποντίκια, που καταβροχθίζουν
ζωντανά και με ρίζες και κλώδια από
μαμμπού....

Περιπλανώνται κοντά στα χωριά και μα-
ζεύουν τα σκουπίδια άπ' τα μαγειρεία ή
τσακάνονται με τους γύψας για ένα κου-
φάρι.

"Η θεία Πρόνοια όμως στέλνει κάθε
χρόνο σωστό μάννα στους καμμένους
τους "Ιρουμπά.

Στις βροχές τα έλη μεταβάλλονται σε
λίμνες: οι λίγο θγάνουν άπ' αυτά τα νερά πελώρια μύδρα
σαλιγκάρια.

Είνε ή κολή εποχή για τους "Ιρουμπά, ή χορτάσις.

Οι γυναίκες ράχνουν με αυτά τα σαλιγκάρια ένα είδος πη-
χτής σούπας που ή φυλή καταβροχθίζει δίχως να κουραστή
καθόλου.

"Αλλοίμονο! ή εποχή της ευημερίας δεν διαρκεί παραπάνω
από τέσσερις-πέντε έβδομάδες: το σαλιγκάρι εξοφανίζεται
γρήγορα-γρήγορα, όπως ήλθε.

Μα τότε οι "Ιρουμπά είνε παχαί, δροσεροί, ραμιαλέοι και
νοιάζουν τη χορά της ζωής! "Η όλγεια είνε πώς το λίπος
τους λυάνει πολύ γρήγορα, μόλις ξανάρχισουν τη δίαιτά τους
με τα ποντίκια και τα κλώδια του μαμμπού.

Στις έλδες του "Αρζίνειου ζώνε οι Μιράνα, που συχνά
τους κατηγορούν για άνθρωποφαγία.

Φαίνεται όμως πως προτιμούν άπ' το ανθρώπινο κρέας ένα
είδος ακινητικό που άκινείται κιμωλ και ρεάνει συχνά
60 ως 90 εκατοστά ήτης. Το ξεροίχνουν στον ήλιο και το
τρώνε άπό.

Είνε γνωστόν ότι στην "Ιαπωνία και στην Κίνα σερβίζουν,
στο τραπέζι των καλοφαγάδων ζωντανά ψάρια και τα τρώνε
έτσι.

Πολλές φυλές των Γκαλλά κάνουν κάτι παραπάνω. "Όταν
ένας Γκαλλά θέλει να εύχαριστήση τους συγγενείς και φίλους
του, σφάζει ένα βω-
δι και το σπρτταρι-
στό άκόμα κρέας του
το κάμει πολλά κομ-
μάτια που καταβρο-
χθίζουν οι συνδαιτη-
μόνες, ποτίζοντάς το
με μια σάλτσα από
βούτυρο και κόκκινο
πιπέρι.

Οι Εύρωπαίοι που
γευθηκαν αυτό το ά-
παίσιο φαγητό, λέ-
νε πως δεν είνε τό-
σο άηδιαστικό όσο
φάναν.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΗΤΗΜΑ

Παράξενη άνατροφή

Έξυπνα και κουτά

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Μαμά. —Δέν ντρέπεσαι νά πηγαίνης ραντεβού μ' αὐτόν τόν χαμένο, έναν ψωμοζήτη, έναν ἀπένταρο...

Κί κή. —Καί τί πειράζει; Μήπως πρόκειται νά τόν παντρευτώ;

ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΟ

Σ' έναν περιπούδαστο άστυνομικό — όνομα καί μή χωριό— φέρνουν κάποιον καταδικασμένο σέ ύπερορία, ό όποιος όμως έχει παραβή την διαταγή της άπελάσεως.

—Τόν τελευταίο καιρό, του λέει ό άστυνομικός, τόν πέρασες στην Άλεξάνδρεια. Γιατί δέν ξαναγυρίζεις εκεί;

—Γιατί δέν έχω λεφτά νά πληρώσω τό θαπόρι, άπαντά ό έξόριστος.

Καί ό άστυνομικός έπειτα από ώριμον σκέψη, του παρατηρεί άυστηρώς:

—Ε, καλά. Άμα δέν έχει όμως κανείς λεφτά γιά νά ταξειδέψη μέ τό θαπόρι, ταξειδεύει μέ... τά πόδια.

ΤΟΤΕ ΠΩΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΥΣΕ;

Γιά νά κάμη έκπληξη στην γυναίκα του ό Λάκης, πού έλειπε άπ' τό σπίτι του άρκετόν καιρό, ξύρισε τό μουστάκι του, έκοψε τίς φαβορίτες του καί φόρεσε μία νέα φορεσιά ρούχα, πολύ έξαντρίκ, όταν ξαναγύρισε.

Χτύπησε την πόρτα του σπιτιού του. Σέ λίγο άνοιξε ή πόρτα καί θυγήκε ή γυναίκα του. Μόλις τόν είδε, έπεσε στην άγκαλιά του καί άρχισε νά τόν φιλή.

—Δέν άλλαξα λοιπόν καθόλου; τήν ρωτά γιά μία στιγμή εκείνος. Νομίζω πώς έτσι θάμαι καλύτερος.

—Έλα Χριστέ καί Παναγιά, φώναξε τότε ή γυναίκα του. Έσύ είσαι Λάκη; Δέν σε άνεγνώρισα...

★

ΧΡΥΣ/ ΛΟΓΙΑ

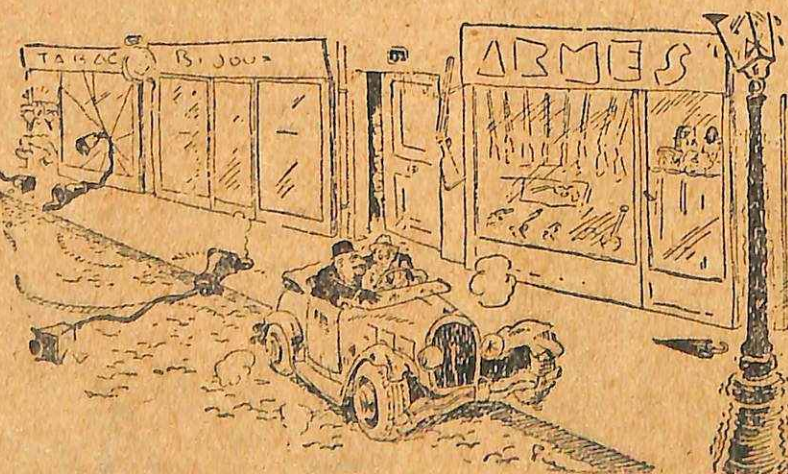
—Τά πάθη άντικαθιστούνε στην ψυχή την θέλησι όταν αὐτή λείπει.

—Η χίμαιρα μάς άποπλανά καί ή πραγματικότητα μάς λυπεῖ.

—Οί άνθρωποι πού σιωπούν μοιάζουν μέ συρτάρια άδειανά πού εἶνε κλειδωμένα.

—Χωρίς ελπίδα ή ζωή του ανθρώπου εἶνε όμοια μέ μία νύχτα άτέλειωτη.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Ο καθηγητής σ' όφειρ στον μαθητευόμενο: Πρόσεχε. Μιά κολώνα έμεινε άκόμα. Άν δέν τη ρίξεις κι' αὐτήν, θά πάρης τό δίπλωμα!

Άνακρεόντεια

Μιά μέρα, πήγε μία μέλισσα καί δάγκασε τόν Έρωτα.

Έκείνος άρχισε νά κλαίη καί θάλαθη νά τρέχη μ' όλη του τή δύναμι γιά νά πάη νά θρῇ την Άφροδίτη, τή μητέρα του.

—Χάθηκε, μητέρα μου! τής φώναξε. Χάθηκε! Πεθαίνω!... Μά δάγκασε ένα μικρό φτερωτό έντομο, πού οί γεωργοί τό λένε μέλισσα.

Καί τότε ή θεά του άποκρίθηκε: —Άν τό κεντρί μιάς μέλισσας σ' έκαμε νά πονέσης τόσο πολύ, φαντάσου τί υποφέρουν εκείνοι πού πληγώνονται, παιδί μου, άπ' τά βέλη σου...

★

Δέν μέ νοιάζει ούτε γιά δόξα, ούτε γιά πλούτη, ούτε γιά τίποτε άλλο, ούτε καί ζηλεύω τους βασιλιάδες.

Τό μόνο πού μέ νοιάζει, εἶνε νά στολιζώμαι. Τρώτε πίνετε καί προσφέρετε σπονδες στό Βάκχο, γιά νά μη σάς τύχη καμία άρρώστεια καί σ' άς κ' όπη τό κρασί...

Κι' άρχισε νά τά γλύφη κλαίγοντας. Αὐτό υπερέβαινε τά όρια!

Η περιέργειά μου μ' έκανε νά πλησιάσω τό τραπέζι του άπανθρόπου πατέρα.

Έθ'γαλα τό καπέλλο μου καί μέ την μεγαλύτερη ευγένεια, του είπα:

—Συγγνώμη, κύριε, σ' άκούω όμως μισή ώρα καί κοντεύω νά τρελλαθώ. Οταν είσατε ευχαριστημένος από τό πινδι σας τό άρχίσατε στα χαστούκια καί γιά νά τό τιμωρήσετε τό μουγκώνετε στό ζαχαρωτά.

—Βέβαια.

—Δέν μπορώ νά καταλάβω.

—Τίποτα τό άπλούστερο. Είμαι ό Φαταούλας.

—Ο περίφημος κλόουν;

—Άκριβώς.

—Λοιπόν, ό γυιός μου έρχεται στό τσίρκολο, θάλει κάθε θράδυ νά μέ σπάνουν στό ξύλο. Θέλετε νά χάση τό σεβασμό πού όφείλει στον πατέρα του;

—Όχι, θέβαια...

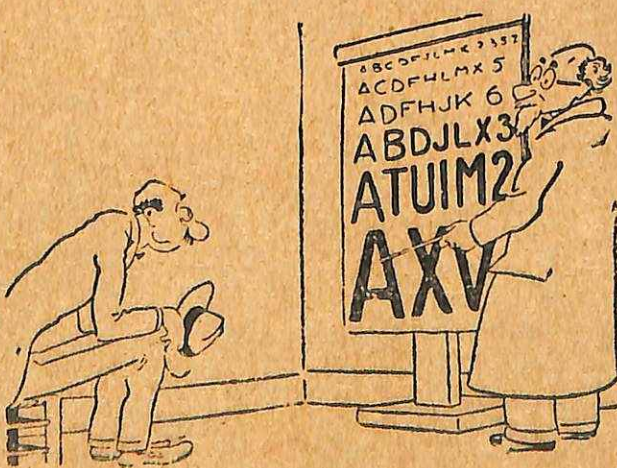
—Λοιπόν, τό άνατρέφω μέ την ιδέα, πώς τά χαστούκια εἶνε ή άμοιβή καί πώς κάθε θράδυ μέ άμοιβούν... μέ τό ξύλο.

Μ' άγαπά καί μέ θαυμάζει.

—Τώρα καταλαβαίνω.

ΖΩΡΖ ΝΤΟΛΕ

ΑΩΤΟΝ ΣΤΡΑΒΟΜΑΡΑΣ

Ο καθηγητής: Τί γράμμα εἶνε αὐτό;

Ο μύωψ πελάτης: Ποιό γράμμα!

Οι ενδιαφέρει

Μεταξύ μας

ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Εἶνε πολύ περίεργη ή έπιρροή πού έξασκει τό περιβάλλον στον άνθρωπο. Τίς πρόσλλες μου τό έξηγούσε αὐτό μία φίλη μου πού μετεκόμισε πριν δύο μέρες σ' ένα άλλο σπίτι.

—Στό παλιό σπίτι, μοῦπε μεταξύ άλλων, θάλαμα τόν δρόμο άπ' τό μέρος τής προσόψεως καί τίποτε σχεδόν άλλο. Άλλα μας θύωνονταν θάρεις καί πῆζαν σαν μολύβι την καρδιά οί τοίχοι τών γειτονικών σπιτιών. Άπό πίσω μία έξεινική καί άξιοβρήντη αὐλή πού μόνο την άθλια προκαλούσε μέ τά άποθηκευμένα σ' αὐτήν χίλια-δύο παλιά άντικείμενα.

Τό νέο σπίτι μας θρίσκειται σ' ένα θ'ωματάκι. Οί όρίζοντες εἶνε εύρύτατος καί άπό τό πρῶτό ως τό θράδυ τό θάλει ό ήλιος. Πιστέψ με ότι άπ' την πρώτη μέρα ή ζωή μας άλλαξε. Ύψώθηκε. Οί σκέψεις μας μετεβλήθησαν. Δέν πρόκειται περί φιλολογίας, γιατί ή υπέρτερή μου, πού δέν συνηθίζει διόλου νά φιλολογή, την πρώτη μέρα πού μεταφέρουμε στό νέο σπίτι, άρχισε νά μου λέη τά έξής χαρακτηριστικά, τά όποια έκφράζουν ό,τι άκριβώς θέλω νά σοῦ πιά κατά τρόπον περιεκτικό: «Μου φαίνεται, κυρία, πώς είμαι άλλοιότερη έδώ μέσα!» Καί δέν είχε άδικο άφοῦ αὐτό συνέβαινε σ' όλους μας.

Δικαίωμα κι' εγώ άόλυτα την φίλη μου καί την βεβαίωσα πώς ό άνθρωπος έχει την ιδιότητα νά προσαρμόζεται τόσο πρὸς τό περιβάλλον σέ θάβο πού καί τό παραμικρό πραγματάκι, ένα δέντρο, ένα παράθυρο, μία πόρτα, ένα τίποτε έχει τή θέσι του στην ψυχή μας καί παίζει τόν ρόλο του στην ζωή μας!

Άκόμα κι' οί ιδέες μας κι' αὐτή ή νοοτροπία μας μεταβάλλονται μέ την άλλαγή του περιβάλλοντος. Ξυπνάς τό πρῶτό άλλο δωμάτιο καί διαπιστώνεις μέ κατόπιν ότι έχεις άλλες σκέψεις καί άλλα αισθήματα.

Νά λοιπόν γιατί πρέπει όλες νά φροντίζουμε τό περιβάλλον του σπιτιού μας νά εἶνε θερμό καί εύχάριστο από κάθε άποψη.

Μέσα σ' ένα σπίτι περνούν όλα τά χρόνια τής ζωής μας. Άλλοιόμωο λοιπόν άν τό σπίτι αὐτό μας εἶνε άντιπαθητικό καί ή παραμονή του σ' αὐτό δυσάρεστη...

ΛΙΛΑ

Μόδα

ΤΑ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Ίδιαίτερη σημασία δίνει ή μόδα στό χειμωνιάτικα καπέλλα. Καί τούτο γιατί τόν χειμώνα, περισσότερο από κάθε τι άλλο έξάρτημα τής γυναικείας γκαρνταρόμπας, επιδεικνύεται τό καπέλλο. Οί τουαλέτες καί τά φορέματα κρύβονται ως έπί τό πλείστον κάτω άπ' τά μαντώ καί τά παλτά.

—Όλα σχεδόν τά χειμωνιάτικα καπέλλα έχουν μικρά μπόρ καί συμπληρώνονται από ένα κάσ-πέν πού στηρίζεται στον κότσο ή στις μπουκλίσες μ' ένα στενό λαστιχένιο.

Τό πιο κοινό καπέλλάκι του άπογεύματος εἶνε μία τόκα ρωσικού ρυθμού από μαῦρο ή θαμμένο στό χρώμα τού φορέματος άστράκάν.

—Η τόκα-ρουμπάν θά φορεθῇ μέ τό άπογευματινό φόρεμα. Εἶνε από βελούδο ή φέτρ καί ποικίλλεται μ' ένα τετράγωνο κόσμημα από στράς ή μικρούλκια διαμάντια. Άλλοτε χρησιμοποιείται γιά την τόκα αὐτή ένα λοξό κομμάτι από ταφτά έκσος ή μονόχρωμο πού προσαρμόζεται μέ καλύτεχνικές δίπλες στό κεφάλι.

—Ανάμεσα στους νεωτερισμούς πού παρουσιάζει ή χειμερινή μόδα εἶνε καί τό λεγόμενο «με ταμεσονύκτιο καπέλλο» πού συνοδεύει την έπίσημη τουαλέτα του νάνισιγκ ή τής έσπερίδος. Τό καπέλλο αὐτό εἶνε μία μαῦρη τόκα από βελούδο ή τοῦλι καί ποικίλλεται μέ έγκρέτες ή φτερά. Τό φτερό πέφτει πάντοτε μέ χάρι στον γυμνό ώμο τής κυρίας.

—Η τόκα εἶνε τό μοναδικό κάλυμμα του κεφαλιού πού θά επικρατήσῃ πολύ, γιατί έχει πολλές θιασώτιδες σ' όλες τίς εποχές του χρόνου. Κι' αὐτό γιατί κανένα άλλο καπέλλο δέν κολάκευε τόσο τό γυναικείο πρόσωπο δινοντάς του μία κομψή χάρι.

Τό μακιγιάζ

ΓΙΑ ΜΑΤΙΑ

Η όμορφιά του γυναικείου προσώπου έγκειται κυρίως στό μάτια καί στην λάμψι των. Η τέχνη του μακιγιάζ έφευρίσκει κάθε μέρα ένα νέα καλλυντικά μέ τόν σκοπό νά δώση στό μάτια μας ιδιαίτερη λάμψη χωρίς νά προκαλή την διαστολή τής κόρης καί τόν έρεθισμό των ελαφρών. Μιά ή δύο σταγόνες ενός καλλυντικού καλής ποιότητας άρκούν γιά νά ζωηρέψουν τά μάτια μίαν όλόκληρη θραύδα.

ΤΑ ΦΡΥΔΙΑ

Σημαντικό ρόλο στην γυναικεία εμφάνισι παίζουν τά φρύδια. Η όμορφιά μίς γυναικείας κε-

Η γυναίκα

Υγιεινή

ΤΑ ΠΙΤΟΥΡΑ

Τά πίτουρα εἶνε πολύ καλά γιά την άνάσθηση την έπίδερμίδα γι' αὐτό μπορούμε νά τά βάσουμε στό μπάνιο μας. Βάζουμε δηλαδή σ' ένα σακουλάκι 1-1½ όκτα, τό ράβουμε σφιχτά καί τό άφήνουμε στό γυμνάτο μπάνιο όσην ώρα είμαστε μέσα. Τά πίτουρα έπίσης καθαρίζουν τά έπιπλά. Πάρνουμε 50 γραμμάρια πίτουρα καί τά ξεκατάμε μέ 2 λίτρας νερό, τά σουρώνουμε, ρίχνουμε καί νερό κρύο όσο νά γίνη όλο χλιαρό καί τρίβουμε τά έπιπλά.

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Τό πρόσωπό μας εἶνε καλό νά μην τό πλένουμε μέ σαποῦνι, γιατί όσο καλό κι' άν εἶνε αὐτό, πάντοτε χαλάει τό δέρμα. Άλλά καί οί διάφορες κρέμες δέν καθαρίζουν καλά τό δέρμα, ούτε άνοίγουν τους πόρους, όπως πρέπει. Γι' αὐτό πρέπει κάθε έράδυ πρῶτοῦ πλένουμε νά κοιμηθούμε, νά πλένουμε τό πρόσωπό μας καλά-καλά μέ λεμόνι καθαρό καί νά κάνουμε συγχρόνως μασάζ ώστε νά στεγνώσῃ σιγά-σιγά χωρίς νά τό σκουπίσουμε.

Μαγειρική

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Μπαμποῦνια τηγανιτά
Σαλάτα ερούδες εραστή
Ντομάδες μέ λαχανο
Μήλα στό φούρνο.

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΜΗΛΑ ΣΤΟ ΦΟΥΡΝΟ

Πάρνουμε μεγάλα ξυμώληα, τά καθαρίζουμε μόνο στό κέντρο ώστε νά έγούνε οί σπόροι καί νά γίνη ένα μικρό κολλώμα. Μέσα σ' αὐτό τό κολλώμα βάζουμε σ' όθονη ζάχαρι καί άπό ένα ποτηράκι (του λίκερ) κονιάκ ή ρούμι στό κάθε μήλο. Τά στέλνουμε στό φούρνο όπου πρέπει νά μείνουν όχι περισσότερο από μισή ώρα.

Ζαχαροπλαστική

ΑΜΥΓΔΑΛΩΤΑ

Όταν έχωμε νά δώσουμε ένα τσάι καί δέν θέλωμε νά πάρουμε έτοιμα βουτήματα, μπορούμε νά προσφέρουμε αμυγδαλωτά πούναι νοστιμώτατα καί κάνουν καί φιγούρα.

Η κατασκευή τους εἶνε εύκολωτάτη. Μισή όκτα ζάχαρι, μισή όκτα μυγδαλόφυα περασμένη άπ' τη μηχανή, 4-5 άσπράδια (όσο τραβή ή ζύμη) καί 2 κουταλιές τής σούπας ριζάλευρο. Ζυμώνονται όλα μαζί γρηγορά-γρηγορά καί μπαίνουν στη λαμρίνα σαν μικρά κεφτεδάκια λίγο πατημένα. Ψήσιμο μέ πολύ μέτρια φωτιά ως ότου νά ροδίσουν καί εἶνε έτοιμα.

Νοικοκυριό

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Μεγάλη προσοχή πρέπει νά δίνη κάθε οικοκυρά στην εμφάνισι του τραπεζιού. Η εμφάνισι αὐτή έξαρτάται κυρίως από τό στολισμό του. Γι' αὐτό δέν χρειάζονται καί πολλά πράγματα. Κυρίως, τό τραπέζι μας δέν πρέπει νάναί παραφορτωμένο μέ πιάτα καί πιατέλες.

Τά πιάτα πού θά βάζουμε, πρέπει νάναί μετρημένα καί όσο τό δυνατόν μικρότερα.

Τό ίδιο πρέπει νά συμβαίνει καί γιά τά ποτήρια.

Τά μεγάλα έξάρτηματα του τραπεζιού, όπως εἶνε οί πιατέλλες καί οί καράφες, πρέπει νά τά έχωμε άκουμπήσει σ' ένα διπλανό τραπέζακι.

Επίσης, αντί νά στολίσουμε τό τραπέζι μέ άνθοδοχεία, μπορούμε νά πάρουμε μερικά λουλούδια καί νά τά μωσώσουμε. Μ' αὐτόν τόν τρόπον θά έχωμε τό τραπέζι μας στολισμένο πολύ πρωτότυπα. Τά χρωματιστά φύλλα των λουλουδιών πάνω στό τραπεζομάνηλο θά δώσουν στό τραπέζι καί τό πολύ έλκυστικό.

Σήμερα τά χρωματιστά τραπεζομάνηλα καί οί πετσέτες δέν εἶνε πολύ τής μόδας, όπως δέν εἶνε τής μόδας καί τά άσημνια στολισματα γιά τίς πετσέτες, τά άλατάρ κ. ά.

Επίσης δέν εἶνε σήμερα τής μόδας νά προηγείται του φαγητού σούπα.

Δυό ωραϊστάτα τελευταία μοντελλάκια καπέλλων του Οίκου Λανθέν τών Παρισίων.

Πρωτοτυπο ελληνικο μυθιστόρημα του

κ. Π. Παπαδούκα

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

Περασμένα μεσάνυχτα η παρέα διαλύθηκε... "Η οικογένεια κι' εγώ, που θα με φιλοξενούσαν σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού, γυρίσαμε.

—Θα σου ρίξω τὸ γράμμα κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα σου, μὲ εἶπε ἡ Νταϊζή.

—Σὲ πόσῃ ὥρᾳ;

—Δὲν ξέρω. Ἴσως σὲ μιά, ἴσως σὲ δύο, ἴσως σὲ τρεῖς. Ἐσὺ μπορεῖς νὰ κοιμηθῇς. Τὸ πρωὶ θὰ τὸ βρῇς.

Ἐγὼ μὲ μὲν νὰ κοιμηθῶ!

Ἀστετευόταν βέβαια.

Πὼς μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ κανεὶς μὲ μιά τέτοια ἀγωνία στὴν ψυχὴ;

Κλείστηκα στὸ δωμάτιό μου καὶ περιμένα... Τὰ δευτερόλεπτα μοῦ φαινόταν ὡς αἰῶνες καὶ οἱ ὥρες αἰῶνες... Πόσο περιμένα δὲν ξέρω. Δὲν εἶχα ὄρεξι οὔτε τὸ ρολοὶ μου νὰ κυττάξω...

Ξαφνικά, ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος ποῦ ἀκούστηκε κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα, μ' ἐκάνε νὰ γυρίσω. Ἐνα γράμμα εἶχε ριχθῇ μέσα στὸ δωμάτιο. Τὸ πήρα μὲ ἀγωνία, καὶ τ' ἀνοίξα καὶ διάβασα.

«Ἀγαπητέ μου Παῦλο,

»Καθὼς θάχης καταλάθει κι' ἐσὺ, ἡ ἐρωτικὴ μὰς ἱστορία ἔφτασε στὸ τέλος της. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐσήμαινε καὶ τὸ τελευταῖο σύντομο γραμματάκι ποῦ σοῦ ἔστειλα καὶ σοῦ συνηγόρησα νὰ μὴ μοῦ ἐξαναγράψῃς, γιατί θὰ σοῦ ἐξηγοῦσα στὴν ἐπιστροφή μου. Ἐσὺ θέλησες νάρθῃς ὁ ἴδιος γιὰ νὰ ἰδῇς τί συμβαίνει. Θέλησες τὴν ἐξήγησι πρὶ γρήγορα ἀπ' ὅσο σκεπτόμουν ἐγὼ νὰ τὴ δώσω. Λοιπὸν, τὴν ἔχεις. Σὲ παρακαλῶ μονάχα νὰ διαβάσῃς αὐτὸ τὸ γράμμα χωρὶς θυμοὺς καὶ χωρὶς νεῦρα. Ἐλπίζω πὼς θὰ μοῦ δώσῃς λί- γο δίκιο.

»Εἶσαι ὁ πρῶτος ἀντρας ποῦ ἀγάπησα. Αὐτὸ τὸ ξέρεις καὶ μπορεῖς νάσαι ὑπερήφανος. Ἀπ' ὅλους ὄσους μὲ τριγύρι- ζαν, τὴν ἐποχὴ ἀκόμη ποῦ ἐσὺ μὲ θεω- ροῦσες ἕνα μικρὸ κι' ἀσήμαντο κοριτσά- κι, κανένας δὲν συγκίνησε τὴν καρδιά μου. Μονάχα ἐσὺ. Ἴσως γιατί μ' ἄρεσες ὡς ἀντρας, ἴσως γιατί δὲν μοῦδινες σημασία κι' αὐτὸ μὲ πείσμωνε, ἴσως... Ποιὸς μπο- ρεῖ νὰ ξέρῃ πὼς καὶ γιατί ἀγαπᾷ;

»Σ' ἔκανα νὰ μ' ἀγαπήσῃς κι' ἐσὺ. Σ'

ἔκανα νὰ ἰδῇς ὅτι ἡμουν ἄξια νὰ τραθῇ- ξω τὴν προσοχὴ ἑνὸς ἀντρα ἔστω καὶ κουρασμένου ἀπὸ τὴν ζωὴ, ὅπως ἦσουν ἐσὺ καὶ νὰ προκαλέσω ἕνα δυνατὸ αἰ- σθημα. Εἶμαι εὐτυχισμένη γιατί σ' ἀγά- πησα, εἶμαι εὐτυχισμένη γιατί μ' ἀγάπη- σες.

»Ἐγίνα δική σου. Χωρὶς ὑστεροβουλία, χωρὶς φόβο, μὲ τὴ θέλησί μου καὶ μόνο. Γιατὶ αὐτὸ μ' ἄρεσε καὶ γιατί ἤθελα νὰ χαρίσω ὅλη μου τὴν ἀγάπη, χωρὶς ψεύ- τικες ἐπιφυλάξεις, στὸν πρῶτο ἀντρα ποῦ ἀγάπησα.

»Ἐσὺ σκεπτόσουν γιὰ μέλλον. Θυμᾶ-σαι μερικὲς φορὲς ποῦ μοῦ μίλησες γιὰ γάμο; Θὰ πρέπει νὰ θυμᾶσαι τότε καὶ ὅτι ἐγὼ πάντα ἔκοβα αὐτὴ τὴ συζήτησι. Δὲν μποροῦσα νὰ σοῦ ὑποσχεθῶ νὰ γίνω γυ- ναίκα σου, γιατί δὲν ἤξερα τί θὰ μοῦ συ- νέβαινε ἀργότερα...

»Καὶ ἀργότερα ἔκανα αὐτὲς τὶς σκέ- ψεις:

»Νὰ γίνω γυναίκα σου; Συλλογίσου πρῶτα-πρῶτα, Παῦλο, ὅτι σχεδὸν καμ- μία κοπέλλα δὲν παντρεύεται τὴν πρώτη τῆς ἀγάπη. Δὲν ἤθελα ν' ἀποτελέσω ἐ- ξαίρεσι. Ἡ πρώτη ἀγάπη γιὰ ἕναν ἀντρα καὶ γιὰ μιά γυναίκα, δὲν πρέπει νάσαι παρὰ ἕνα γλυκὸ ὄνειρο, μιά τρυφερὴ ἀ- νάμνησι στὶς ἀνιαρὲς ὥρες τῆς κατοπι- νῆς ζωῆς.

»Ἐνῶ ὁ γάμος, σκοτίνει τὸν ἔρωτα μὲ τὶς πεζότητες του καὶ τὶς ἀσυχολίες του. Σ' ἔβλεπα σύζυγο, κι' ἔβλεπα καὶ τὸν ἐ- αὐτό μου δῖπλο. Ἐβλεπα τὸ νοικοκυριὸ μὲ ὅλες του τὶς ἐκδηλώσεις: Τὴν κουζίνα, τὰ παιδιὰ ποῦ ἴσως θὰ ἐκάναμε, τὶς ἀρ- ρώστες, τοὺς πονοκεφάλους καὶ τὶς ἀρ- σπίνες, τὰ μοιραῖα μικροτσακώματα, τὰ παράπονα γιὰ τὸ φαί, τὶς παντόφλες σου, τὴν ὥρα τοῦ ξυρίσματος, τὰ ξεσκονίσιμα- τα καὶ ὅλα ὅσα ἡ ζωὴ τοῦ παντρεμένου παρουσιάζει. Ὅλα αὐτὰ, θὰ παραδεχθῇς κι' ἐσὺ, θὰ ἐπλήγωναν τὸν ἔρωτά μας κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ θὰ τὸν ἐξαφάνι- ζαν ἐντελῶς. Ἀπὸ τὸ ἐρωτευμένον ζευγα- ράκι, θάμεινε ἕνα συνηθισμένο ἀντρώγυνο νο, ποῦ θάρχιζε νὰ σκέπτεται μήπως ἔ- πεσε θύμα παρεξηγήσεως...

»Ἐἴνε ὅμως καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Ἡ στενοχωρημένη ζωὴ ποῦ θὰ περνοῦσαμε. Ἐσὺ δὲν εἶσαι πλούσιος. Εἶσαι ἕνας ὑ- πάλληλος μὲ καλοῦταικο μισθό, ποῦ σοῦ ἐπιτρέπει νὰ περνᾷς μὲ σχετικὴ ἀνεσι μιά φτωχὴ ζωὴ. Γιὰ ἕν ἀντρώγυνο ὅμως αὐ- τὸς ὁ μισθὸς δὲν θάφτανε, ἀφοῦ κι' ἐγὼ, καθὼς ξέρεις, δὲν συνοδεύομαι ἀπὸ καμ- μιά μεγάλη πρὸκα. Καὶ μέσα σ' ἕνα τέ-

τοιο περιωρισμένον περιβάλλον, ἡ ἀγάπη μας δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀνθῇ πολὺ... »Λοιπὸν, αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔκανα μὲ τὸ μυαλό τῶν 18 χρόνων ποῦ ἔχω. Καὶ πρέ- πει νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι αὐτὲς οἱ σκέψεις εἶνε γιὰ μυαλό μεγαλύτερης κάπως ἡλι- κίας. Ἐχὼ διαβάσει τόσα βιβλία ὅμως κι' ἔχω ἰδῇ τόσα παραδείγματα γύρω- μου, ὥστε νομίζω πὼς μπορεῖ νὰ βασίζε- ται κανεὶς καὶ στὴν πεῖρα τῶν ἄλλων, γιὰ νὰ μὴν πληρώνῃ ἀκριβὰ τὴ δική του.

»Τὸ γάμο, λοιπὸν, τὸν ἀπέκλεισα ἐν- τελῶς. Εἶχα πάντα αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν κι' ἄς μὴ σοῦ τὴν ἔλεγα. Ἐτσι, ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ περάσω τὸ καλοκαίρι μου. Γνώ- ρισα τὸν Τῶνη, αὐτὸν ποῦ σοῦ ἐσούθησα ἀπόψε καὶ τὸν ἀγριοκύτταξες διαρκῶς, ἐνῶ αὐτὸς ὁ καυμένος δὲν φταίει σὲ τί- ποτα. Εἶνε καλὸ παιδί, ἔχει πολλὰ χαρί- σματα καὶ μεγάλῃ περιουσίᾳ. Δὲν σοῦ κρύβω πὼς μ' ἄρεσει. Μοῦ φαίνεται πὼς γιὰ σύζυγο εἶνε ὅ,τι χρειάζεται σὲ μιά γυναίκα ποῦ θέλει νὰ ζήσῃ τὰ λίγα χρό- νια τῆς νεότητός σὲ μιά εὐμάρεια καὶ χω- ρὶς μεγάλες σκοτοῦρες. Μπορὸ νὰ βα- σίζουμαι σ' αὐτὸν καὶ νομίζω πὼς εἶνε ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης μου. Ὅταν εἶμαι κοντὰ του, νοιώθω ἕνα παράξενο αἰσθημα ἀσφαλείας.

»Δὲν ξέρω ἂν αὐτὸ εἶνε ἕνας καινούρ- γιος ἔρωτας, ἀλλὰ πιστέμῃ μὲ πὼς δὲν μοιάζει καθόλου μὲ κείνο ποῦ ἐνοιωθα γιὰ σένα. Αὐτὸ ἦταν κάτι ἄλλο, ἦταν κά- τι ποῦ φοβόμην πὼς δὲν θὰ ξανανοιώσω ἄλλη φορὰ...

»Κι' αὐτὸς ὁ νέος μ' ἀγαπᾷ. Μοῦ τὸ εἶπε, ἀλλὰ τὸ κατάλαβα καὶ μόνη μου. Μ' ἀγαπᾷ μ' ἕναν ἔρωτα ποῦ δὲν ἔχει πάλι τίποτα ἀπὸ τὸν δικό σου, — ἴσως ἔ- ται νὰ νομίζω ἐγὼ — καὶ μοῦ πρότεινε νὰ γίνω γυναίκα του. Τοῦ ὑποσχέθηκα πὼς θὰ σκεφθῶ. Μὰ τὴν ἀπόφασί μου τὴν ἔχω πάρει. Μαζὶ μὲ τὴν καρδιά του, μοῦ προσφέρει καὶ τόσα ἄλλα πράγματα, ποῦ δὲν ἀξίζει νὰ τὰ περιφρονῇ μιά γυναι- κά στὴ σημερινὴ ζωὴ. Ἐνα μέγαρο, του- αλέττες, αὐτοκίνητα, μπιζοῦ, ταξείδια στὴν Εὐρώπη, μεγάλη ζωὴ. Ἀκριβῶς τὴ ζωὴ ποῦ βλέπει κανεὶς στὸν κινηματογράφο. Θάχης τὸν ἐγωισμό νὰ μοῦ τὰ στερήσῃς, ἂν ἐπρόκειτο ἐσὺ νὰ βγάλῃς τὴν ἀπόφα- σιν;

»Θὰ μοῦ πῇς ἴσως — ἂν ἡ λογικὴ σου δὲν λειτουργήσῃ καλὰ — ὅτι πουλιέμαι. Θάσαι ἄδικος. Ἐνα μόνο θὰ σοῦ πῶ: ὅτι προτιμῶ νὰ διατηρῶ τὴν ἀνάμνησι τῆς πρώτης μου ἀγάπης σ' ἕνα τέτοιο ὡ- νευμένον περιβάλλον, παρὰ νὰ τὴν ἀφή- σω νὰ ξεφτίσῃ σὲ τρία δωμάτια καὶ κου- ζίνα...

»Τώρα σὲ βλέπω ν' ἀρχίζεις τὰ παρὰ- πονα. Θάρχονται στὸ νοῦ σου οἱ σκηνές τῆς ζήλειας ποῦ σοῦ ἔκανα γιὰ τὴν Τζέ- νυ. Σοῦκομαι ἴσως μιά τύχη, ἂν ἦταν ἄ- ληθεια ὅσα ἔλεγε ὁ μπαμπᾶς γιὰ τὸ σκο- πὸ τοῦ ταξιδιοῦ αὐτοῦ τοῦ κοριτοῦ. Γιατὶ νὰ μὴ σ' ἀφίνα τὴν διάθεσιν αὐτῆς τῆς περιπετειᾶς; Γιατὶ νὰ σὲ βασανίσω ἔτσι; Σκέψου ὅμως, Παῦλο, πὼς πρὶν ἀπὸ δύο μῆνες τὰ πράγματα ἦσαν ἄλλοιῳς. Εἶχα ὑποχρέωσι νὰ ὑπερασπίσω τὴν ἀγά- πη μου, εἶχα τὴν ἀπαίτησι νὰ νικήσω στὴ μάχη ποῦ ἔδινα μὲ μιά γυναίκα ποῦ ὅλα τὴν ἔδειχναν γιὰ ἀνώτερη μου σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Συγχώρησε τὴ γυναικεία καρ- διά γι' αὐτὲς τὶς ἰδιοτροπίες της, ποῦ τὴν κάναν ἄλλως τε νάχῃ μεγαλύτερον ἐνδια- φέρον.

»Βλέπεις ὅτι σοῦ ἀνοίγω τὴν καρδιά μου. Πιστέμῃ μὲ ὅτι δὲν σοῦ κρύβω τί- ποτα, κι' ὅτι σοῦ λέω ἐσένα, δὲν θὰ τὸ πῶ σὲ κανέναν ἄλλο...

»Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐξήγησις ποῦ εἶχα νὰ σοῦ δώσω γιὰ τὸ τέλος τῶν ἐρωτικῶν μας ρω- μάντσου, ἕνα ρωμάντσο ποῦ ἦταν ἴσως λίγο, μὰ τόσο δυνατό... Μὰ ἂν ἀφίνα τὸν ἐαυτό μου νὰ παρασυρθῇ μαζί σου στὴ φυσικὴ ἐξέλιξι κάθε ἀγάπης, τὸ γάμο, ἀργότερα θὰ μετανοοῦσαμε κι' οἱ δύο. Καὶ δὲν τὸ θέλω.

»Ἀν σκεφτῇς κι' ἐσὺ λογικά — στὸ ἐπα- ναλαμβάνω — θὰ πῇς:

«Ἐχει δίκιο ἡ Νταϊζή. Προφύλαξε τὴν

ἀγάπη μας ἀπὸ ἕνα πεζὸ τέλος.

»Παῦλο, θέλω ἡ πρώτη μου ἀγάπη νὰ- νε ἕνα χρυσὸ ὄνειρο, θέλω νάμει μιά γοη- τεία ποῦ θὰ τυλίξῃ τὶς πρῶτες συγκινή- σεις τῆς καρδιάς μου. Θέλω ἐσὺ νὰ εἶσαι ὁ ἰδανικὸς ἀντρας ποῦ μ' ἔκανε νὰ νοιώ- σω πὼς εἶμαι γυναίκα. Θέλω τὶς ὥρες ποῦ θάμην ἐξαπλωμένη στὸ ντιβάνι, πολὺ μακριὰ σου, κουρασμένη ἀπὸ τὶς ἀπαι- τήσεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς, νάρχεται ἡ ἀγαπημένη σου μορφή, νὰ μοῦ χαμογε- λᾷ καὶ ν' ἀφίνα ἀέρινα φιλία στὰ χεῖλη μου, ποῦ πρῶτος ἐσὺ τὰ φίλησες. Θέλω, μέσα σ' ὅλες τὶς περιπέτειες ποῦ μὲ περι- μένουν στὴ ζωὴ, νὰ ἐξχωρίζῃ πάντα ἡ πρώτη, σὰν γοητευτικὸ παραμῦθι, σὰν μιά μακρινὴ ἱστορία ποῦ θὰ γεμίξῃ τὴν ψυ- χή μου τρυφερότητα.

»Αὐτὴ ἡ πρώτη μου ἀγάπη, θὰ εἶνε ἡ ἴδια μου ἡ ψυχὴ...

»Δὲν ξέρω τί θὰ εἴμ' ἐγὼ γιὰ σένα... Συγχώρησέ με ὅμως γιὰ τὶς πίκρες ποῦ ἴσως σὲ πόντισα, συγχώρησε μὲ ἀκόμα καὶ γιὰ τὴ μεγάλη πίκρα τοῦ χωρισμοῦ. Μὰ ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ.

Πιστέμῃ με πὼς δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ.

Νταϊζή.

»Υ.Γ. Θάθελες ἴσως ἕνα τελευταῖο ἀντίο; Μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς τὸ πρωί.

Αὐτὸ ἦταν τὸ γράμμα τῆς Νταϊζῆς.

Τὸ διάβασα πολλὲς φορὲς... Κάθε φρά- σιν τὴν διάβαζα λέξι πρὸς λέξι, τὴ σκεπτό- μουν, ἔμεινα μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ μὲν χαρτί ποῦ ἔκλεινε τὸ μεγάλο χωρι- σμό.

Ὅστε τελείωναν ὅλα!...

Δὲν μποροῦσα νὰ τὸ πιστέψω.

Μοῦ φαινόταν σὰν ψέματα.

(Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

Πὼς δικαιολογήθηκε

Ὁ τραπεζίτης Ζούκερφλντ συνοδεύει στὸν σταθμὸν τὸν γιό του Ἀαρὼν ποῦ φεύγει γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ γιὰ νὰ τελειο- ποιηθῇ στὶς σπουδές του.

Στὸ δρόμο τοῦ δίνει ἕνα σωρὸ συμβου- λές καὶ μεταξὺ ἄλλων τοῦ λέει:

—Νὰ κάνῃς τὴ δουλειὰ σου σύμφωνα μὲ τὸ συμφέρον σου καὶ νὰ μὴ σὲ στενο- χωρεῖ τὸ τί λέει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος. Νὰ μὴν ξεχνᾷς τὴν παροιμίαν ὅτι σκύλλοι ποῦ γαυγίζουν δὲν δαγκάνουν ποτέ.

Μόλις ὅμως τέλειωσε αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ πελώριοι μαντρόσκυλλοι ρίχτηκαν γαυγίζοντας πάνω στὸν τραπεζίτη. Ὁ Ζούκερφλντ τρομαγμένος πρόφτασε νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπὸ μιά πόρτα καὶ δὲν βγή- κε ἀπὸ κεί παρά μόνο ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο.

—Μὰ γιατί κρύφτηκες μπαμπᾶ; τὸν ρώ- τησε ὁ Ἀαρὼν. Δὲν μοῖπες ἐσὺ ὅτι σκύ- λλοι ποῦ γαυγίζουν δὲν δαγκάνουν ποτέ;

—Ναὶ παιδί μου, ἀπάντησε ὁ Ζούκερ- φλντ. Ἀλλὰ μπορεῖ ποτέ κανεὶς νάμει σί- γηρος ὅτι αὐτὰ τὰ παληόσκυλλα δια- βόησαν τὴν παροιμίαν ποῦ τὸ λέει αὐτό;

Μωρίς Λεμπλάν

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΤΡΙΓΩΝΟ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Ὅταν παρήλθε ἡ πρώτη στιγμὴ τῆς δικαιολογημένης καταπλήξεώς του, ἔτρε- ξε στὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχαν εἰ- σέλθει. Συγκεντρώνοντας ὅλες του τὶς δυνάμεις προσπάθησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ ἡ καὶ νὰ τὴν σπᾷσῃ ἐν ἀνάγκῃ. Τοῦ κά- κου ὅμως. Ἡ πόρτα οὔτε κουνήθηκε καὶ σάμπως νὰ ἀποτελοῦσε ἕνα μὲ τὸν τοῖχο.

Ὅποτε, ἐπαναλαμβάνετο τὸ ἴδιο δρά- μα! Καὶ μὲ τὶς ἴδιες συνθήκες! Μετὰ τὴν μητέρα καὶ τὸν πατέρα, ἡ σειρά τῆς κόρης καὶ τοῦ γιου!

Ἦσαν αἰχμάλωτοι καὶ καταδικασμέ- νοι! Ὁ ἀμείλικτος ἐχθρὸς τοῦς κρατοῦ- σαι! Οἱ δύο ἡμερομηνίες ἦσαν πιά κατη- γορηματικές!

14 Ἀπριλίου 1895... 14 Ἀπριλίου 1915!

Η ΤΡΟΜΑΡΑ

—Ἄ! Ὁχι! Ὁχι! ἐφώναξε λυσσών- τας ὁ Πατρίκιος! Δὲν θὰ μαρτυρήσουμε ἐδῶ μέσα!

Καὶ προσπαθώντας νὰ σπᾷσῃ τὴν πόρ- τα στράφηκε ἀπελπισμένος πρὸς τὴν Κο- ραλίαν:

—Συγχώρησέ με Κοραλί! Τὸ λάθος εἶνε δικό μου! Ἦταν τρέλλα νὰ σὲ φέ- ρω ἐδῶ! Ἦταν τρέλλα τὸ νὰ ὑποθέσω ἔστω καὶ γιὰ μιά στιγμὴ, ὅτι μποροῦσα νὰ παλέψω μόνος μου! Ἐπρεπε νὰ ζη- τήσω τὴν βοήθειαν ἐκείνων ποῦ ξέρουν ἀπ' αὐτὰ! Ἐκείνων ποῦ εἶνε συνηθισμένοι! Ὑπέθεσα ὅτι μποροῦσα... Μὲ συγχώρη- σ Κοραλί!

—Μὴ χάνῃς τὸ θάρρος σου... Δὲν χά- θηκε ἀκόμη κάθε ἐλπίδα.

—Ἡ ἡμερομηνία Κοραλί! Μὴ ξεχνᾷς τὴν τραγικὴ ἡμερομηνία! Τὴν τωρινὴ ἡ- μερομηνία! Ἡ ἄλλη γράφηκε ἀπὸ τοὺς γονεῖς μας. Αὐτὴ ὅμως, ἡ τωρινὴ, δὲν ἀ- ποδεικνύει ὅτι τὸ μαρτύριό μας ἦταν προ- μελετημένο;

—Πιθανόν, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν φθάσαμε ἀ- κόμη στὸ σημεῖο νὰ παρατηροῦμε ἀπὸ κάθε προσπάθεια. Ἀν ἔχουμε ἕνα θανά- σιμο ἐχθρὸ ἔχουμε καὶ πιστοὺς φίλους! Θὰ μᾶς ἀναζητήσουν!

—Μὰ παραδέχομαι. Πὼς ὅμως θὰ μᾶς βροῦν; Εἶχαμε λάθει ὅλα τὰ μέτρα μας γιὰ νὰ μὴ μᾶς καλεῖς ποῦ σκοπεύαμε νὰ πᾶμε. Ὑστερᾶ... κανεὶς δὲν ἔχει ἰδέαν τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ!

—Οὔτε ὁ γέρω - Συμεών;

—Ὁ Συμεών ἦλθε καὶ κατέθεσε τὴν κορώνα ἀλλὰ κάποιος ἄλλος ἦταν μαζί του. Κάποιος ἄλλος ποῦ εἶνε κύριος τῆς θελήσεώς του καὶ ὁ ὁποῖος ἴσως τώρα ποῦ τέλειωσε τὸν ρόλο του, νὰ τὸν ξε- φορτώθηκε ὅπωςδήποτε.

—Τότε... τί μᾶς μένει νὰ κάνουμε Πα-

τρίκιε;

Ὁ Πατρίκιος κατέβασε τὰ μάτια του ἀπὸ ντροπὴ, βλέποντάς τὴν νὰ χάνῃ τὸ θάρρος της.

—Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ περιμένουμε τὰ γεγονότα Πατρίκιε καὶ νὰ σκεφθοῦμε ψύ- χραια γιὰ ν' ἀποφασίσουμε πὼς θὰ τ' ἀντιμετωπίσουμε ἀποτελεσματικῶς. Μπο- ρεῖ καὶ νὰ μὴ ὑποστοῦμε ἐπιθεσι. Τὸ γε- γονός ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρισκόμαστε φυλακισμένοι, δὲν σημαίνει καὶ ὅτι εἴμα- στε χαμένοι. Θὰ παλέψουμε ὅπωςδήποτε. Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Θὰ παλέψουμε Κοραλί. Νοιώθω μέ- σα μου δυνάμεις ποῦ δὲν τὶς φανταζόμου- να! Θὰ παλέψουμε! Γιὰ τὴν ὥρα, ἂς βε- θαιωθοῦμε ὅτι δὲν ὑπάρχει κάποια κα- μουφλαρισμένη εἰσόδος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν νὰ ὑποστοῦμε αἰφνιδιαστικὴ ἐπιθεσι.

Ὑστερᾶ ἀπὸ ἔρευνες μιᾶς ὥρας δὲν ἀνακάλυψαν τὸ παραμικρό.

Ὁ Πατρίκιος ἐτοίμασε τὰ δύο περι- στροφα:

—Ὁ πρῶτος ποῦ θὰ φανῇ εἶνε χαμέ- νος.

Τὸ περελθὸν ὅμως βάρανε σὰν μολύ- βι στὴν ψυχὴ του. Ὅλα τὰ λόγια τῶν καὶ ὅλες τὶς χειρονομίες τῶν, τὰ εἶχαν πῇ καὶ τὶς εἶχαν κάνει καὶ ἄλλοι ποῦ εἶ- χαν βρεθῇ στὴν δικὴ τῶν τραγικὴν θέσι. Ὁ πατέρας του εἶχε κι' αὐτὸς ἐτοίμα τὰ πιστόλια του καὶ ἡ μητέρα τῆς Κοραλί- ας εἶχε κι' ἐκείνη προσευχηθῇ!

Νευρικά, ἀσυναίσθητα, ἀνοίξε ἕνα βι- θλίον ποῦ θὰ τὸ εἶχαν ἀνοίξει καὶ οἱ γο- νεῖς τῶν: Σὲ μερικὲς σελίδες εἶδε λίγες γραμμὲς μὲ τὸ μολύβι. Μερικὲς λέξεις καὶ μερικὲς φράσεις. Ἦταν ὁ γραφικὸς χαρακτήρας τοῦ πατέρα του καὶ τῆς μη- τέρας τῆς Κοραλίας. «Πατρίκιε μου, ἔ- γραφε ἡ μητέρα τῆς Κοραλίας σὲ μιά σε- λίδα. Θέλω νὰ ἐξαγάξω τὴν θρεσινὴ μας εὐτυχία προσμένοντας τὴν αὔριαν. Ὁ- ταν φθάσῃς πρὶν ἀπὸ μένα καὶ ἀνοίξῃς αὐτὸ τὸ βιβλίο, θὰ διαβάσῃς ὅτι σὲ ἀγαπᾷ». Σ' ἕνα ἄλλο φύλλο, ὑπῆρχαν λίγες φράσεις τοῦ Πατρίκιου:

«Κοραλί μου,

Ἐφύγες καὶ δὲν πρόφτασα νὰ σοῦ ἐ- παναλάβω τὸ πόσο σ' ἀγαπᾷ. Δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ ὡς αὔριο καὶ δὲν μοῦ κάνει καρ- διά ν' ἀφήσω τὴν φωνή μου...

Κατόπιν, σκέφθηκαν καὶ οἱ δύο νὰ ψά- ξουν μέσα σ' ὅλα τὰ βιβλία, μήπως καὶ ἀνεκάλυπταν καμμιά σημείωσι ποῦ νὰ μποροῦσε νὰ τοὺς σώσῃ. Δὲν βρῆκαν ὅ- μως ἄλλο παρά φράσεις μιᾶς ἀπέραν- τος ἀμοιβαίας ἀγάπης.

(Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΤΟΥ Κ. ΖΑΚ Ἡ Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΡΑΦΤΗΣ

Ὁ κ. Ζάκ κατὰ τὴν προόδα τοῦ κοστουμιοῦ καὶ τοῦ καπέλλου του καί... μετὰ τὴν πρόδα!

'Η βασιλοπούλα

Μιά φορά κι 'έναν καιρό σ'ε κάποια μακρινή χώρα βρισκόταν μιά όμορφη βασιλοπούλα με χρυσά μαλλιά. 'Η μητριά της όμως την έμισούσε πάρα πολύ και ζητούσε κάθε ευκαιρία νά την αφανίση. Κατάφερε λοιπόν τ' βασιλιά νά στείλουν την κόρη σ'ε μιά έρημιά κι' εκεί νά την αφήσουν νά χαθή. 'Υστερα όμως από πέντε μέρες, η βασιλοπούλα γύρισε στο παλάτι του πατέρα της καθάλλα σ' ένα λιοντάρι.

Τότε η κακή μητριά συμβούλεψε τ' βασιλιά ν' αφήση τ' βασιλοπούλα μοναχή απάνω σ'α έρημο βουνά, όπου δεν ζούν παρά τ' άγριοπούλια. 'Υστερα όμως από πέντε μέρες ένας άετός έφερε τ' βασιλοπούλα επάνω σ'α φτερά του στον πατέρα της.

Τότε η κακή μητριά διάταξε νά την εξορίσουν σ' ένα έρημο νησί. Την βρήκαν όμως κάτι ψαράδες και την έφεραν πίσω στον πατέρα της. 'Η κακή μητριά, λυσσασμένη απ' τ' θυμό της, πρόσταξε τότε νά σκάψω ένα πηγάδι πολύ βαθύ μέσα στην αυλή, έρριξε μέσα την κόρη και τ'ό γέμισαν με χώμα και λιθάρια.

Την έκτη μέρα όμως ένα λαμπρότατο φώς πήδησε απ' τ' μέρος όπου είχαν θάψει την κόρη. 'Εσκαψαν τότε στη γη και τί νά δούν! 'Η βασιλοπούλα με τ'α χρυσά μαλλιά ήταν ζωνταίη και τούς χαμογελούσε!...

Τότε η μητριά έβαλε νά ανοίξουν μιά τρύπα σ'ε μιά μεγάλη μυριά. Μέσα στην τρύπα αυτή κλείσανε τ' βασιλοπούλα. 'Επειτα έκοψαν τ' δέντρο από τ' ρίζα και τ'ό πέταξαν μέσα σ'τ' θάλασσα. 'Υστερα από έννηά μέρες όμως η θάλασσα έβγαλε τ' δέντρο και βρήκαν μέσα την κόρη πού ζούσε άκόμα. Μόλις όμως η κόρη είδε τ' φώς, έξεψύχησε και μεταμορφώθηκε σ'ε μεταξοσκώληκα. Σκάλωσε άμέσως επάνω στην μυριά κι' άρχισε νά τρώη φύλλα. 'Αλλά μιά μέρα έπαψε νά τρώη και δέν σάλευε πιά.

'Υστερα από πέντε μέρες ο μεταξοσκώληκας κινήθηκε, έφαγε κάμποσες μέρες άκόμα φύλλα μυριάς κι' έκοιμήθηκε ξανά.

'Υστερα από άλλες τόσες μέρες κινήθηκε ξανά και πάλι άποκοιμήθηκε. Την πέμπτη φορά όμως όταν έξύπνησε ήταν ένα χρυσό κουκούλι. 'Απ' τ' κουκούλι βγήκε μιά όμορφη πεταλούδα πού γέννησε αύγά κι' άρχισε άμέσως νά τ'α κλωσάει. 'Απ' τ' αυγά αυτά βγήκαν άλλοι μεταξοσκώληκες κι' έτσι σκορπίστηκαν και γέμισαν όλη τ' χώρα. Κι' απ' τόν καιρό αυτό η 'Ιαπωνία βγάζει άφθονο μετάξι!...

Οι Γιαπωνέζοι τόν πρώτο ύπνο του μεταξοσκώληκα τόν λέν ύπνο του λιονταριού. Τόν δεύτερο ύπνο τόν λέν ύπνο του άετου, τόν τρίτο ύπνο τών ψαράδων, τόν τέταρτο ύπνο του πηγαδιού και τόν πέμπτο, τόν τελευταίο. 'Υπνο του δέντρο!...

Μικρές αλήθειες

—Στ'όν έρωτα η γυναίκα είναι σπ'ίτι της. 'Ο άνδρας δέν είναι παρά ένας προσκεκλημένος.

—'Η γυναίκα διαλέγει τόν άνδρα πού θά τήν διαλέξη.

—Οί γυναίκες δέν είναι ένάρετες, αλλά είναι εκείνες πού μάς έδωσαν ιδέαν τών άρετών.

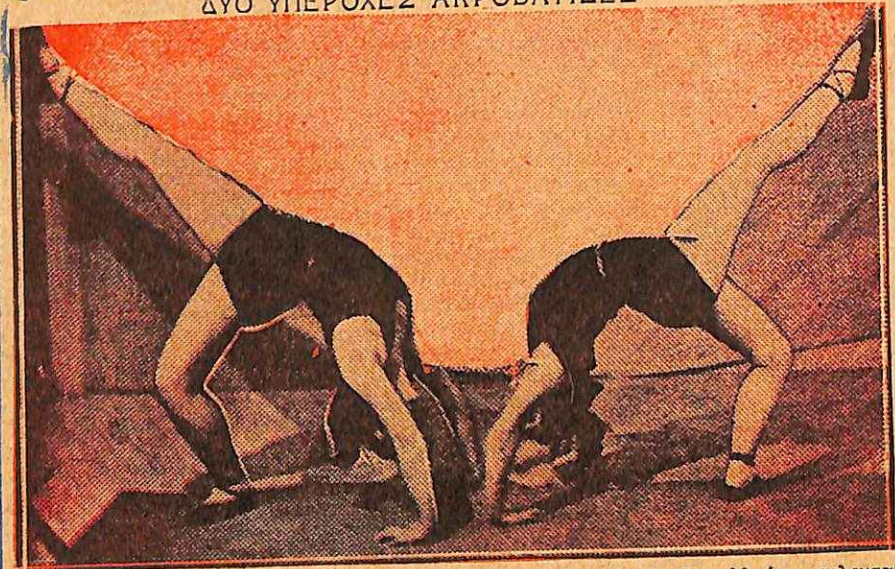
—Ποτέ δέν νοιώθουμε π'ό πολύ την άνάγκη νά μάς άγαπούν όσο όταν νοιώθουμε π'ώς άρχίζουμε νά μ'ην είμαστε άξιοί απ'τού.

—'Αν είμαστε έντελώς δυνατοί, δέν θά συλλογίζώμαστε ποτέ τόν έρωτα.

—'Υπάρχει περισσότερος έρωτας μέσα στην φιλία παρά στον έρωτα.

—Τ'ό ν' άγαπά κανείς σημαίνει, ότι έπιθυμεί με πάθος ένα πλάσμα πού θά τ'ο λατρεύη άκόμη και όταν δέν θά τ'ο έπιθυμεί.

ΔΥΟ ΥΠΕΡΟΧΕΣ ΑΚΡΟΒΑΤΙΔΕΣ

Ένα από τ'α γυμνάσματα του ακροβατικού ζεύγους Ντέσσον πού ξετρελλαίνει τελευταίως τούς Βερολίνους.

Νέα ποιήσις

Σ' ΑΓΑΠΩ!...

Σ' άγαπώ!... Καί τ' άγέρα τ'ό φύσημα, τόν καύμό μου μπορεί νά σοφ φέρη!... Σ' άγαπώ!... Μ' άγαπάς;... Ποιός τ'ό ξέρει!...

Σ' άγαπώ!... Κι' αν τυχόν και μ' άγάπησες, μή ζητάς νά τ'ό κρύβης τ'ό κάκου!... Τ'ης καρδιάς τ'η φωνή μόνο άκού!...

Σ' άγαπώ!... Καί τ' άγέρα τ'ό φύσημα, τόν καύμό μου μπορεί νά σοφ φέρη, και θ' άκούσης νά λ'η τ' άγέρη, έχασμένο για πάντα σκοπό!... Σ' άγαπώ!... Σ' άγαπώ!... Σ' άγαπώ!...

ΡΕΜΗΣ

ΓΕΛΑΣΜΕΝΟΣ

'Αγάπη χωρίς λόγια μ'όταν τ'α χείλη σου καλή σ' ένα άτελείωτο φίλ και π'ώς θά ξη αιώνια.

Μά θνήκα γελασμένος γιατί τ'ό χρώμα τών χειλιών ήταν κλεμμένο από κραγιόν και έγώ απ' αυτά θαμμένος.

ΝΙΚΟΣ Γ. ΚΩΣΤΑΛΑΣ

'Ο φιλάργυρος

Μιά φορά ζούσε κάποιος όνομαστός φιλάργυρος, ό όποιος, κατόπιν άφαντάστων στερήσεων, είχε σχηματίσει μιά άρκετά σημαντική περιουσία. 'Ο φιλάργυρος αυτός, για νά εξασφαλίση τ'α χρήματά του σ'ε σίγουρο μέρος, αποφάσισε νά κατασκευάση μέσα στο σπ'ίτι του μιά μυστική υπόγεια κρύπτη, τ'ης όποιος η πόρτα ν' άνοιξη με ειδικό μηχανισμό, γνωστό μ'ό νάχα σ' αυτόν. Γι' αυτό πήγε και βρήκε έναν περιφρ'ημο τεχνίτη, τ'ού άνεκοίνωσε τ'ό σχέδιό του και συμφώνησε στο τέλος μαζί του για τήν κατασκευή τ'ης κρύπτης.

Όταν ό τεχνίτης έτελείωσε την έργασία, έκάλεσε τ'ό φιλάργυρο και τ'ού έδειξε τ'ό χειρισμό του μηχανισμού. 'Εκείνος παρακολούθησε τίς σχετικές ύποδείξεις του κι' άφ'ου είδε π'ώς η δουλειά του είχε γίνει, τούδωσε με μεγάλη του λύπη τ'η συμφωνημένη άμοιβή.

'Από τήν ήμέρα εκείνη ό φιλάργυρος κατέβαινε ταχτικά μέσα στην κρύπτη και καθόταν ώρες όλόκληρες, μετρώντας τούς θησαυρούς του. Κάποτε όμως, καθώς ήταν προσηλωμένος στην προσφιλή του αυτή άσχολία, έξαφνα τ'ού έπεσε απ' τ'α χέρια τ'ό λυχνάρι και βρέθηκε άμέσως στο σκοτάδι. 'Εντρομος τότε, ζήτησε νά βρη τ'ό μέρος τ'ης έξόδου, αλλά παρ' όλες του τίς προσπάθειες δέν κατώρθωσε νά βρη τ'ό ελατήριο.

Θέλησε ν' άνοίξη τήν πόρτα με τ'η βία, αλλά οί κόποι του πήγαν χαμένοι. Τότε άρχισε νά φωνάζη μ' όλη τ'η δύναμή του, μ'α η φωνή του πνιγόταν μέσα στο ύπογειο και κανένας δέν τόν άκούγε!...

Όσο περνούσαν οί μέρες, τόσο περισσότερο άνησυχούσαν οί οικείοι του, οί όποιοι φυσικά άγνοούσαν τήν ύπαρξη τ'ης κρύπτης και δέν μπορούσαν νά φανταστούν τ'ό δυστύχημα. 'Η είδησις τ'ης εξαφανίσσεως τ'ού φιλαργύρου σιγά σιγά διαδόθηκε σ' όλη τήν πόλι και στο τέλος έφτασε και σ'αυτιά τ'ού τεχνίτη, πού είχε κατασκευάσει τ'ό υπόγειο. 'Αμέσως έμ'ηκε σ'ε ύποψία κι' έτρεξε στον άρχοντα τ'ης πόλεως για νά τ'ο άνακοινώση τούς φόβους του.

'Ετρεξαν τότε όλοι μαζί στο σπ'ίτι τ'ού φιλαργύρου, βρήκαν τήν κρύπτη κι' άνοίνοντας τ'η μυστική πόρτα βρήκαν τ'ό φιλάργυρο νεκρό, έσπλωμένο απάνω στους θησαυρούς του!...

Τ'ό σπουδαιότερο είναι π'ώς όταν οί συγγενείς τ'ού φιλαργύρου μάθανε τ'ό πάθημά του φώναξαν τόν τεχνίτη πού είχε κατασκευάσει τήν κρύπτη και τόν διέταξαν νά τήν γκρεμίση άμέσως. Χωρίς νά φέρη αντίρρηση ό άνθρωπος υπήκουσε σ'τάς διαταγές.

—Πόσα θές για τ'η δουλειά αυτή; τόν ρώτησε ό γυιός τ'ού φιλαργύρου. —Χίλιες χρυσές, είπε εκείνος. —Πάρε πενήντα χιλιάδες, τ'ού είπε άλλος. Μά θά μ'ο δώσης τ'ό λόγο σου π'ώς δέν θά ξανακάνης μιά τέτοια κρύπτη. 'Ο τεχνίτης ύποσχέθηκε και έτσι ιστορία αυτή δέν ξαναγίνει.

28.000.000

ΕΠΙΘΑΝΑΤΙΟΣ ΡΟΓΧΟΣ ΑΠ' ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ...

Θάταν περασμένα μεσάνυχτα, όταν τ'ό κουδούνι τ'ού τηλεφώνου τ'ού καθηγητ'ου Βέρνερ Κράουσαν έχτύπησε γαράζοντας με τόν ήχο του τ'η σιωπή τ'ης νύχτας.

'Ο καθηγητής, μετά τ'ό δεύτερο κουδούνισμα, ξύπνησε, πέρασε διαστικά μιά ρόμπα τ'ού σπιτιού, μπήκε στο γραφείο του, όπου θρ'ισκόταν τ'ό τηλεφώνον, σήκωσε τ'ό άκουστικό και ρώτησε:

—Ποιός; —Βέρνερ... 'Εσύ;... —Ναι, έγώ... Ποιός;...

'Απ' τήν άλλη μεριά τ'ού τηλεφώνου καλωδίω άκούστηκε κάτι πού έμοιαζε πολύ με ρόγχο επιθανάτιο. 'Υστερα η φωνή άκούστηκε σαν ξεψυχισμένη:

—'Εδω, Χάρυ... Τρέξε γρήγορα... Πεθαίνω!...

—Χάρυ, έσύ; Πού θρ'ισκεσαι;

—Στ'ό γραφείο... Στ'ό έργοστάσιο!...

Τρέ!...

'Η λέξις διεκόπη στη μέση κι' άκούστηκε ό κρότος ενός σώματος πού πέφτε.

—Χάρυ, μίλησέ μου... φώναξε άήσυχος ό καθηγητής. Τί σοφ συμβαίνει; 'Απάντησε!...

Καμιά φωνή όμως δέν τ'ού άποκρίθηκε. 'Ο καθηγητής Κράουσαν άφησε τ'ό τηλεφώνον, ντύθηκε διαστικά και έγήκε απ' τ'ό μέγαρό του τ'ης Μπερλίνερ στράσε, φώναξε ένα ταξί πού περνούσε και τούδωσε τ'η διεύθυνσι τ'ού έργοστασίου Χάρυ Ζίκφιντ. Σ'ε δέκα λεπτά θρ'ισκόταν εκεί. Τ'ό μεγάλο έργοστάσιο ήταν σκοτεινό και σιωπηλό και οί πόρτες του κλειστές. 'Ο καθηγητής χτύπησε τήν κεντρική πόρτα, ύστερα τ'η μικρή απ' όπου μπαίνουν οί εργάτες, αλλά κανείς δέν τ'ού άποκρίθηκε. Φώναξε τότε ένα পুলিশάιν πού περνούσε και τ'ού είπτε:

—'Ακούστε... Είναι άνάγκη νά παραβιάσωμε τήν πόρτα τ'ού έργοστασίου!... —Τί συμβαίνει;

—Είμαι ό καθηγητής Κράουσαν!... Πρό δέκα λεπτών με ξύπνησε ένα τηλεφώνημα τ'ού φίλου μου έργοστασιάρχου Χάρυ Ζίκφιντ... 'Ο φίλος μου με καλούσε νά τρέξω άμέσως στο έργοστάσιό του!... Φαίνεται π'ώς είνε θ'αρεια πληγωμένος η και πεθαμένος άκόμα!...

—'Αμέσως, κύριε καθηγητά, θά τηλεφωνήσω στο τμήμα!...

'Ο πόλισμάν μπήκε σ' έναν τηλεφωνικό θάλαμο, τηλεφώνησε και σ'ε πέντε λεπτά έφτασε τ' αυτοκίνητο τ'ης άστυνομίας με τέσσαρες άστυνομικούς κι' έναν κλειδαρά. 'Η κεντρική πόρτα τ'ού έργοστασίου παραβιάσθη και οί άντρες μπήκαν μέσα. 'Ο καθηγητής τρέχοντας ανέβηκε τ'η σκάλα πού ώδηγούσε πρ'ος τ'ό άπάνω πάτωμα, όπου θρ'ισκόταν τ'ό ιδιαίτερο γραφείο τ'ού διευθυντ'ου τών έργοστασίων. 'Η πόρτα ήταν μισανοιχτή. 'Ο καθηγητής τήν έσπρωξε και μπήκε. Τ'ό γραφείο ήταν άδειο!

—Περιεργο... ψιθύρισε ό καθηγητής στους άστυνομικούς, πού μπήκαν άμέσως ύστερα απ' αυτόν. Μ'ο τηλεφώνησε από τ'ό γραφείο του.

—Μήπως είνε καμιά φάρσα; ρώτησε ένας από τούς άστυνομικούς. —'Οχι, είμαι θ'έβαιος π'ώς ήταν ό Χάρυ!... 'Ανεγνώρισα τ'η φωνή του!...

—Τότε τί έγινε;

ΜΑΡΚΑ

—Χέρ...μαν!...

Τ'ό κεφάλι τ'ού ετοιμοθανάτου έπεσε βαρύ πάνω σ'α γόνατα τ'ού καθηγητ'ου. 'Ο τελευταίος έπιασε τ'ό σφυγμό τ'ού Ζίκφιντ, πλησίασε τ' αυτό στην καρδιά του, έρριξε τ'ό φ'ος ενός ήλεκτρικού φαναριού σ'α μάτια του. 'Ούτε σφυγμός άκούοταν πιά, ούτε παλμός τ'ης καρδιάς και οί κόρες δέν διεστέλλοντο καθόλου κάτω απ' τ'ό φ'ος τ'ού ήλεκτρικού. 'Ο Χάρυ Ζίκφιντ ήταν νεκρός!...

'Ο καθηγητής Κράουσαν σκούπισε τόν ιδρώτα πού πλημμύριζε τ'ό πρόσωπό του.

—Πέθανε... είπτε.

—Δολοφονημένος; ρώτησε ένας άστυνομικός.

—Στραγγαλισμένος!... Φαίνονται καθαρά οί έγκυμώσεις στο λαιμό!...

—Κι' αυτός ό Χέρμαν, πού είπτε τ'όνομά του πρ'ιν πεθάνη, ποιός ν'άναι άρα γέ;

—Χέρμαν Λάντερερ λέγεται ό συντάκτης τ'ού Ζίκφιντ, είπτε σοβαρά ό Κράουσαν, κι' έδω βρισκόμαστε στο γραφείο του!...

Τ'ό πτώμα έγκαταλείφθηκε στη θέση πού θρ'ισκόταν ως πού νάρθη ό ιατροδικαστής. Οί άστυνομικοί άρχισαν νά εξετάζουν τ'α διαμερίσματα τ'ού έργοστασίου μήπως άνακαλύψουν τήν αίτια τ'ης δολοφονίας. Στ'ό γραφείο τ'ού Ζίκφιντ ηθ'ραν ένα χρηματοκιβώτιο διαρρηγμένο και έντελώς άδειο.

—'Απορία μετά φόνου!... ψιθύρισε ένας από τούς άστυνομικούς.

—Σκότωσε άρά γε τ'ό συνέταιρό του για νά τόν κλέψη, έτσι κοινά, σαν διαρρηκτής; μονολόγησε ό Κράουσαν.

'Ο ιατροδικαστής πού έφθασε σ'ε λίγο διεπίστωσε τ'ό θάνατο από στραγγαλισμό. Στ'ό λαιμό τ'ού θύματος υπήρχαν δακτυλικά άποτυπώματα. Τ'ό πτώμα μεταφέρθηκε στο σπ'ίτι του. τ'ό έργοστάσιο σφραγίσθη και ό έπιθεωρητής τ'ης άστυνομίας 'Αντολφ Κλίμπε διευθύνθηκε πρ'ος τήν διατήρη κατοικία τ'ού Χέρμαν Λάντερερ, μ' ένα ένταλμα συλλήψεως έναντίον τ'ού σπ'ιτος τ'ού.

ΔΥΟ ΚΑΛΟΙ ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ

Τ'ό σπ'ίτι τ'ού Χέρμαν Λάντερερ, μ'ε κομψή θ'ιλλισία στον αριθμό 47 τ'ης Μόλτκε στράσε, ήταν ένα από τ'α θρ'ιότερα τ'ης άνατολικής πλευράς τ'ού Βερολίνου. 'Ηταν χτισμένο στο θάθος ενός ώραιο κήπου με περιποιημένα παρτέρια και συντριβάνια. 'Όταν έφτασε ό άστυνομικός ή εξώπορτα τ'ού κήπου ήταν ανοικτή και σ' ένα δωμάτιο τ'ού άπάνω πατώματος υπήρχε φ'ος. 'Ο άστυνομικός χτύπησε τ' μέσα πόρτα, περίμενε άρκετ'ή ώρα ώσπου νά τ'ού άνοίξουν, και στον υπέρηχο παρουσιάστηκε στο τέλος άγουροξυπνός μένος, είπτε:

—Είδοποίητε τόν κ. Λάντερερ ότι τ'ό ζητά η άστυνομία!...

'Ο Χέρμαν Λάντερερ ήταν ένας άνδρας εύσωμος, ευρησμός, ροδοκόκκινος, μ' ένα πούρο διαρκώς στο στόμα, γνήσιος άντιπροσωπευτικός τύπος τ'ού Γερμανού τ'ης εποχής μας. Δέχτηκε τόν άστυνομικό χ'ωμένος σ' ένα μεταξωτό κοιτανίτη κ'οφέ, τ'ού πρόσφερε πούρο και τόν ρώτησε μ' ένα μειδίαμα:

—'Η άστυνομία; Σ'ε τί όφειλω τήν τιμής έπισκέψέως τ'ης;

—'Απόψε στο έργοστάσιό σας έγινε μ...

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

όλοι τήν ένδιαφέρουσα περιπέτεια τ'ης περιφ'ημου «Κυρίας με τ'ό μαύρο χέρι» πού δημοσιεύεται σ' αυτό τ'ό φύλλο.

Τò μουσείο τής άθηναικής άφηρημάδας!...

δολοφονία... άποκρίθηκε στεγνά ο έπιθεωρητής.

—Δολοφονία; "Οχι δά! Καί ποιόν δολοφόνησαν;

—Τόν συνεταίρο σας Χάρυ Ζίκφιντ...

Άκούστηκε μία γυναικεία φωνή δυνατή. Οί δύο άνδρες γύρισαν και είδαν στό άνοιγμα τής πόρτας μία γυναίκα κάτω-χρη νά κλονίζεται και νά πέφτη. Ο Λάντερερ έτρεξε κοντά της και τήν έπήρε στην άγκαλιά του.

—Λίλιαν! Άγαπημένη μου! φώναξε σάν τρελλός.

Χτύπησ' ύστερα τò κουδούνι και θέλησε νά οδηγήση τήν λιποθυμισμένη γυναίκα στό δωμάτιό της. Ο άστυνομικός όμως τόν σταμάτησε:

—Μέ συγχωρείτε, κύριε... Έχω όμως έντολη νά μη σάς αφήσω μόνον...

—Ωστε δέν είμ' ελεύθερος;

—Δυστυχώς όχι... Θά σάς παρακαλέσω μάλιστα νά μέ ακολουθήσετε στην άστυνομία...

—Μία στιγμή τότε νά τηλεφωνήσω, αι επιτρέπετε, στό γιατρό μου γιά τήν άδισθεσία τής γυναίκας μου...

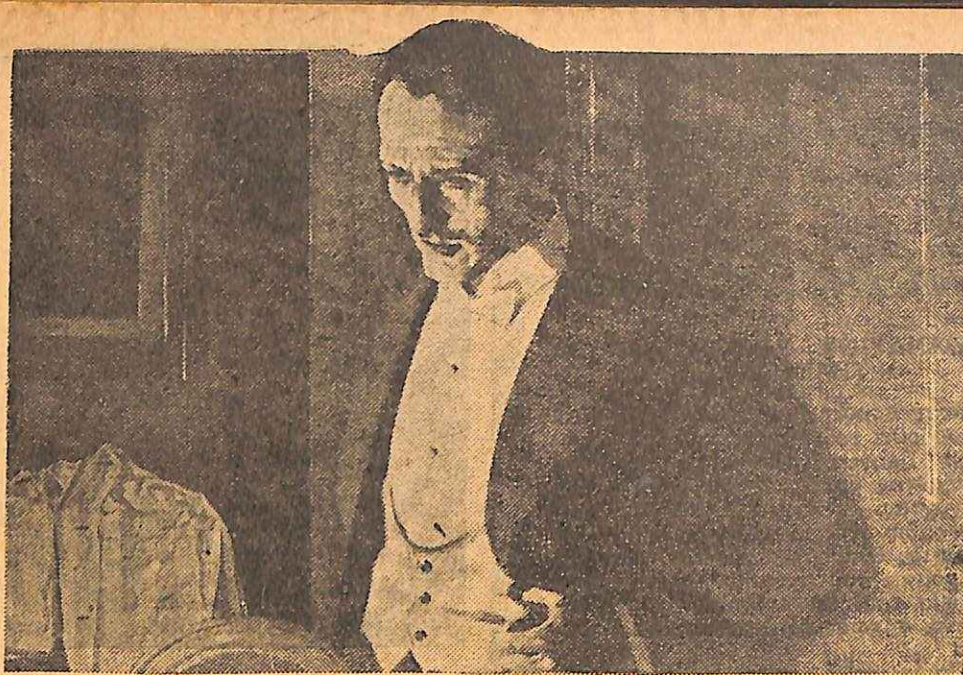
Πραγματικά ο Λάντερερ πήρε έναν αριθμό στό τηλέφωνο, κάλεσε τò γιατρό, ρώρεσε τò σακάκι του και τò παλτό του και είπε στόν άστυνομικό:

—Σας άκολουθώ...

Σ τήν άστυνομία ο Λάντερερ υποβλήθηκε σέ μία μεγάλη κι' έξαντλητική ανάκριση. Δέν είχε κανένα άλλοθι και τά δικτυλικά του άποτυπώματα άποδείχτηκε πώς ήσαν έντελώς τά ίδια μ' εκείνα πού βρέθηκαν στό λαιμό του νεκρού. Έκτός αυτού, μία έρευνα πού έγινε στό σπίτι του Λάντερερ απέδειξε ότι τò κομψό αυτοκίνητο του Γερμανού έργοστασιάρχη ήταν γεμάτο λάσπες νωπές. Τή νύχτα εκείνη είχε βρέξει. Τò έργοστάσιο Ζίκφιντ-Λάντερερ θρισκότανε σέ μία συνοικία έξω από τò Βερολίνο γεμάτο λάσπες. Δέν υπήρχε καμμία άμφισβησία: Τò αυτοκίνητο του δολοφόνου τόν περιέμενε έξω άπ' τò έργοστάσιο γιά νά τόν μεταφέρει μετά τή δολοφονία στό σπίτι του. Ο Λάντερερ προφυλακίστηκε άμέσως.

Η δολοφονία και ή σύλληψις πού έπακολούθησε άναστάσαν κυριολεκτικά τò Βερολίνο. Οί δύο συνεταίροι ήταν γνωστοί σ' όλη τήν άνωτερη άριστοκρατία τής γερμανικής πρωτεύουσας ως άνθρωποι πλούσιοι κι' άγαπημένοι μεταξύ τους. Τò έργοστάσιο παιχνιδιών Ζίκφιντ - Λάντερερ ήταν τò πιο φημισμένο τής Γερμανίας και τά προϊόντα του ταξίδευαν και στις πιο μακρινές χώρες τού κόσμου, γιά νά μεταφέρουν στό θησαυροφυλάκιο των δύο συνεταίρων άμέτρητα πλούτη. Ο Ζίκφιντ κι' ο Λάντερερ, μαζί με τή γυναίκα του δευτέρου, τήν ωραία Λίλιαν, έκαναν συχνότατα τήν εμφάνισή τους στό καλύπτρα κέντρα του νυχτερινού Βερολίνου, στους ιδιωτικούς χορούς και στις πρεσβείες. Πώς είχαν αλλάξει έτσι άπτότομα τά αισθήματα του Χέρμαν Λάντερερ άπέναντι του συνεταίρου του, γιά νά τόν στραγγαλίση έτσι άγρια μία νύχτα μέσα στό γραφείο του; Τò χρηματοκιβώτιο του Ζίκφιντ, όπως θά θυμάται ο άναγνώστης, βρέθηκε άνοιγμένο και άδειο τή νύχτα τής δολοφονίας.

Ο έλεγχος πού έγινε, απέδειξε ότι μέσ' στό χρηματοκιβώτιό του υπήρχαν είκοσιόχτώ εκατομμύρια μάρκα σέ χαρτονομίσματα των δέκα χιλιάδων, προσεχόμενα όλα από κέρδη του Ζίκφιντ στό χρηματιστήριο τήν τελευταία άδομάδα. Τò τεράστιο αυτό ποσό είχε μείνει στό χρηματοκιβώτιο γιάτί επρόκειτο ο Ζίκφιντ τήν έπομένη άκριβώς νά κάνει ένα έμβασμα γιά τò ίδιο ποσό στόν άναπαύσιμότητά του τής Καλκούτας. Τò έπιβαρυντικό γιά τήν υπόθεσι ήταν ότι ο Λάντερερ ήξερε τήν παρουσία των είκοσιόχτώ αυτόν εκατομμυρίων μέσα στό χρηματοκιβώτιο του συνεταίρου του. Όλα έδειχναν ότι ο δολοφόνος ήταν εκείνος πού είχε συλληφθή. Κι' όμως ο Λάντερερ έξακολουθούσε νά άρνήται ότι είχε και τήν παρ

—Ωστε δέν είμαι ελεύθερος; ρώτησε ο Λάντερερ.

Είχε όριστη πιά ή δίκη του Λάντερερ, όταν έξαφνα, ένα πρωί, όλες οι έφημερίδες του Βερολίνου άγγγγειλαν μία συνταρακτική είδησι: Η Λίλιαν Λάντερερ, ή ωραιότατη γυναίκα του δολοφόνου, είχε βρεθή νεκρή στό δωμάτιό της με κομμένες τίς φλέβες. Η άνάκρισι πού έγινε απέδειξε ότι ή ωραία Βερολινέζα είχε αυτοκτονήσει.

Μεγάλη συζήτησις έπακολούθησε στους κοσμικούς κύκλους του Βερολίνου. Πολλοί, άρχισαν νά μιλάνε φανερά γιά τόν έρωτα τής Λίλιαν Λάντερερ με τόν Χάρυ Ζίκφιντ, προσθέτοντας ότι ή γυναίκα, άπογοητευμένη από τόν βίαιο θάνατο του έραστού της, είχε ζητήσει τò θάνατο σάν μία άπολύτρωσι. Τότε ο Χέρμαν Λάντερερ, πού ή αυτοκτονία τής νυναικός του τόν είχε κάνει κυριολεκτικά κουρέλι, άποφάσισε από τά βάζη τής φυλακής του νά ρίξη φως στην υπόθεσι. Ωμολόγησε πώς πραγματικά αυτός είχε σκοτώσει τò Ζίκφιντ παρασύροντάς τον τήν νύχτα εκείνη στό γραφείο του και πώς άφορη τής δολοφονίας ήταν ή ληστεία. Ο δολοφόνος ωμολόγησε ακόμα πώς ήταν κατεστραμμένος οικονομικά άπ' τίς κουρσες, άπ' τά χαρτιά κι' άπ' τò χρηματιστήριο, και ότι τήν προηγούμενη χρονιά στό καζίνο του Ζουάν-λε-πέν, γιά νά πληρώση τά τεράστια ποσά πού είχε χάσει, είχε υπογράψει τήν έκχώρησι των μερισμάτων στην επιχείρησί του γιά έναν όλόκληρο χρόνο. Είχε ζητήσει δανεικά άπ' τò συνεταίρο του, εκείνος όμως, γιά νά τόν γλυτώσει από τò πάθος του χρητιστιγνίου, όπως τούλεγε, τού είχε άρνηθή έστω και ένα μάρκο. Τότε ο Λάντερερ άποφάσισε τή δολοφονία. Σκότωσε τò συνεταίρο του, ύστερα άνοιξε τò χρηματοκιβώτιο, πήρε όσα λεπτά όρθε και τάστειλε με ταχυδρομικές έπιταγές λίγο πρώτου συλληφθή στό τέσσερα σημεία του κόσμου όπου χρωστούσε.

Η όμολογία έκανε μεγάλη έντύπωσι. Κι' ακόμα πιο μεγάλη έντύπωσι έκανε ένα άλλο γεγονός πού ήρθε νά συνταράξη πάλι όλη τήν κοινωνία του Βερολίνου: Ο Χέρμαν Λάντερερ ένα πρωί βρέθηκε νεκρός μέσ' τò κελλί του με τò κεφάλι σπασμένο. Δίπλα του βρέθηκε ένα λιγλόλογο σημείωμα:

«Τò πάθος μου γιά τò παιχνίδι μ' έκανε δολοφόνο. Μαζί με τò συνεταίρο μου όμως σκότωσα και τήν λατρευτή μου γυναίκα πού πέθανε από ντροπή. Δέν έχω πιά νά κάνω τίποτε στη ζωή. Τò αίμα τού δικό μου άς εξαγνίση τά δύο έγκλημάτά μου.

Χέρμαν Λάντερερ».

Τò ίδιο θράψι ο διεθυντής τής άστυνομ

μίας του Βερολίνου έπαιρνε ένα συστημένο ταχυδρομικό δέμα κι' ένα γράμμα. Άνοιξε τò δέμα κι' είδε μέσα καμμία σαρανταριά γράμματα έρωτικού περιεχομένου. Άνοιξε και ένα γράμμα και διάβασε, γραμμένο μ' ένα λεπτό γυναικείο χαοακήρα, τά εξής:

«Αυτή τή φορά μπορώ νά όρκιστώ ότι έγώ προσωπικά δέν έβούηξα τò χέρι μου στό αίμα. Έδωσα μόνο όπλα γιά νά δολοφονηθή εκείνος πού έπρεπε νά δολοφονηθή γιά νά κερδίσω έγώ. Είχα μάθει πώς ο Χάρυ Ζίκφιντ έκρυβε μέσα στό χρηματοκιβώτιό του ένα μεγάλο χρηματικό ποσό. Φρόντισα τότε νά καταπολέσω με άδιόριστους άποδείξεις τόν Χέρμαν Λάντερερ ότι ήταν ένας δυστυχισμένος σύζυγος κι' ότι ή γυναίκα του τόν άπατούσε άναιδέστατα με τò συνεταίρο του. Ο Λάντερερ, τρελλός από έρωτα κι' από ζήλεια, κάλεσε τò συνεταίρο του τήν ίδια νύχτα σέ συνεννόησις διήθεν μέσα στό γραφείο του, φροντίζοντας νά διώξη όλους τούς νυκτοφύλακες τού έργοστασίου. Καί τήν ώρα πού ο άπατημένος σύζυγος έστραγγάλιζε τόν έραστή τής γυναίκας του, ενώ με τήν ήσυχία μου έσπαζα τά γραφεία τού τελευταίου, άνοιγα τò χρηματοκιβώτιό του φορδύντας τά ωραιότατα καουτσουκένια του γάντια, και τσέπωνα τά είκοσιόχτώ εκατομμύρια πού μου ήταν άπαραίτητα. Ο Λάντερερ πιάστηκε από τή δικαιολογία τής ληστείας σάν από σανίδα σωτηρίας. Λάτρευε τή γυναίκα του και παρ' όλη τήν ατιμία της, δέν ήθελε νά τήν έκθεση στό μάτια του κόσμου. Μετά τήν αυτοκτονία της πού συνέβη γιάτί ή Λίλιαν Λάντερερ δέν μπορούσε πιά νά ζήσει χωρίς τόν έραστή της, κάθησε κι' έπλασε μία όλόκληρη ψεύτικη ιστορία γιά χασοφες στό χαρτιά κι' άλλα τέτοια φαντασιώδη. Ο Λάντερερ είπε ψέματα. Στό Ζουάν-Λε-Πέν, όπου παραθερίζει κάθε καλοκαίρι, δέν έπαινε ποτέ ούτε ένα μάρκο. Δέχτηκε τήν κατηγορία τής ληστείας γιά νά σώση τήν τιμή του. Εύτυχως όμως πού υπάρχει και ή γιά νά καταπολέσω τόν κόσμο και τίς άστυνομίες. Μαζί με τò γράμμα μου αυτό σάς στέλλω κι' όλόκληρη τήν έρωτική αλληλογραφία τού Χάρυ Ζίκφιντ και τής Λίλιαν Λάντερερ. Η αλληλογραφία αυτή θά σάς πείση ότι τά είκοσιόχτώ εκατομμύρια τά κέρδισα έγώ και μόνάχα έγώ, και πώς, χωρίς νά βουτήξω καθόλου τò χέρι μου στό αίμα, άφησα πίσω μου άλλα τρία πτώματα, έγώ πάλι, ή άσύλληπτη, ή μυστηριώδης, ή διαρκώς γνωστή σας και πάντοτε άγνωστη.

Κυρία με τò μαύρο χέρι».

ΙΟΥΛΙΟΣ ΧΑΡΙΣ ΣΟΝ

Μήπως τò νερό τής Λήθης, κατά τήν άρχαιοτέτα θρισκόταν εκεί πού είνε σήμερα ή... Λίμνη τού Μαραθώνος;! "Άλλως δέν εξηγείται τò πώς οι Άθηναίοι και, περισσότερο αι Άθηναίες, είνε τόσο... ξεχασμένοι!

Τί ξεχνούν; Τò πάν! Όμπρέλλες, γάντια, μαντηλάκια, μπαστούνια, τσαντάκια, πρό παντός άπ' αυτά!— διάφορα δέματα με ψώνια φαγώσιμα και μη, γουναρικά, μανσών, ως και παλτά ακόμα! Δέν μπορείτε νά φαντασθήτε μέχρι ποίου σημείου φτάνει ή άφηρημάδα τού "Ελλη

Μά έδώ πού τά λέμε, μήπως και ή ίδια άφηρημάδα, δέν είνε... άφηρημένη;! Αν προσφύγετε στους κανόνες τής γραμματικής, θά δήτε ότι και ως λέξις αυτή είνε όνομα ουσιαστικόν... άφηρημένον!...

Εί λοιπόν, πώς νά μην είνε άφηρημένος και ο ρωμηός, πού έκτός άπ' τ' άντικείμενα ξεχνάει και κάτι άλλο: τούς χρωφειλέτας του! Κι' αυτούς, πού τούς ξεχνάει συστηματικώς, άν τύχη νά συναντήσει κανέναν στό δρόμο, τόν χτυπάει φιλικά στόν ώμο και τού λέει χαμογελώντας με ύφος πολυάσχολου ανθρώπου:

—Αχ! καυέμε, σε ξεχάσα. Με συγχωρεθείς. Μά είμαι τόσο άφηρημένος, ξερείς...

Μά και τήν έπομένη—έτσι... άφηρημένος όπως είνε—άσφαλώς και πάλι θά τόν ξεχάση!...

Γιά ν' άποκτήσετε μία εικόνα τής άφηρημάδας σας—παρντόν! τής άφηρημάδας των συνελλήνων μας ήθελα νά πώ—έχετε μαζί νά έπισκεφθώμε τò «Μουσείον τής Έλληνικής Άφηρημάδας», τήν ύπαιθεσία δηλαδή συγκεντρώσεως εύρεθέν άντικειμένων ή, όπως τò θέλει ή νομική έκφρασις: τά «Απολωλότα» πού είνε έγκατεστημένα ως γνωστόν σ' ένα εύρύχωρο διαμέρισμα των ύπογειων τής Έλληνικής Άσφαλείας.

Μά πριν εισέλθωμε στό «Μουσείο» πρέπει νά δούμε πώς άφίνονται... έκθετα τά άφορα άντικείμενα και ποιές είνε οι κυριότερες άφορμές τής άφηρημάδας. Όπως, πολύ σοφά μας εξήγησεν ο άκαθιστών τόν προϊστάμενον τής υπηρεσίας «Απολωλότων» κ. Πανέτιον κ. Λάντερερ, ή κυριώτερη αίτία τής άφηρημάδας ιδίως των γυναικών είνε ο... ξεχασμός!...

Μία τρυφερά ύπαρξις παίρνει τò παγωμένο τής ή τρώει τήν άχνιστή μπογάτσα της άνα κοσμική ζαχαροπλαστεία και συγχρόνως φλερτάρει μ' ένα νεαρό Δόν Ζουάν. Η συμφωνία κλείνεται με μία θερμή καρδιά και μ' ένα χαμόγελο κι' ή κομψή τής άκολουθεί τόν νεαρό της χωρίς όποιον ν' άκολουθήτε και από τήν... τσάντα τής, τήν όποια με τήν βιάσι της νά φύγη τόν νεαρό της, τήν άφησεν έκθετη! Μά στα λεωφορεία, γυρίζοντας άπ' τίς... άποδείξεις τής όδοι Έρμου, οι ωραίες Άποδείξεις μας ξεχνούν τά δέματά τους, υπό τήν έπίρρειαν των φλογερών ματιών των ψυχρών Δανδήδων. Καί στό τράμ συμβαίνει τò ίδιο: Η ωραία κυρία, άφερείται τού νά χαμαζή τ' ωραίο άνάστημα τού άναντί της κυρίου και στη στάσι πού κατεβή άφίνει στη θέσι της τ' όμβριέλιό της ή τά γάντια της, πού τά είχε θγά για νά δείξη τά... κρινόλευκα χεράκια της!...

Από τίς 6-7 πού είνε ως γνωστόν ή ώρα τού ραντεβού, άφίνονται τά περισσότερα άντικείμενα, στό ζαχαροπλαστείο έργα συμπλέγματα πού υπάρχουν έδώ μέσα... Ένα υψοακό από χρώματα, άπό άντικείμενα, από... ιστορίες! Γιατί τò καθένα άπ' τ' «Απολωλότα» έχει και τήν ιστορία του: πώς βρέθηκε, από ποιόν,

φύγη γρήγορα γιά νά μην άργήση άπ' τò σπίτι και ύποστη τις συνέπειες τής άγοπορίας της άπ' τά... τρυφερά χεράκια τού μπαμπά, ή από τήν... άπαλη παντούφλα τής μαμάς, άφίνει στό θαμνί τής άγάπης, τò τσαντάκι της, τήν όμπρελίτσα της ή κανένα δεματάκι με ψώνια πού είχε ψωνίσει πριν... ψωνιστή!

Επειτα έρχεται ή κατηγορία των «γεροκολασμένων» πού ξεχνούν χάρις στην...γυναίκα—ή γιά νά είμαστε ελίκρινεστεροι—χάρις στην γυναίκα... γάμπα!... Ας τούς παρακολουθήσωμε:

Φορτωμένοι με τά ψώνια τού σπιτιού τους έχουν πάρει τò τράμ. Μά γιά κακή τους τύχη, μαζί τους συνταξιδεύει κι' ένα ζευγάρι—όχι φυσικά έρωτευμένων—άλλά ένα ζευγάρι τορνευτών κι' όρεχτικών... γαμπών! Τά μάτια τους κολλούν πάνω στό λινουρευτό γυναικεία ποδάρι, ενώ άσυναίστητα φέρνουν τò μαντήλι στό στόμα. Στην πρώτη στάσι πού θά κατεβούν οι... γάμπες, θά κατεβή και ο μεσοκοπος κύριος, γιά ν' άποτελέση τήν... τιμητική τους φρουρά ως τò σπίτι τής ωραίας κατόχου των. Άντίο όμως ψώνια!...

Και τώρα άς έπισκεφθώμε τò... «Μουσείο». Μία εύρύχωρη αίθουσα με πολλά

Μία άλλη έκδήλωσις άφηρημάδας τήν όποια παρουσιάζουν τά τελευταία γερμανικά φύλλα: "Ένας καθήγητής—περισσότερο άφηρημένος, παρ' όσον ήσυχος—σπρώχθηκε ένα πρωί και βάζοντας ένα σεντόνι έν έδει... μανθό, άνεφώνησε: «Είμαι ο... Ιούλιος Κάισαρ»!

ράφια γιομάτα λογις-λογής άντικείμενα πού θυμίζει... γιουσουρούμι και πού είνε παρφομαρισμένη με... ναφθαλίνη, παρέχει φιλόξενο στέγη σ' «Απολωλότα». Καί τί διαφορετικά πράγματα σε περίεργα συμπλέγματα πού υπάρχουν έδώ μέσα... Ένα υψοακό από χρώματα, άπό άντικείμενα, από... ιστορίες! Γιατί τò καθένα άπ' τ' «Απολωλότα» έχει και τήν ιστορία του: πώς βρέθηκε, από ποιόν,

ονοματεπώνυμο και διεύθυνσι εύρέτου κλπ. "Αν δέν τά ζητήση ο κάτοχός τους μέσα σ' ένα χρόνο, περιέρχονται στην κατοχή τού εύρέτου. Κι' άν ο εύρέτης λείπει σ' επαρχία ή δέν τά παραλάβη γιά όποιοδήποτε λόγο, τά χτυπούν στο... σφυρί!...

«Ας δούμε τώρα τ' άντικείμενα:

Μία μηχανή παγωτού είνε τοποθετημένη πλάι σε μία... σόμπα πετρελαίου!... Μά και μία γούνα ρενάρ ζεσταίνει έναν... άνεμιστήρα!... Μία όζώδης ράβδος πού θυμίζει μπράβον έποχής Σ.π. Μερκούρη, άναπαύεται ειρηνικώτατα πλάι σε μία ρεμπούπλικα. Πόσα κεφάλια νάχη σπάσει ως τώρα και πόσες ρεμπούπλικες σάν αυτή νά έχη ματώσει έν ήμέραις προεκλογικών άγώνων!...

Πιο κάτω, σ' άλλο ράφι άναπαύονται καμμία δεκαπενταριά όμπρέλλες, όμπρελλάκια, όμπρελλίνα, όλων των χρωμάτων και των ποιητήτων: Μαύρες, από σατέν ή λινωμέταξες, καφέ, κόκκινες, μπλε νοούρ, φανταζή, με χέρια κοκκάλινα, άσημένα, με μικρά μονογράμματα στην άκρη, πού περιέχουν καρτερικά νά προστατεύσουν και πάλι τήν κομψή κατόχό τους άπ' τίς καυστικές άχτίδες τού ήλιου, ή άπ' τόν καταγισμό των... ούρανίων ναιζιών!...

Ένα μικροσκοπικό δεματάκι τραβάει τήν προσοχή μας. Ο εύγενής συνοδός μας μάς έμποδίζει νά τò εξετάσουμε.

—Μή! μάς λέει. Είνε δυό κυλόττες γυναικείες μεταχειρισμένες!

Προχωρούμε στην... εξερεύνησι: Τò ράφι πού εξετάζουμε τώρα είνε γιομάτο από τσάντες γυναικείες. Όλων των χρωμάτων κι' αυτές.

Μία κομψή όμως καφέ μ' ένα ωραίο «Μ» από μετάλλο, είνε μισανοιγμένη και φαίνεται κάτι σάν γράμμα. Τò τραβάμε και διαβάζουμε:

«Άγαπητή μου Μαίρη,

Είμαι τόσο εύτυχισμένη σήμερα πού δέν μπόρεσα νά μη σού γράψω. Δέν μπορούσα νά περιέμεν νά κατεβώ στην Άθήνα γιά νά στά πώ προφορικά. Ο Νίκος, πού σού είπα πώς γνώρισα τελευταία, είνε μούρλια: Ψήλως, χεροδύναμος, με ωραία καστανά μάτια και με γλυκιά φωνή. Χτές πήγα και στην γκαρσονιέρα του. Πέρασαμε θαυμάσια. (Έδώ γίνεται μία έξαιρετικά... σκανδαλιστική περιγραφή έρωτικών οργίων, τήν όποια παραλείπουμε, γιάτί άσφαλώς θά έπέμει ή Άστυνομία. Καί τελειώνει ως εξής): Κουρασμένη πήγα σπίτι κι' εύτυχώς πού ο άντρας μου δέν ήταν εκεί και δέν ύποψιάστηκε τίποτα. Αύριο έχουμε πάλι ραντεβού. Άν θέλεις σκάσο κι' έσύ και τού λέω και παίρνει κι' έναν φίλο του. Θά περάσουμε θαυμάσια. Στό ύπόσχομαι.

Πάντα μ' άγάπη Νίνα».

Τò «λαυράκι» αυτό ήταν σημαντικό!... Σκάνδαλο πρώτης γραμής. Έκτός άπ' τò γράμμα τής ύποχρεωτικής φίλης πού τής προμήθευε και... φίλο, υπήρχε κι' ένα ρολόι χρυσό με μπριλλάντια τριγύρω καθώς κι' άρκετους Γεωργίους Σταύρους. Μά ή κάτοχος τού έξαιρετικά... πολύτιμου αυτού τσαντιού δέν φάνηκε νά τò ζητήσει ως τά τώρα. Καί νά σκεφτή κανείς πώς βρίσκεται εκεί μέσα 10 μήνες!... Άφοι ρίξαμε μία τελευταία ματιά και σε μερικά άλλα άντικείμενα, φύγαμε με τις καλύτερες των έντυπώσεων γιά τήν Έλληνικήν Άφηρημάδα, πού τόσο έχει προδίδει τά τελευταία χρόνια...

ΧΡΗΣ. ΠΥΡ.

«Οί άστέρες»

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΣΩΣΙΑΣ ΤΗΣ ΣΙΡΛΕΥ ΤΕΜΠΛ

Η γαλλική εβδομαδιαία επιθεώρησης «Πούρ θού» διοργάνωσε έναν διαγωνισμό μεταξύ των μικρών αναγνώστών της για την εξεύρεση της σωσίου της μικρούλας χαριτωμένης Άμερικανίδος στάρ Σίρλεϋ Τέμπλ. Η επιτροπή όμως θρέθηκε μπροστά σ' ένα απρόοπτο δίλημμα, που την έκαμε να σκεφθί πολύ προτού προβή στην ανακήρυξη της σωσίου. Μεταξύ των διαφόρων φωτογραφιών που της απέστάλησαν υπήρχε και μία που έμοιαζε σκανδαλωδώς την Σίρλεϋ Τέμπλ. Η ομοιότης ήταν τόσο, ώστε θάλεγε κανείς πως έπρόκειτο περί φωτογραφίας της ίδιας της Σίρλεϋ Τέμπλ. Περίεργα τα μέλη της ελληνοδικού επιτροπής εκάλεσαν να προσέλθουν στα γραφεία του «Πούρ θού» την αποστολέα της φωτογραφίας.

Και τότε με κατάπληξι τους είδαν ότι η σωσία που έμοιαζε τόσο με την μικρούλα Άμερικανίδα στάρ δεν ήταν παρά ένα... αγοράκι!

Η επιτροπή κατόπιν τούτου αναγκάστηκε να θραύσει αντί της σωσίου τόν σωσία της Σίρλεϋ Τέμπλ, προς γενικήν θυμωδία των παρισταμένων...

«ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΚΛΑΨΩ!»

Μια και αναφέραμε ανωτέρω την Σίρλεϋ Τέμπλ, θα σας διηγηθούμε κι' ένα ανέκδοτο της, χαρακτηριστικό της παιδικής άφελειας της.

Όταν ο σκηνοθέτης της θέλη να την κάμη να κλαίη μπροστά στο μηχανήμα ληψέως, της διηγείται κάποια παιδική θλιβερή ιστορία κι' αμέσως σχεδόν τα μεγάλα μάτια της γεμίζουν από δάκρυα, γιατί είναι πολύ ευαίσθητη και πονετική.

Πρό ημερών ο σκηνοθέτης θέλοντας ν' άρχισον το γύρισμα μιας παθητικής σκηνής, άρχισε να διηγείται στην Τέμπλ μια θλιβερή ιστορία. Άλλά, παραδόξως, η Τέμπλ τόν διέκοψεν αμέσως λέγοντάς του:

—Δεν έχω διάθεσι να κλάψω σήμερα.

Στάθηκε αδύνατον να την πείση να κλάψη ο σκηνοθέτης. Τέλος, θλέποντας το άπροχώρητο, της είπε με μαλακό τόνο:

—Έλα, Σίρλεϋ. Μην κάνης έτσι, σκέψου τα μικρά φτωχά παιδάκια, που γυρνούν στους δρόμους, όρφανά, χωρίς μητέρα να τ' αχιδεύη, χωρίς σπίτι, χωρίς φωμί...

—Δεν έχουν παρά νάρθουν σέ μένα, τόν διέκοψε πάλι η φοβερή Τέμπλ. Θα τ' αχιδεύω και νά φάνε και νά κοιμηθούν...

Κόκκαλο ο σκηνοθέτης.

Η ΚΑΘΡΙΝ ΧΕΠΜΠΟΥΡΝ, ΠΑΛΗΟ-ΠΑΙΔΟΙ

Η γλυκυτάτη Άγγλις στάρ Κάθριν Χέμπουρν, η οποία έχει γοητεύσει όλο τόν κινηματογραφόφιλο κόσμο με τόν λε-

Η Κλωττ Κολμπέρ

πτό και αιθέριο παίξιμό της, ήταν στα νειάτα της ένα πρώτης τάξεως παληόπαιδο!... Κόρη ενός πλουσιωτάτου γιατρού του Χάρτφορντ και μιας μητέρας θερμόαιμης και σουφραζέτας, έζησε τα παιδικά χρόνια της μέσα στις πιο τρελλές άταξίες και παρεκτροπές.

Σχετικώς διηγούνται και τόν ακόλουθο ανέκδοτο:

Κάποτε χτιζόταν ένα καινούργιο σπίτι αντίκρου άκριβώς στο σπίτι του πατέρα της Χέμπουρν. Η άτακτη Κάθριν μαζί με μια μεγάλη παρέα από συνομήλικά της έτρεχε κάθε θράδυ που σχολνούσαν οι εργάτες και άνοιγε τεράστιες τρύπες στους τοίχους που χτιζόν κατά τήν διάρκεια της ημέρας οι εργάτες, χαλούσε τόν ασβέστη τους, τις σκαλωσιές τους, τ' αχιδεύα, με δυο λόγια κατέστρεφε ό,τι είχαν φτιάξει οι χτίστες ολόκληρη τή μέρα. Η δουλειά αυτή θάσταξε άρκετον καιρόν ως ότου ένα βράδυ οι εργάτες ζήτησαν τήν συνδρομή της άστυνομίας. Έτσι, έκείνο τόν θράδυ, τήν ώρα που η πανδαμάτωρ παρέα της Κάθριν έπιδιδόταν στο έργο της, ξαφνικά πρόσβαλε μπροστά τους ένας άστυφύλακας. Τρομοκρατημένα τα παιδιά τώθσαν στα πόδια, άλλά η Κάθριν τ' έβωσε από θέθαιο... ξύλο. Προχώρησε άτάραχη πρὸς τόν άστυνόμο και με τόν γλυκύτερο χαμόγελο στα χείλη, τούπε, τεινοντάς του τόν θρώμικό της χέρι:

—Καλημέρα σας, κύριε άστυφύλαξ! Δεν έρχεστε να παίξετε μαζί μας; Διασκεδάζουμε περίφημα, έχετε.

Και τούπε αυτό χωρίς καμιά ταραχή με τήν σταθερότητα ενός ανθρώπου που έχει ήσυχη τήν συνείδησή του. Καί με έναν τρόπο, σαν νά θεθαίνα στον άστυφύλακα πώς τίποτε τόν κακό δεν συνέβαινε. Νικημένος ο άστυφύλακας, χαμογέλασε και άπομακρύνθηκε.

Κι' όλα τ' άλλα παιδιά τήν ρώτησαν: —Πώς τ' αχιδεύε και τόν έδωξε; Άπήντησε:

—Κυττάζοντάς τον στα μάτια χωρίς φόβο.

Όσοι τήν θαύμασαν στήν περίφημη ταινία της «Μία μικρή γυναίκα» δικαιολογούν άπόλυτα τόν ιδιότυπο και παράξενο παίξιμό της, ένα παίξιμο που όφειλει τήν επιτυχία του σ' αυτή τήν ίδια τήν ιδιοσυγκρασία της.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Οί λαγοί που χαθήκανε

Ο Γιώργης ήταν ένα πολύ καλό παιδί. Είχε μια φτωχή μητερούλα που τήν αγαπούσε πάρα πολύ και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να τήν ευχαριστή και να τήν άνακουφίση. Ήταν όμως άνικανο για μεγάλη πράγματα κι' αυτό τόν στενοχωρούσε.

Μια μέρα πιάστηκε στή φάκα του ένα μικρό ποντικάκι. Ο Γιώργης έτρεξε άμέσως κοντά του και άρχισε να τόν περιεργάζεται.

—Τι κάνεις αυτό, Γιωργάκη; τόν ρώτησε η μητέρα του.

—Αχ, μητερούλα. Η φάκα τσάκωσε ένα όμορφο ποντικάκι και τόν σεργιανάω.

—Φώναξε γρήγορα τήν γάτα να τόν φάη.

—Όχι, όχι, μαμάκα. Είναι τόσο μικρό και χαριτωμένο, που τόν λυπάμαι.

—Τι λές καλέ Γιωργάκη;

—Ναι, μαμά. Τόν λυπάμαι τόν καυτό.

Και ο άτακτος και άπειθης Γιωργάκης χωρίς να περιμένη τήν συγκατάθεσι της μητέρας του, άνοιξε τήν φάκα και άφησε έλεύθερο τόν ποντικάκι.

Τόν μικρό ποντίκι όμως, αντί να φύγη, στάθηκε και μίλησε στον Γιωργάκη.

—Άφέντη, τούπε. Για τόν καλό που μου κάνεις, θα σου χαρίσω ένα πολύτιμο δώρο. Πάρε αυτή τήν σφυρίχτρα. Είναι μαγική. Όταν θρεθής σε καμιά δύσκολη στιγμή, σφύριξε τρεις φορές και θάχης άμέσως ό,τι ζητήσεις.

Και τόν λόγια αυτά έπάνω τόν ποντικάκι χάθηκε.

Ο Γιωργάκης πήρε τήν σφυρίχτρα και τήν πέταξε στήν τσέπη του.

Πέρασε πολύς καιρός. Μια μέρα ο Γιωργάκης περιπλανήθηκε μέσα στο δάσος ζητώντας δουλειά. Για μια στιγμή, πούχε πιά νυχτώσει, χτύπησε ένα άρχον-

τικό. Βγήκε ο ίδιος ο άρχοντας που τόν ρώτησε:

—Ποιός είσαι, φτωχέ άνθρωπε;

—Άρχοντα, άποκρίθηκε ο νέος, ήρθα στή χώρα σας για νά θρώ δουλειά. Γιατί εκείνη που έκανα στο χωριό μου μούδινε μόλις να θρέψω τή γρηά μου μάννα. Έτσι ήρθα να γυρέψω τήν τύχη μου κοντά σας... Δεχθήτε με!

Ο άρχοντας φάνηκε πως συλλογίστηκε μια στιγμή κι' έπειτα είπε:

—Ας είνε. Μπορείς να μείνης, γιατί αύριο θάχης μια πολύ μεγάλη δουλειά να κάμης. Πήγαινε λοιπόν να κοιμηθής με τούς δούλους μου κι' έλα έπειτα κοντά μου άμα θα πάω να σου φωνάξουν.

Ο Γιώργης κοιμήθηκε γεμάτος από έλπίδες και τήν άλλη μέρα τόν πρωί, από τ' αχράχματα έστειλε και τόν φώναξε ο άρχοντας:

—Πήγαινε μέσα στο μεγάλο δάσος που είνε βορεινά από τήν πολιτεία, τόν είπε, και προσπάθησε να θρής εκεί τούς έκατό λαγούς που έφυγαν τις προάλλες. Αν τούς φέσης, θα σου δώσω ένα τσουβάλι γεμάτο χρυσά φλουριά. Μά ξέρε πως αν δεν καταφέρης αυτή τή δουλειά που θέλω, θα προστάξω να σέ γδάρουν ζωντανό.

Ο Γιώργης πήγε κατά τόν μεγάλο δάσος, τρέμοντας ολόκληρος, γιατί συλλογίζόταν πως ποτέ δεν θα μπορούσε να τρέξη πίσω από τούς έκατό λαγούς. Και ήταν πολύ λυπημένος για τόν πόνο που θάνοιωσε η μητέρα του μη θλέποντάς τον να γυρίση.

Μά η στενοχώρια του δεν θάσταξε και πολύ.

Θυμήθηκε αμέσως πως είχε στήν τσέπη του τή σφυρίχτρα που τούδωσε ο μικρός σταχτής ποντικός. Και δοκίμασε:

—Ού, ού, ού...

Τόν ποντικάκι παρουσιάστηκε τότε στή στιγμή.

—Μη φοβάσαι τίποτα, τόν είπε. Κυττάξε έδω...

Οι έκατό λαγοί έβγαιναν όλοι από τ' άπυκνά χαμόκλαδα και τις τρύπες άπ' όλες τις κουφάλες τών δέντρων... Τριγύρισαν τόν Γιώργη, κάθισαν άπάνω στο χορτάρι και τόν κύταξαν με τ' αχράχματα τούς μάτια που φαίνονταν σαν νάλεγαν:

—Φέρε μου όπου θέλεις, θα σ' ακολουθήσω...

Ο Γιώργης ξεκίνησε τότε, με τ' αχρία στις τσέπες, για τόν παλάτι του άρχοντα.

Όταν έφτασε στήν πλατεία της πολιτείας, όλοι όσοι θρίσκονταν εκεί, συνάχτηκαν ολόγυρά του πολύ έκστατικοί καθώς καταλαβαίνετε κι' αυτό τόν παράξενο πράγμα που έβλεπαν.

—Τι άλλόκοτη δύναμι έχει λοιπόν αυτός ο νέος, συλλογίζονταν.

Ξένοιαστος και βέβαιος για τόν θαύμα τού ποντικού ο Γιώργης προχώρησε ως τόν παλάτι. Οί έκατό λαγοί έτρεχαν κατόπι του σιγά-σιγά.

Ο άρχοντας φοβήθηκε τήν έξυπνάδα τού νέου και τούδωσε τόν τσουβάλι με τ' αχράχματα τού τού άποσέθηκε. Ο Γιωργάκης πήρε τόν τσουβάλι και πήγε στο χωριό του όπου έκτισε ένα σπίτι και πέρασε εύτυχισμένα με τή μηχανούλα του.

Πού είνε ο καμηλιέρης;

Παιδικά ποιήματα

ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΞΕ...

Στή Ράχη κάθεται ο παππούς με τόν ξαθό του άγγόνι, και σαν άητός από ψηλά παρατηρεί τόν κάμπο, τ' αχραστότητα τ' αχραστότητα τή νύφη του που πλένει κι' έχει άπλωμένες δώ κι' εκεί τις κόκκινες βελόντες. Κι' όντας θωρούσε γκρέκισσα να περπατή καθάλλα στή μούλα και να τραγουδή τόν ρώτησε τ' άγγόνι: —Γιατί, παππού μου, κάνα δυο σόν κάμπο χωράφια έστ' όρη λαμπρίζουνε και χάρητ' η καρδιά μου; —Γιατί, παιδί μου, σήμερα τ' αχραστότητα νεράκι και πρόσταξε ο καλός Θεός να τ' αχραστότητα ο ήλιος.

Ο ΠΑΙΔΙΚΟΣ

Χιούμορ

ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

—Γκασόν... είνε μια ώρα που περιμένω...

—Άλήθεια, είδατε τί γρήγορα που περνά ο καιρός!...

ΤΕΛΕΙΩΜΕΝΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

—Έ, πώς πάει τόν ειδυλλίο σου, Τοτό;

—Περίφημα, έσοχα...

—Δηλαδή;

—Δηλαδή, νά: έγώ τήν άγάπησα ολόσχερως. Δεν μένει παρά να μ' άγαπήση κι' αυτή.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ελέπετε πουθενά τόν μάγειρο;

ΕΝΑ ΓΙΓΑΝΤΙΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ, ΙΑΘΟΥΣ ΑΙΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ
ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΙΑΤΡΟΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΗΣ

ΕΝΑ ΓΙΓΑΝΤΙΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ, ΙΑΘΟΥΣ ΑΙΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ

ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

...Κι' έτσι, Ικανοποιείται και το μίσος μου, γιατί ο χωρισμός αυτός διατασσόμενος τη αίτησή σου, όχι μόνο θα την στερήσει από το παιδί της, αλλά και θα ναι μια έπαισιχυντος κηλίδω γι' αυτήν, μια άτιμία υπερτάτη.

—Δυστυχώς, είπε ο Λωρραίν, με ψυχρό μειδίαμα, ή σύζυγός μου ζή κατάκλειστη και δεν έχω κανένα παράπονο να διατυπώσω έναντίον της. "Όλη τη ζωή της, όλες τις ώρες της τις αφιερώνει στον Γεράρδο και τα δικαστήρια είναι πολύ δύσκολα και εξετάζουν θαθεία τα πράγματα προκειμένου για ένα κηλίδω γι' αυτόν, ή άγωγή μου απορριφθή;...

—Μά πως; Είπε μήπως αγία ή γυναίκα σου;

—Σχεδόν είναι.
—Δεν έπαψε να σ' αγαπά;
—Είμαι βέβαιος ότι δεν έπαψε.
—Πιστεύεις ότι δυο χρόνια τώρα που ζή στη μοναξιά της, ή ανία της δεν υπήρξε μεγαλύτερη απ' την άρετή της και ή καρδιά της δεν άφωσιώθηκε σ' άλλον;
—Θα το ωρκίζομαι.

—Λοιπόν, αφού δεν έχει έρωμένο πρέπει να της δώσουμε έμεις ένα.

Κι' επειδή ο Λωρραίν σιωπούσε, ή Ναθαλία πρόσθεσε:

—Ναί, πρέπει να της θρούμε έναν έρωμένω, αδιάφορο αν είναι αυτός ελκρινής ή ψεύτης: πρέπει να φανή ότι ή σύζυγός σου σ' άπατά, αδιάφορο αν αυτό συμβαίνει ή όχι. Πρέπει να δημιουργηθούν αποδείξεις του σφάλματός της, είτε είναι το σφάλμα της αληθινώ είτε φαντασιώδες. Τέλος, πρέπει να συλληφθή επ' αυτοφώρω σφάλλοντας, να κινήσωμε ούρανό και γή, να δημιουργήσωμε μαρτύρους, να δεκάσωμε δικαστές, να επινοήσωμε με λίγα λόγια ένα αληθινώ μυθιστόρημα.

Ο Λωρραίν φαινόταν συλλογισμένος.

—Ένας άνθρωπος μόνο υπάρχει στο Παρίσι, είπε, που μπορεί να το κάμη αυτό.

—Ναί;

—Ένας τοκογλύφος που τον γνωρίζω καλά και στον όποιον πολλές φορές ως τώρα κατέφυγα: ο Μοντενά!

—Πήγαινε λοιπόν να τον δής, εξήγησέ του τι θέλωμε, δέξου τις απαιτήσεις του και όποιαδήποτε άμοιρή σου ζήτηση.

—Ναί, θα πάω.

Τό ίδιο θράδυ ο Λωρραίν κτυπούσε την πόρτα του μονόφθαλμου. Ήταν σπύτι του μόνος. "Όταν είδε να μπαίνει τον τυχοδιώκτη, δεν μπόρεσε ν' αποκρύψη την έκπληξή του.

Ο Λωρραίν, τώ άγρυπνω μάτι του όποιου τίποτε δεν διέφευγε, τό πρόσεξε και γέλασε ειρωνικά.

—Καλημέρα, μπάριμα Μοντενά, είναι ανάγκη να μου φανήτε χρήσιμος, τούπε,

χωρίς περιττούς προλόγους.

—Τόσο γρήγορα; Η προίκα της δεσποινίδος Ζερμαίν ντε Μπρύ Φερράν είναι πιά άπλή άνάμνησις του παρελθόντος. Έχεις ανάγκη από λεφτά;

—Πρόκειται για την σύζυγό μου και όχι για την προίκα της.

—Γιά ν' άκούσω.

—Σείς με παντρεύσατε, μπάριμα Μοντενά. Δεν παραποιέμαι γι' αυτό. Απ' έναντίας σάς εύγνωμώ. Άλλά σήμερα ό γάμος με θαραίνει και θέλω να χωριστώ απ' την γυναίκα μου. Μπορείτε να με βοηθήσετε σ' αυτό;

—Ξηγήσου καλύτερα να σε καταλάβω.

Ο Λωρραίν τοδωσε τότε τις αναγκαίες εξηγήσεις. "Όταν τέλειωσε, ο Μοντενά κίνησε τό κεφάλι και έκλεισε με σημασία τό μάτι.

—Δεν είναι αδύνατον αυτό που ζητάτε, είπε ξερά.

—Τί άμοιδή ζητάτε;

—Έκατόν χιλιάδες φράγκα.

Ο Λωρραίν έκαμε έναν μορραχμό.

—Ούτε λεπτό λιγώτερο, είπε ο μονόφθαλμος.

—Πολύ καλά, δέχομαι.

Ο Μοντενά δεν έχασε ούτε στιγμή και έθεσε άμέσως σέ κίνησι τους καλύτερους πράκτοράς του.

Και ίδωυ πως έκτυλίχτηκε τό δράμα αυτό, του όποιου οι περιπέτειες όσο κι' αν είναι καταπληκτικές, είναι ωστόσο και αληθινές.

Η πρώτη φροντίδα του Μοντενά ήταν να θρη τον άνθρωπο που κυρίως επρόκειτο να δράση στην υπόθεσι αυτή.

Ο νους του στράφηκε στον Ροσκώφ.

Είχε μαντέψει τό κρυφό μίσος του γιατρού κατά τό συνενόχου του, αν και άγνωσσε τό έγκλημα τό όποιο ένωσε τους δυο αυτούς έγκληματίες. Έκτός αυτού ο Ροσκώφ του είχε μιλήσει για την ύπνωτιστική έπιρροή που έ'ασκούσε επάνω στην Ζερμαίν και για τό πείσμα που έκαμε επάνω σ' αυτήν κατά την μέρα του γάμου της.

Ο Ροσκώφ, έμπιστευόμενος αυτό τό μυστικό, είχε τον σκοπό του. Σκεφτόταν να τεθή στην διάθεσι του τοκογλύφου σέ περίπτωση που θα ήθελε αυτός να έκδικηθ ή τον Λωρραίν. Σκεφτόταν όμως συγχρόνως να πουλήση άκριβά αυτή την μεσολάβησί του.

Αποφασίστηκε λοιπόν να άνανέωση ο Ροσκώφ τις σχέσεις του με τον Λωρραίν, τις σχέσεις που είχαν διακοπή πρό πολλού και να προσπαθήσει να έλκύση την προσοχή και την έμπιστοσύνη της Ζερμαίν διασκεδάζοντάς την, συμεριζόμενος την μοναξιά της και παρέχοντας γενικά τον έαυτό του χρήσιμο στην δυστυχισμένη έκείνη γυναίκα.

Έπρεπε πρό παντός να ένεργήση με

τέτοιο τρόπο, ώστε ο κόσμος να βλέπη τις σχέσεις τους κατά τρόπον που να ένοχοποιείται ή Ζερμαίν.

Ο Λωρραίν ειδοποιήθηκε περί αυτού. Μετά ένα μήνα ο Ροσκώφ άρχισε να συχνάζη στο μέγαρο της όδου Βαρέν και μετά έναν άλλο μήνα δεν περνούσε μέρα πιά που να μην πηγαίνει εκεί. Κι' επειδή ο συνενόχός του άπουσάζε τις ώρες που αυτός πήγαινε, έπινουσε πάντα κάποια πρόφασι για να τον δεχτή ή Ζερμαίν.

Η Ζερμαίν άρχισε να βλέπη με κάποια περιέργεια αυτές τις συχνές επισκέψεις του Ροσκώφ. "Ενοιωσε για τον άνθρωπο αυτόν μίαν έμφυτον άποστροφή. "Επέδειξε με ελκρινεία την ψυχρότητά της και μία μέρα, κατά την όποία, της φάνηκε πολύ διαχυτικός, τού εξήγησε με δυο λόγια ότι έπρεπε να χάνη κάθε έλπιδα.

Άλλά αυτή ή στάσις της Ζερμαίν, την όποία άλλωστε και περίμενε, δεν τον άπεθάρρυνε διόλου.

Έπιδίωκε την πραγματοποίησι των σχεδίων του μπάριμα Μοντενά με κάθε άκρίβεια. Ο τοκογλύφος είχε ζητήσει από τον Λωρραίν έξη μηνών προθεσμία για την έπιτυχία της δολοπλοκίας αυτής. "Ηθελε να εξασφαλή κάθε έλπιδα επιτυχίας και να μην αφήση τίποτε στην τύχη.

Παρέδωσε στον Ροσκώφ διάφορες επιστολές που έφεραν την υπογραφή της Ζερμαίν, τις όποιες αυτός είχε πλαστογραφήσει και στις όποιες ή άπομνημόνευσι της νεαρής γυναίκας ήταν τόσο έπιτυχημένη ώστε να άπατώνταν και αυτή ή δια.

Άλλες επιστολές παρομοίας φύσεως παρεδόθησαν στο ταχυδρομείο, άπευθυνόμενες στον Ροσκώφ για να μωρέσουν να τις μεταχειρισθούν ως αποδείξεις έάν πώτε παρίστατο ανάγκη, της ήμέρας που τις όποιες χρονολογούνταν οι ένοχες σχέσεις των. Τό γραμματόσημο με την σφραγίδα της χρονολογίας θα ήταν ένας διαφυστος μάρτυρας.

Στις επιστολές αυτές ο Ροσκώφ άπαιτούσε τακτικώτατα. Και άλλοτε μόνον ταχυερίζονταν τό ταχυδρομείο και τότε ο Λωρραίν, προειδοποιούμενος, έπαιρνε από τις έπιστολές και τις φύλαγε για να τις χρησιμοποιήση την ήμέρα που χρειαζόταν να ύποστηρίξη δι' άποδείξεων την περί διαζυγίου άγωγή του και άλλως τε οι έπιστολές αυτές παρεδίδοντο σως στον Λωρραίν που τις κρατούσε, πηφυλασσύμενος να τις τοποθετήση στο δωμάτιο της σύζυγου του για να φανή ότι ή δυστυχισμένη αυτή γυναίκα, πέφτοντας στον πειρασμό τις είχε δεχτή και ο Ροσκώφ να διατηρή ένοχη άλληλογραφία.

Οι έπιστολές αυτές, του Ροσκώφ και

της Ζερμαίν— οι όποιες άνταπεκρίνοντό ως προς την έκφρασι των αισθημάτων και την θαυμάσια άνάπτυξή των, ήταν θαύμα καταχθονίου τέχνης. "Όλα γινόντουσαν καθ' ύπόδειξιν του Μοντενά.

Ήταν ένα αληθινώ έρωτικό μυθιστόρημα για τους συνηθισμένους πρώτους διαταγμούς, με τις άδεδαιότητες, με τις έκδηλώσεις της χαράς και συμπαθείας, τέλος με τους ήδονικούς έρεθισμούς και με τους τρόμους μιας φοβερής πτώσεως.

Άλλά μια τέτοια πλεκτάνη, τόσο περίπλοκος, δεν μπορούσε να διεξαχθή χωρίς συνενόχους.

Ο Μοντενά τό σκέφτηκε αυτό και σ' αυτήν άκριβώς την πρόνοια του τοκογλύφου διέδωλε κανείς την τρομερή έξυπνάδα του.

Κάθε έξοδος της Ζερμαίν παραμυευόταν, ο Ροσκώφ ειδοποιούνταν άμέσως και παρακολουθούσε την νεαρή γυναίκα, συναντώνταν μαζί της σάν να τού είχε όρίσει ραντεβού και πράκτορες άφωσιωμένοι στον Μοντενά παρίστατο σά ραντεβού αυτά, τα όποια, κατά τό σχέδιόν των, έμελλον να έκθέσουν άργότερα στο δικαστήριο.

Η Ζερμαίν, χωρίς να τό ξέρη, περίκυκλώνονταν από κατασκόπους, οι όποιοι, πληρώνόμενοι από τοκογλύφους, κρατούσαν σπινειώσει κάθε κινήσεώς της.

Κάθε μία απ' αυτές τις ένδείξεις θα ήταν για την Ζερμαίν μια κατηγορία άδιάφευτος. Με τον τρόπον αυτόν ή νεαρή γυναίκα πολύ γρήγορα θα άναγκαζόταν να κύψη τό κεφάλι στενάζοντας, άνικανή να υπερασπίση τον έαυτό της.

Στό παιχνίδι αυτό όμως ο Ροσκώφ έκασε τά φτερά του.

Όταν, στο παρελθόν είχε θρεθ ή μπροστά στην Ζερμαίν και διεπίστωσε ξαφνικά ότι ήταν προικισμένος με τόση μαγευτική δύναμι, ώστε να τού είνε εύκολώτατο να διαθέση αυτήν κατά τās όρέξεις του, τό έκφρασε με μία νέας γυναίκας και τό έκφρασε με τον άρχοντα της του προέβησαν τόσην έντύπωσιν ώστε χρειαζότηκε πολύς καιρός για να συνέλθη.

Τώρα, όποτε ή τύχη και τό σχέδιο του Μοντενά και του Λωρραίν τον ξανάφερναν μπροστά στην Ζερμαίν, ή έντύπωσις αυτή του ξαναφάνηκε ζωηρότερη. Άρχισε να έρωτεύεται την γυναίκα αυτή κατά της τιμής της όποιας συνωμοτούσε.

Ο Έρωσ του ήταν δυνατός και άγριος, Ικανός να άνατρέψη κάθε έμπόδιο και να καταφύγη ως αυτό τό έγκλημα.

Είπε εύνητο ποιόν κίνδυνω διέτρεχε ή Ζερμαίν μόνη κι' έρημη μέσα σέ τόσους άνδρες που συνωμοτούσαν για την καταστροφή της.

Οι σφοδρές ένδείξεις περιφρονησεως άνεργρίπιζαν τό πονηρό πάθος του Ροσκώφ.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

Μυθιστόρημα του Γκαστόν Σιμόν

Ο τελευταίος των Άτλαντιδών

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Όστόσο τό άέριο καταστροφής είχε εισχωρήσει στο μέγαρο. Οι δυο ήρωές μας προχώρησαν στο έσωτερικό, αφού έκλεισαν τη βαρεία πόρτα ξοπίσω των.

Ύστερα από αρκετή ώρα, οι δυο σκοποί οι όποιοι στο τέλος είχαν θυισθή σ' ένα ολιγόωρο ληθαργικό ύπνω, άνοιξαν τά μάτια των. Σηκώθηκαν με κόπο, κύταξαν καταγής τά όπλα των, προσπάθησαν να θυμηθούν, αλλά τό κάκου θασάνισαν τά κεφάλια των που πονούσαν τρομερά:

—Μά... τί έγινε; ρώτησε με άγωνία ο πρώτος. Πετάξαμε τά όπλα μας και κοιμηθήκαμε;

—Δεν ξέρω... Μου φαίνεται μόνο, ότι ξαφνικά με κυρίεψε κάποιος φόβος... αλλά δεν θυμάμαι τίποτα!

Ο Ένας από αυτούς ψάχθηκε, θρήκε τό κλειδί του μεγάρου στην τσέπη του και σέ λίγο, οι δυο σκοποί, κατέλυσαν στο να σχηματίσουν την γνώμην, ότι τίποτα τό έκτακτο δεν είχε συμβή και ότι και οι δυο είχαν άπναρκαθ ή από τό κρύο. Ξαναόρισαν τότε την ύπηρεσία των μολοντί ένοιώσαν κάποια έξάντλησι και εύλογοόσαν τον άγγελο φύλακά των, που τούς προστάτεψε και δεν πέρασε κανένας άνώτερος των να τούς δι κοιμισμένους.

Τις πρώτες πρωινές ώρες όμως, τά πράγματα άλλαξαν μέσα στο Ύπουργείο των Στρατιωτικών. "Όποιος έμπαινε μέσα σ' αυτό, κυριευόταν από μία άκαθόριστη άδιαθεσία που τον άνάγκαζε να ζητήσει την άδεια του άνωτέρου του για να φύγη. Τό Ύπουργείο, θα έμενε άσφαλώς έρημο, γιατί άνώτεροι και κατώτεροι είχαν προσβληθ ή από την ίδια άδιαθεσία, όταν ο άρχιεφύλας, σάν μεθυσμένος και αυτός, διεπίστωσε κατακίτρινος και με φρίκη, ότι κατά τό διάστημα της νυχτός, τό άρχείο του Ύπουργείου είχε λεηλατηθ ή από όλα τά μυστικά έγγραφα που άφωροούσαν την άσφάλεια του κράτους.

Φυσικά, διετάχθησαν άναίρισεις, ο τύπος άρχισε λυσσώδη πολεμική έναντίον των ύπευθύνων, συνελήφθησαν άδωδι, κατηγορούμενοι επί έσχάτη προδοσία, αλλά κανείς δεν ήταν σέ θέσι ούτε από τούς κατηγορούμενους ούτε από τούς κατηγορηθέντες να όμολογήση πώς εισέχθησαν στο διάστημα της νυκτός, οι λεηλατήσαντες τό άρχείο κατάσκοποι.

Ενώ γινόντουσαν τά άπίστευτα αυτά γεγονότα που άφηγηθήκαμε, στο μικρό νησάκι Σπρέα, ένας άνθρωπος ξενυχτούσε κάθε θράδυ μέσα στο έπιστημονικό εργαστήριό του. Ένας άνθρωπος που τον επέδλεπαν απ' έξω στρατιώτες του 185ου συντάγματος των Λάντσουρκ, οι όποιοι, όταν τέλειωνε ή ύπηρεσία των, έπέστρεφαν στα παραπήγματα των πανικόβητοι, κυριολεκτικά τρελλοί από τον φόβο. Τόσο φόβο προκαλούσε στους στρατιώτες ή ύπηρεσία των εκείνη, ώστε διαάργησαν να όνομάσουν τό νησάκι "εκαταραμένο νησί". Πολλοί από τούς στρατιώτες αυτούς, είχαν άρνηθ ή να επανέλθουν την ίδια ύπηρεσία και άδιαφόρησαν και για τις πειθαρχικές ποινές και για τό Στρατοδικείο άκόμη με τό όποιον είχαν άπειληθ ή.

Ένας μόνον άντρας μεταξύ όλων, διατηρούσε την ψυχραιμία του σάμπως να μη τον φόβιζε τίποτα στον κόσμο. Και ο άντρας αυτός, ήταν ο μυστηριώδης Χέρ Ντόκτωρ, στον όποιον είχαν άνατεθ ή διεύθυνσις των έργασίων του έπιστημονικού εργαστηρίου και ο όποιος άνωμαζόταν Νέγκος. Η άλήθεια όμως είνε, ότι κανένας στρατιώτης δεν κατάρθωσε να καταλάβη τί εργασία γινόταν μέσα στο έπιστημονικό εργαστήριο και τί άκριβώς ήταν εκείνο που τον τρόμαζε τόσο.

—Στρατηγέ μου, λαμβάνω την τιμήν να σας άναφέρω ότι αί εργασίαι τās όποιες ανέλαβα ύπευθύνως έπερατώθησαν.

—Έχει καλώς, άπήντησε, χωρίς ένθουςιασμούς ο στρατηγός σόν Λέβεν, ο όποιος είχε διαταχθή από τό έπιτελείο να παρακολουθήση τις εργασίες του μυστηριώδους ανθρώπου της νησίδος Σπρέα.

Ο Νέγκος χαμογέλασε αίνιγματικά, αλλά ο στρατηγός, χωρίς να φείξη ότι πρόσεξε τό χαμόγελό του, άρκέυτηκε να ρωτήσει παγερά:

—Όστε τό μηχάνημα μπορεί να τεθή εις ένεργείαν;

—Βεβαίως, στρατηγέ μου.

—Όποιαδήποτε στιγμή;

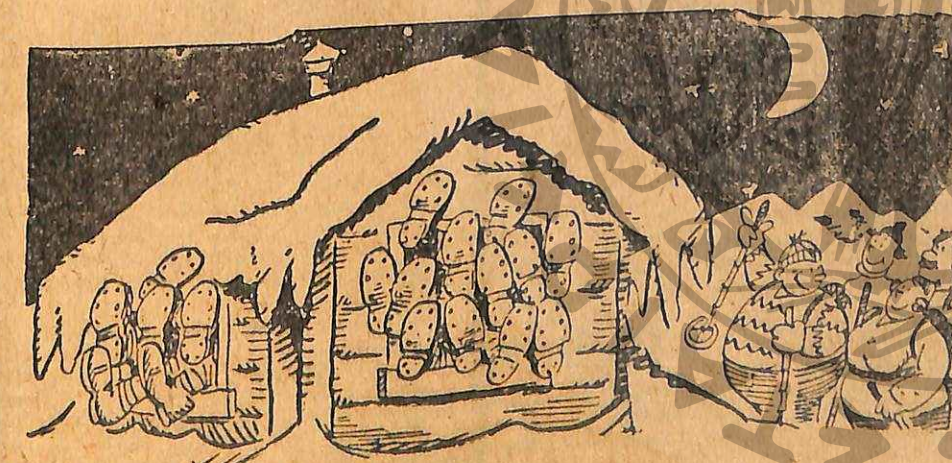
—Κι' αυτή τη στιγμή αν διατάξετε.

—Θέλω να δώ πώς λειτουργεί. Διάταξε να τεθούν υπό τās διαταγās σας, δέκα στρατιώτες από τούς πιο μορφωμένους, για να διδασχθούν τό ταχύτερο τον χειρισμό του νέου αυτού μηχανικού όπλου του γερμανικού στρατού. Θα ύποβάλετε έκθεσι και σχέδια στο Ύπουργείο των Στρατιωτικών, τό όποιον και θ' άποφασίση αν είνε άπαραίτητη ή κατασκευή και άλλων. Ένωείται, ότι αυτά όλα θα γίνουν μόνον στην περίπτωση κατά την όποιαν αί δοκιμαί θα δείξουν Ικανοποιητικά αποτελέσματα.

(Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

ΜΙΑ ΕΛΠΙΣ ΠΟΛΥ ΜΑΤΑΙΑ...

ΜΕΤΑΞΥ ΊΣΟΒΙΤΩΝ

Ο επί κεφαλής των άργοπορημένων όδοιπόρων: "Επί τέλους φθάσαμε στο καφύγιο. Τώρα θα ξεκουραστούμε...

—Σε ποιόν μιλάς έτσι; "Ισα κι' ίσα είμαι

ΧΩΡΙΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

«Η αποστελλομένη συνεργασία των Νέων Λογοτεχνών πρέπει να γράφεται επί της μίας μόνον πλευράς του χάρτου και να εινε ευανάγνωστος. Μεγάλα διηγήματα και πεζοτράγουδα δεν γίνονται δεκτά. Η έγκρινομένη συνεργασία δημοσιεύεται ως κανονική ύλη του περιοδικού.

Τα δικαιώματα κρίσεως των αποστελλομένων έργων ορίζονται ως εξής:

Ποιήματα δραχ. 5.—
Διηγήματα (μικρά) » 10.—

«Ανευ δικαιώματος κρίσεως γίνονται δεκτά ανέκδοτα, άστεία, γνωμικά, παραδόσεις κλπ., τα οποία θα υπογράφονται με το όνομα του αποστολέως των. Τα αποστελλόμενα χωρίς δικαιώματα κρίσεως ποιήματα και διηγήματα, θα απορρίπτονται. Τα χειρόγραφα δημοσιεύμενα ή μη έπ' ουδενί λόγω επιστρέφονται.

Ν. ΚΩΣΤΑΛΑΝ. — Μόνο τα δυο πρώτα τετραστίχια επιτυχημένα, τα οποία και θα δημοσιευθούν. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.

Γ. ΣΑΡΡΗΝ. — Και τα δυο ποιήματα όχι επιτυχημένα. Δουλέβετε το στίχο σας περισσότερο.

Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΝ. — Καλό εινε, αλλά πολύ μεγάλο. Δημοσιεύω μόνο μικρά διηγήματα. Κόψτε το, λοιπόν, ή στείλτε μας κανένα μικρότερο και έξ ίσου καλό.

ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. — Στο ποιημάτι σας υπάρχουν, δυστυχώς, πολλά τρωτά τα οποία το καθιστούν όχι δημοσίευσιμο. Επί παραδείγματι σε κάποιο στίχο λέτε ότι «τα στενωπά δρομάκια ειδήνε πολλές φορές τα χάδια και τους όρκους». Εινε τόσο τολμηρό αυτό το... θέλημα, ώστε ούτε και ή περιφημη ποιητική α-

δεια μπορεί να το υιοθετήσει! Έπίσης, παρακάτω, λέτε:

«...Το χαμογέλιο της γλυκειάς μορφής σου το πάναγνο, το θεο, πώς με σφάζει...».

Όμολογούμε πως δεν μπορούμε να φαντασθούμε χαμόγελο πάναγνο και θεο πού... σφάζει αγνώστους. Εινε έκφρασις πολύ ασέλικη. Γενικά σας συνιστούμε να προσέχετε και λίγο στις λεπτομέρειες, οι οποίες πολλές φορές καταστρέφουν και ένα εξαιρετικό ακόμη σύνολο. Έλπίζουμε να μην παρεξηγήσετε τις ελλεικρινεις αυτές συμβουλές μας. Για τα καλά σας λόγια και το ενδιαφέρον σας ευχαριστούμε θερμάτα.

Τ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΝ. — Δυστυχώς δεν εινε δημοσίευσιμο. Μας λέτε ότι ο συγγραφέας του μυθιστορηματος «Ατσαλένιος κλωστής» το έρθε και στο τέλος της ζωής του δεν μπορεί ούτε και πρέπει να μας επηρεάσει. Γι' αυτό φροντίζετε να γράφετε περιποιημένα και πρό παντός να προσέχετε να ικανοποιήτε τον εαυτό σας και όχι τους άλλους. Μόνον έτσι θα γράψετε καλά μία μέρα.

Μ. ΔΑΜΗΝ. — Με λύπη μας, θα διαφεύσουμε την αίσιοδοξία σας για την έγκριση του ποιήματός σας, γιατί το ποίημα δεν εινε καλό. Λέτε μέτοσα σ' αυτό ότι δεν θέλετε ούτε τα παλιά, ούτε την αγκαλιά, ούτε τα μάτια, ούτε τα φίλια, ούτε την καρδιά, ούτε τα χεράκια της «ωραίας» σας, και στο τέλος της ζωής μόνο «λίγο χαμόγελο» απ' τα «ματωμένα χείλη» της. Όλα αυτά θέβαια μπορούν να δικαιολογήσουν μία νοσηρία, αλλά όχι ένα ποίημα. Πρός το παρόν, λοιπόν, έχουμε να σας συστήσουμε πολλή προσοχή στην έκλογή των θεμάτων και ακόμη περισσότερη στη διατύπωσή τους.

Ι. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ. — Το διηγημά σας έχει μερικές αρετές, οι οποίες όμως δεν μπορούν να σώσουν γενικά από την άποτυχία. Ένα σπουδαίο ελάττωμα εινε ή έκλογή του χρόνου των ρημάτων. Επί παραδείγματι σε κάποιο σημείο λέτε: «...Ο διαβάτης άκίνητος έσκέπτετο. Ένα δάκρυ έλαφρά κύλισε από το μάτι του. (Σ. Σ.

Ένα μάτι είχε;!) Πέρασαν λίγα λεπτά και αφνιδίως μία άνησυχία ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του, σκουπίζει έσπαστικά το δάκρυ του κλπ. κλπ.».

Βλέπετε, λοιπόν, ότι ενώ στην άρχή μεταχειρίζεσθε παρατακτικό και άόριστο (έσκέπτετο, κύλισε κλπ.) κατόπιν γυρίζετε σε ένεστώτα (ζωγραφίζεται, σκουπίζει κλπ.). Υπάρχουν και άλλα λάθη ακόμη, τα οποία με πολύ διάβασμα και λίγη καλή θέληση μπορείτε να τα εξαλείψετε.

Ν. ΠΑΞΙΝΟΥ. — Και καλή άποτυχία, αγαπητή δεσποινις. Το γράμμα σας εινε αρκετά ενδιαφέρον, αλλά και άρκετα άτεχνο, λόγω της υπερπαραγωγής, την οποία παρουσιάζετε. Μέσα σ' ένα μήνα μας στείλατε τουλάχιστον τρία έργα σας. Τόσο γρήγορα γράφετε; Δεν ξέρετε ότι και οι δοκιμασμένοι ακόμη λογοτέχνες «δουλεύουν» τα έργα τους πολύ περισσότερο καιρό από όσον χρειάζεσθε σεις; Γράφετε, λοιπόν, άραιότερα και προσέχετε πολύ αυτά που γράφετε. Εινε ο μόνος τρόπος πού θα σας επιτρέψει να γράψετε πολύ καλά πράγματα. Για τα συχαρητήρια ευχαριστούμε θερμάς.

Ν. ΚΑΨΑΛΗΝ. — Η στήλη καθηγήθη προσωρινώς για τεχνικούς λόγους. Όταν πρόκειται να δημοσιεύουμε καλή ανταποκρίσεις, θα σας ειδοποιήσουμε μέσω του περιοδικού.

Μ. ΠΕΤΡΟΥ. — Μερικές άτυγες λέξεις χαλάνε το σύνολο πού όμολογούμε πως δεν εινε κακό. Λόγου χάριν, εκείνο το έπιθετο «θολερή» θα μπορούσε να μην υπάρχει. Έξ άλλου, ενώ σε όλα τα εξάστιχα ο τρίτος στίχος τονίζεται στην παραλήγουσά («μα δίχως να μπορούσες, «ποια στιγμή και ώρα» κλπ.), στο δεύτερο εξάστιχο ή ρίμα τονίζεται στη λήγουσα («στό νού σου καμμία φορά») κι' έτσι το ποίημα χάνει την ομοιομορφία πού του εινε απαραίτητη. Διορθώστε το, λοιπόν και στείλτε το πάλι.

ΧΡ. ΠΑΞΙΝΟΝ. — Όχι επιτυχημένο. Προσέχετε μερικές ασήμαντες λεπτομέρειες πού κάνουν άπ' άρχής το διηγημάτι σας πολύ φαεινό. Έπι παραδείγματι γράφετε στην άρχή, «Εκείνος: ένας υπαλληλίσκος της Γραφείας Αγροτικής Πίστωσης. Εκείνη: μία υπαλληλίσκουλα, πού δεν έχει στον ήλιο μοίρα». Πι γράφετε, «Εκείνος: ένας υπαλληλίσκος της Γραφείας Αγροτικής Πίστωσης. Εκείνη: μία υπαλληλίσκουλα, πού δεν έχει στον ήλιο μοίρα». Πι γράφετε, «Εκείνος: ένας υπαλληλίσκος της Γραφείας Αγροτικής Πίστωσης. Εκείνη: μία υπαλληλίσκουλα, πού δεν έχει στον ήλιο μοίρα». Πι γράφετε, «Εκείνος: ένας υπαλληλίσκος της Γραφείας Αγροτικής Πίστωσης. Εκείνη: μία υπαλληλίσκουλα, πού δεν έχει στον ήλιο μοίρα».

Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΡΑΝ. — Ταυτότης άποστέλλεται.

Κ. ΤΣΙΚΗΝ. — Θα ακολουθήσουμε την συμβουλή σας. Η ταυτότης άποστέλλεται. Ευχαριστούμε θερμάς για τα καλά σας λόγια.

Π. ΒΑΜΒΑΚΑΝ. — Σας άποστέλλεται ή ταυτότης, αγαπητέ φίλε, για να μη κάνουμε τίποτε πού κατά την γνώμη σας «απ' λυγεται στην κοροϊδία». Όποιοδήποτε έπειδή πάντοτε είμεθα ελλεικοινείς, δεν διστάζουμε να σας πούμε ότι μας έλπησε πολύ ο τρόπος με τον όποιο διευτυπώσατε το γράμμα πού μας έστειλατε. Θέλομεν να έλπιζομεν ότι ή διατύπωση της έπιτολής σας ώφείλετο σε στιγμιαία έκρηξη θυμού, ό όποιος θα σας πέρασε κι' όλος. Η όχι;

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Του προσώπου και ούουδήποτε μερους του σώματος χρησιμοποίηστε το παγκοσμίου φήμης άποτριχωτικό RAPIDENTH, το όποιον εξαλείφει διά παντός με την ρίζαν το περιττόν τρίχωμα. Συγχρόνως δέ λόγω των έκλεκτών το καλλυντικών συστατικών προσδίδει εις το δέρμα την απαλότητα θαυόδου.

Άποκλειστική πώλησις διά την Ελλάδα
ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
Στοά Φέξη 59 (Πρώτος όροφος)
Αθήνα.

Προτάμενος Τυπογραφείου
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ
Χαροκόπου - Καλλιθέα

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΑΥΤΑ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ:

Ι. Δ. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ Διευθυντής

ΑΛ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ 'Αρχισυντάκτης

Γ. Ν. ΜΑΚΡΗΣ

Ν. ΤΑΒΕΡΝΑΡΑΚΗΣ (ΣΥΡΙΟΣ) Γραμματεύς Συντάξεως

Συντάκται Γραφείου

Σ. ΒΟΡΕΙΟΣ
Δ. ΔΕΒΑΡΗΣ
Β. ΖΗΝΩΝ
Ν. ΚΑΠΙΤΣΟΓΛΟΥ
Π. ΚΑΣΤΡΙΩΤΗΣ
Χ. ΚΑΤΣΑΜΠΑΣ
Γ. ΔΟΥΔΑΚΑΚΗΣ
Γ. ΛΥΔΙΑΣ
ΑΓΓ. ΜΕΤΑΞΑΣ
Ν. Χ. ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ
ΛΥΔΙΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΚΑ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ
Π. ΠΙΚΡΟΣ
Ι. ΤΟΥΜΠΑΣ

Χρονογράφοι

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ
Ι. ΙΩΑΝΝΟΥΛΟΣ
Κ. ΜΠΑΣΤΙΑΣ
ΣΤ. ΜΠΑΝΙΑΣ
Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ
ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κ. ΟΥΡΑΝΗΣ
Π. ΧΟΡΝ

Σκιτσογράφοι

Ν. ΝΟΜΙΚΟΣ
Σ. ΠΟΛΕΝΑΚΗΣ

Γεπορτερς

Γ. ΒΟΥΡΟΣ
ΕΜΜ. ΒΡΟΝΤΑΚΗΣ
Π. ΓΛΕΖΟΣ

Σ. ΔΕΝΔΡΙΝΟΣ
Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΡΕΑΣ
Β. ΖΕΡΒΕΑΣ
Δ. ΚΑΛΛΟΝΑΣ
Δ. ΚΑΠΑΛΑΝΟΓΛΟΥ
Χ. ΚΛΑΡΑΣ
Φ. ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ
ΕΛ. ΚΟΤΣΑΡΙΑΔΑΣ
Κ. ΜΑΥΡΕΠΠΗΣ
Ι. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
Δ. ΣΚΟΥΡΑΣ
Δ. ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
Δ. ΤΣΑΚΩΝΑΣ
Γ. ΤΣΙΜΠΟΥΡΑΚΗΣ

Διευθυντής Τυπογραφείου

ΗΛ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυνται Έπαρχιακών Γραφείων

ΣΤ. ΔΕΛΑΚΩΤΣΟΣ (Θεσσαλίας)
Ι. ΚΑΤΡΗΣ (Πελοποννήσου)
Δ. ΜΑΛΑΓΑΡΔΗΣ (Κρήτης)
ΣΤ. ΣΤΑΓΚΟΣ (Β. Ελλάδος)
Και πυκνόν δίκτυον ανταποκριτών μέχρι και μικροτέρων Έλληνικής κομπούλεως.

Ανταποκριται Έξωτερικού

ΦΕΡ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ (Βουλγαρία)
ΑΓΓ. ΑΡΙΝΑΤΣΙ (Ρώμη)
Μ. ΒΕΝΤΟΥΡΑΣ (Χέλλυουντ)
Γ. ΔΡΟΣΟΣ (Αίγυπτος)
Γ. ΚΑΦΙΜΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (Λονδίνον)
Κ. ΚΟΜΠΟΘΕΚΡΑΣ (Κων.πολις)
ΠΡ. ΝΟΜΙΔΗΣ (Ν. Υόρκη)
Δ. ΧΑΡΙΤΟΣ (Βερολίνον)

Όλοι οί άνωτέρω θα συνεργασθουν και θα συντελέσουν ώστε ή

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΓΝΩΜΗ

να γίνη ή μεγαλυτέρα έλληνική έφημερίς

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ Δ.ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΛ. 23-208

αλλων καταφυγων την καταρροην. Τα ματια σας αγγριψαν, όπως λετε. Αυτος εινε ο τυπος των. Με ρωτατε αν μπορουν να επανελθουν στην πρωτη τους θεση και στην πρωτη τους ζωηροτητα, αλλα νομιζω οτι δυσκολα εγαινουν απο την θεση των και οταν δυναμωσετε να ζωηρεψουν. "Οσον αφορα το «τρεμουλιασμα» εινε κι' αυτο αποτελεσμα της γενικης αδυναμιας και το αυξαντε μινος με τους φοδους σας. Πολλο καλα κανετε και τρωτε αρκετα, κυταξετε ομως και τα οδρα για να σας πουμε τι πρεπει να τρωτε και εως που

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΕΡΧΕΤΑΙ! ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ

Και πρωτα απ' όλα βαψατε μονακι σας τα περσινά σας φορέματα με τας ιδεώδεις Γερμανικας Βαφάς ARTI και θα γινουν καινούργια και μοντέρνα και ουδέποτε θα διακρίνονται ως βαμμένα. Δέν είναι ρεκλάμα, είναι πραγματικότητα. Δοκιμάστε και θα πεισθήτε. Αι Βαφαί ARTI ουδέποτε ξεβάφουν, ουτε και επιφέρουν στο φορέμα την παραμικράν φθοράν. Όταν αγοράζετε βαφάς ARTI, να προσέχητε το πακετίδιον που σας δίδουν ν' αναγνώσκη την λέξιν ARTI. Ουδέποτε να δέχεσθε να σας δίδουν βαφάς χύμα με την δικαιολογίαν ότι και αυταί εινε Μάρκας ARTI, διότι Βαφαί ARTI χύμα δεν υπάρχουν, παρά μόνον εις πακετίδια με την Μάρκα ARTI και πωλούνται στα Φαρμακεία και Έμπορικά. Αντιπροσωπεία: Αθήναι, οδός Λέκκα 21 α, Θεσσαλονίκη οδός Ερμού 16.

ΑΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Ο Γάλλος Χημικός Α. Thomasen, Σύμβουλος των μεγαλύτερων εργοστασίων, έδωκε την τελευταίαν έφευρεσίν του σχετικώς με την κατασκευήν των κραγιόν χειλέων εις την Άρωματοποιάν «Cana».

Σήμερον το Κραγιόν ΡΕΑ κατασκευάζεται με ό,τι τελειότερον ή έπιστήμη έχει να μάς επιδείξη.

Εύρίσκεται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς: όταν το φορήτε τα χείλη σας δεν φαίνονται ότι είναι βαμμένα. Τόσον εύκολος είναι ο συντονισμός του με το χρώμα του προσώπου σας.

Επί πλέον κρατά εις τα χείλη σας 48 ολόκληρες ώρες, πράγμα που σας κάμνει να αποφεύγετε το συχνό βάψιμο.

Δοκιμάσατε και θα ιδήτε γιατί κάθε γυναίκα με γούστο είναι πάντα έφωδιασμένη με το Κραγιόν ΡΕΑ.

να μάς απαντήσετε συμπληρωματικώς, κόμειτε 20 ενέσεις ενδομυϊκάς Glyconate de calcium των 10 κυβικών εκατοστών, μίαν καθ' εκάστην, όταν δέ ή «τρεμουλία» εινε υπερβολική, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε ολίγας σταγόνας (7-10) βάμματος εὐθαλαίας (treinture de belladone) απασή τις ημέρας. Έν τω μεταξύ, μέχρις εκκαθαρίσεως της γενικης καταστάσεώς σας, διακόψατε τα κρύα λουτρά ειτε συνήθη ειτε θαλάσσια, αντικαταστήσατέ τα με χλιαρά και καθαρά, γήσατε τηγανητά, σάλτσες, καρυκεύματα, καφέ, τσάι και κακάον.

ΚΟΡΙΝ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ. Γ. Ρ., Ρουμανίαν. — Να εγκατέλειψτε όλες τις κρέμες και να μη διάζεσθε για τις ρυτίδες από ηλικίας 19 ετών. Να συμπληρώσετε τας προς ημάς πληροφορίες σας περί της γενικης ύγείας σας, των λειτουργιών εν γένει, και να μεταχειρισθήτε τα κάτωθι περιγραφόμενα άθωα μέσα προφυλάξεως με τα όποια θα μειωθούν αι «εφελίδες» ephelides και όχι, tâches de rousseur, όπως γράφετε.

Δοκιμάσατε λοιπόν Lotion ως εξής:

Sublimé	0,75
Alcool a 95%	α. S.
Acétate de plomb	2 gr.
Sulfate de zinc	2 >

Eau distillee 250 >
Πρωί και θράδυ επάλειψις με λίγο σαμπάνι. Ός πούδρα δέ προφυλακτική από τον ήλιο νί μεταχειρισθήτε την εξής:

Sulfate basique de quinine 1 gr.
porphyrisé 15 >
Talc

Κατά τα άλλα αφήστε την φύση να κάνει το καθήκον της, θα εινε καλύτερα τα αποτελέσματα παρά με τις κρέμες.

Οι άνδρες αντιπαθούν να βλέπουν την γυναίκα να πουδράρεται συνεχώς. Άλλα πολλές σκέπτονται ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να εμποδίσουν τη μύτη τους να γίνεται λιπαρά και γυαλιστερή. Έν τούτοις παρετήρησα ότι όταν ή καλή πούδρα εινε αναμεμιγμένη με mousse de creme, όπως συμβαίνει με την πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ, με mousse de creme κρατά έλλην την ημέραν, παρά τον άνεμον, την βροχήν ή την παραμονήν εις υπερθερμαινομένην αθουσάν χοροῦ. Η πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ με την mousse de creme εινε

άορατος και συγχρόνως ένα θαυμάσιον τονωτικόν της επιδερμίδος, που ζωογονεί τους ιστούς χωρίς να σφαλᾷ τους πόρους. Τώρα έχω διαρκώς ένα χρώμα απλό, λεπτό και διαυγές που θαυμάζεται από τους άνδρας και φθονείται από τα κορίτσια. Ο άνδρας που τελευταίως με έζηήτησεν εις νόμον, λέγει ότι ή επιδερμίς μου και το θαυμάσιον χρώμα της τον έθελξαν με μιάς.

Γεν. Αντιπρόσωπος:
Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ
Πραξιτέλους 42. Αθήναι.

ΔΙΑΤΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΗΝ LAVENOR:

Διότι εινε ή μόνη λοσιόν προσώπου που περιέχει την θαυματουργόν Hamamelis, ή οποία θρέφει και ξαναναιώνει το δέρμα. Τα μπιμπίκια, οι λεκέδες και όλαι αι ακαθαρσίαι του προσώπου εξαφανίζονται και το δέρμα γίνεται ολοκάθαρο και λείο.

Δοκιμαστικόν φιαλίδιον αποστέλλεται έναντι δρχ. 5 εις γραμματόσημα.

Πωλείται τιμή δρχ. 45, 60, 90 και 160.

Γεν. Αντιπρόσωπος:
Ιωάννης Συμεώνογλου
Έμμ. Μπενάκη 8.

LAVENOR

Haut- u. Gesichtswasser mit Hamamelis
(EXTRAKT DES VIRGINISCHEN ZAUBERSTRAUCHES)

EIN ERZEUGNIS VON JUNGGER & GEBHARDT · GEGR 1873 · BERLIN

Creatic

IOANNIS A. TELLER
IATHEA
IOANNINA

